

Verselő Antológia 2011

Irodalmi „virággyűjtemény”

Verselő Antológia 2011

Verselő Antológia 2011

Irodalmi „virággyűjtemény”

Szerkesztő: Komáromi János

ISSN 2060-341X

Felelős kiadó: Info-Szponzor Kft., Paks, 2011

Nyomdai előkészítés, borítóterv: Komáromi János
Nyomta és kötötte: Séd Nyomda Kft.
Felelős vezető: Katona Szilvia

Tartalomjegyzék

Előszó.....	7. oldal
A. Kovács Attila Zoltán.....	9. oldal
A. Túri Zsuzsa.....	15. oldal
Antal Adrienn.....	25. oldal
Bálló Attila.....	32. oldal
Bankó Béla.....	36. oldal
Bedő Csaba.....	40. oldal
Berecz Teofil.....	51. oldal
Berze Tünde.....	54. oldal
Bihary Zsoltné.....	60. oldal
Borsos Borbála.....	63. oldal
Bozsik Anna.....	69. oldal
Csarnay Krisztina.....	73. oldal
Csonka Miklós.....	90. oldal
Domán Vivien.....	103. oldal
Farkas Margit.....	106. oldal
Fazekas Margit.....	114. oldal
Forró Hajnalka.....	123. oldal
Földi Tünde.....	127. oldal
Horváth Zsuzsanna.....	139. oldal
Jószay Magdolna.....	143. oldal
Jurman Henrietta.....	148. oldal
Kaló Noémi.....	154. oldal
Kammerer Edina.....	160. oldal
Kerek Anna.....	165. oldal
Kisháziné Vincze Julianna.....	168. oldal
Kiss Antal.....	176. oldal
Komáromi Anna.....	193. oldal
Komáromi János.....	197. oldal

Kovács György.....	217. oldal
dr. Kovács József.....	223. oldal
Lakatos Tibor.....	235. oldal
Lukács Réka.....	252. oldal
Mészáros Erzsébet.....	258. oldal
Mihók Tamás.....	262. oldal
Molnár Szilvia (Georgina).....	267. oldal
Mülek Adrienn.....	270. oldal
Nagy Gábor.....	275. oldal
Nagy László.....	279. oldal
Dr. Nemessányi Mária (NeMo).....	287. oldal
Pinczési Sándor.....	307. oldal
Póli Matilda.....	313. oldal
Póli Róbert.....	317. oldal
Pólya Lajos.....	326. oldal
Selmeczi Péter.....	336. oldal
Slezák Lajos.....	339. oldal
Stramszky Márta.....	342. oldal
Szabó József.....	348. oldal
Szabó Márton.....	360. oldal
Szabó Patrícia.....	363. oldal
Szolyka Hajnalka.....	366. oldal
Sztankó Ildikó.....	370. oldal
Tagai Kata (Maja).....	374. oldal
Tóth Andrea.....	379. oldal
Tóthné Telkes Csilla.....	382. oldal
Valkócziné Katalin.....	391. oldal
Vilcsek Adrienne.....	399. oldal
Virág Balázs Face.....	412. oldal
Virág Zsófia.....	418. oldal
Vopaleczki Éva.....	423. oldal
Zsatkovics Edit.....	427. oldal

Irodalmi „virággyűjtemény”

Ismét egy csokor...

Ismét egy antológia (virággyűjtemény) és ismét egy csokor, a mai magyar amatőr irodalom aktuális terméséből.

Ez már a negyedik kötet. Mindig örömmel csodálkozom rá, hogy már negyedik éve jelenik meg karácsony közeledtével a Verselő Antológia.

Amikor még csak tervezgettem egy ilyen válogatás megjelentetését, az az elképzelés vezetett, hogy a sok-sok író ember közül legalább néhánynak tudjak biztosítani színvonalas megjelenést, hogy átélhessék azt az örömet, amit a saját írásaink, gondolataink, érzéseink igazi könyvben való viszontlátása jelent. Mert bár a szavak a fontosabbak, de a hordozó minősége sem elhanyagolható.

Az akkor elgondolt megoldás beváltotta a hozzá fűzött reményeket. A kemény borítójú, fűzött, dombrú hátú kiadvány elégedettséggel töltötte el a szerzőket, a kötetek tartalma pedig a visszajelzések szerint az olvasókat is.

Véleményünk szerint minden írás annyit ér, amennyit képes hozzátenni mások életéhez. A versek, novellák születésének az egyik célja, hogy a szerzőik írás iránti lelki késztetését megtestesítsék, hogy felszínre hozzanak olyan érzéseket, gondolatokat, vágyakat, amelyeket másként a szerző nem tud kifejezni. Hozzájárulnak írójuk önmegvalósításához, örömei, bánatai feldolgozásához. A másik, szerintem fontosabb cél az, hogy az írások olvasóinak életére hassanak, képesek legyenek hozzá tenni valamit életükhöz. Minden írás, vers vagy próza üzenetet hordoz valaki, valakik számára. Ennek az üzenetnek a megfogalmazását segítik az író emberek. Azonban az üzenetek nem tudnak hatni, ha nem jutnak el a címzettekhez, ha nem érnek célba. Ezt segítik az üzeneteket hordozó kötetek. Ilyen "üzenet közvetítő" a Verselő Antológia sorozat is.

Az idei kötetben is számtalan üzenet vár azokra az olvasókra, akik megérzik, hogy a sorok mögül nekik, hozzájuk szólnak a gondolatok az érzések.

Kívánok figyelmes, szórakoztató és hatásos olvasást!

Szeretettel:

Komáromi János (koma) szerkesztő

A. Kovács Attila Zoltán

Február közepén töltöttem be a 42.-et. Viharos életem volt.

Ma már rokkantnyugdíjas-ként, súlyos betegen, visszavonultan élek Debrecenben.

Köszönetet mondok Édesanyámnak, Rózának, hogy életet adott nekem, és mellettem áll ebben az Embertelen Világban. És köszönöm Kismókusnak, hogy a Múzsámmá szegődött. Írhatnék még magamról, de a verseim többet elmondanak rólam:

Anyám, el ne hagyj!

Udvaromat belepí lassan a dér, a fagy,
Anyám gyakran mondja:
"-Megint oly méla vagy!"

Lelkem a Fájdalom.
Magány az ágyamon.

Amíg a szívem, végképp meg nem fagy,
Anyám, legalább addig el ne hagyj!

A nyakamra ült ma, a fojtogató bánat ...

A napfelkeltében némán vánszorogtál,
És én óvón-féltőn kísértelek haza.
Törékeny testeddel néha meginogtál,
egy könnyű szellő is sodor,de hova?

Fakó arcod, kérges tenyeredben pihen,
Elernyedve adod meg magad a Halálnak.
Gyűrött ágyunkon, erőtlenül fekve,
Akárhogy küzdök, akármint Imádlak.

Kedvetlen mosolyog rám, cserepes ajkad,
Szótlán is hallom a Jajt, Ordít, kiált felém.
Szemedben csak a keserű fájdalom sarjad.
Lemondtál a Létről, Ez hasít, mar belém.

A nyakamra ült ma a fojtogató bánat.
Talán utoljára, cirógatva ölelőn látlak,
Ahogy a kapudban búcsúzunk és csókollak,
Kismókus, adj még kicsit magadból a Mának.

Együtt megyünk, Odaátra

A hajnali napfény erőtlen,
Halódva színezte narancsra,
Hűvös szobámat. Ledőltem,
Még néhány pillanatra,

Melléd. Ölelő testemmel fűtelek.
Homlokod izzadságban úszik.
Így telnek el,a néma reggelek,
Elveszítelek!? A félelem bekúszik,

Közénk. Átjárja lelkünk, belénk ivódik,
Amint a kesernyés cigarettafüst,
Ócska függönyünk,sárga ronggyá festi,
Dobogó szívvel bár,de halottak leszünk.

Csendesedj el a korán jött télben,
Hallod Kedves? Létünket végleg lezárva,
Így leszünk mi már kéz a kézben,
Mindörökre. Együtt megyünk, Odaátra.

A végtelen meszes ütőerén

Az égi felhők közti sziklacsúcson,
Egy öreg torony padlásán lakom.
Megremeg a világ' alattam, s én
A falait körülöttem leomlani hagyom.
SÚLYOS TESTEMMEL, EGY LÉTRA TETEJÉN,
KAPASZKODOM A SEMMINEK TŰNŐ VÉGTELEN,
MESZES ÜTŐERÉN...
A távoli mélyben, az ANYAFÖLD A VÉGEM'...
De még hosszú kilométerek', a szakadék meredek,
Lemászni nem tudok, ugrani nem merek.
Beteg szívemben most nehéz kételyek,
Feladni készülök, itt a vég elveszek!
Izzadságban fürödve, a nyomasztó álmomból,
Megváltva ébredek
Már elmúlt éjfél, most nem kapok levegőt,
A mellkasom is szorít,
A tekintetem réveteg,
Bámulja a hűvös szobámban
A falon a képedet,
Anyám, ahogy mosolygó szemeiddel,
Engem most méregetsz.
Ahogy a vízcsaphoz lépkedek,
Hiányzol most nagyon.
Szerelmem irántad veszni,
Még ilyenkor sem hagyom!

Az elveszett fiatalság tüzét most merre keressem

Ez a világ nekem már oly'-nagyon idegen.
Minden hitványabb, mint amikor megszülettem...
Egy bús szempár néz vissza a széthasadt-tükörből,
viselője egy rég megfáradt, öreg ismeretlen'...

Az életerő valahol félúton megszökött...
Ím' hát: ebből az ócska-beteg testből,
lett a szomorú lélek végső temploma,
a korai elvagyódás romhalmaz-otthona.

Hová vesztek az ábrándok, a nagy tenni akarás?
Az elveszett fiatalság tüzét most merre keressem...?
Hol vannak már azok a mindhalálig' szerelmek,
amikor az ágyamon már csak a bánat' hever meg...?

Merre? Mondjad, hol vagy?

A perzselő nap, ma vánszorogva-lassan,
Bukott alá a Néma Horizontnak...
A Fekete Égbolton csak a Telihold ragyog,
Háborgó Lelkem most átadom a Fájdalomnak...
Nélküled, már csak az Árnyékom vagyok.

Csend van most mindenütt. Odakinn az utcán,
A kíváncsi, türelmetlen népek, némán várakozva,
Tűzre és Játékra, zenére-bonára. Az Égre fel-fel lesnek.
Most csak az én könnyeim folynak szakadatlan,
Fáradt szemeimmal, én Téged már hiába kereslek.

Egy reményvesztett dallam szól, oly keserűn,
Húrok sírnak vonókon, most, egy öreg hegedűn.
Csókolsz-e, miközben ölellek? Látlak-e még holnap?
Vagy eltemetted engem szívedben örökre?
Szólj már Kismókus! Merre? Mondjad, hol vagy??
Felelj végre nekem! Jól vagy? Hol vagy? Hol vagy?

Kék füstcsík vagyok

Reggelre tiszta lesz az ég, ebédre várunk sok csodát
Délután fájdó lesz a zaj, estére kedvem lesz talán,
Éjfélkor minden szomorú, hajnalra beáll majd a REND!
Reggelre borús lesz az ég, fejfájós ébredés után...
Ebédkor étvágyam se lesz, délután hátha jössz talán..
Estére újra egyedül, kezemben konyakos-pohár
Éjfélkor nagyon szomorú, lelkemet hasító magány!
Reggelre nagyon beborul, magamban csendben hallgatok...
Délután hátha feljössz még?... estére egyedül vagyok...
Kezemben konyakos-pohár, az italban néhány tablettát;
A búskomorság majd felold....hajnalra beáll majd a REND!
Reggelre hullafolt-merev; testemet teszik tepsibe...
Délelőtt van már társaság, hatpolicos hűtőben vagyok...
Délre már kisütött a nap, kemencében 'izzadok'
Délután pernye hamvaim: urnában, rajta egy sorszám...
NÉZD AZ ÉGEN AZ A KÉK FÜSTCSÍK OTT ÉN VAGYOK!

A. Túri Zsuzsanna

"Ki minek gondol, az vagyok annak...
Mért gondolsz külön rokotalannak?
Jelet látsz gyűlni a homlokomra:
Te vagy magad, ki e jelet vonja."

(Weöres Sándor)

Pillangó

Éj hús szárnyain lebegve
szürke foltos, fáradt lepke
tovaszáll, túl az életen,
beszippantja a végtelen,
messze száll, már elfeledve.

Hatalmas az űr előtte,
hunyorog a fény mögötte,
kihunyt csillagoknak dalol,
holdakkal táncol valahol,
csillagpor száll körülötte,

Surrogva suhan, és végre
szabad lett, ahogy remélte,
de hiába minden vadság,
a szabadság gyakran rabság
s nem jön a Megváltó érte...

elnyeli az örök mélység,
s övé a világmindenség
kifeszített hálójába
akadt galaxisok álma:
tűnne már el a sötétség...

Nagyanyám

Nagyanyám tenyerén hűvös volt a hajnal
álmatag, derűsen csendes, méla lány,
ahogyan ébredve, harmatkönnyes szemmel
fény osont mögötte, rózsás, halovány.

Nagyanyám tenyerén mély árkok futottak:
bonyolult útvesztő, mégis ismerős
érdes vonalait ujjal ha követtem,
alázatos voltam, bátor és erős.

Nagyanyám tenyerén napsütötte délben
ragyogó örvényben forgott a világ,
ezüstös felhőkkel megpihent a szél is
ezer színben táncolt lepke, fa, virág.

Nagyanyám kezében csillagvirág nyílott,
madárdalba fáradt nyugalom vegyült,
búcsúzó homályban, alkonyati ködben
szívemre ringató, álmos béke ült.

Nagyanyám tenyerén tartotta a Holdat,
s ahogy szárnya alá vont az éjszaka
mint bomlott fonálról szétguruló gyöngyök
szabadon futottak álmaim tova.

csillámló spirálban: kígyózó időben
bejártam boldogság, s átkok tengerét,
lelkemet emlékek hálója borítja
mint ezernyi vonal nagyanyám kezét

Zárójelben

Zárójelbe tettelek,
még mikor szerettelek,
s örök-mélán, mint a kő,
megállt veled az idő.

Benned, alvó évszakok
én pedig kívül vagyok,
zárójel előtt, mögött,
elmúlt vad vágyak fölött.

Kalitkába zártalak,
sír a csend a rács alatt,
a csend éles, mint a kés,
belém vág a szenvedés,

remegő felhők alatt
rút árnyakat fest a Nap,
rozsdás emlék már a nyár,
ködben búsul a határ,

napok, évek futnak el,
oldódnak a semmivel,
nem, nem gyújtok már tüzet,
ég még az emlékezet,

nem, nem édes már a méz,
mely íze téged idéz,
kezemben fonnyadt virág;
zárójelben a Világ...

Ne tépd a virágot

Ne tépd a virágot, szívd be illatát,
ne állj meg a célnál, inkább menj tovább,
ne rohanj, hisz végül minden egybefut,
megváltó, vagy ördög, csak egy helyre jut.

Sétálva nézz körül, válassz új utat,
úgy haladj, hogy tudjad: semmi sem marad.
Te voltál, vagy más volt aki erre járt?
Ki vitte itt véghez, amit kitalált?

Ne irigyelj senkit, többje neki sincs,
csak a rövid élet: féltve óvott kincs,
ne félj semmitől hisz, ami fontos még
holnapra homályos emléktöredék.

Ifjúra, mint vénre, forrón tűz a nap,
akire úgy vágyol, az is megrohad.
Elfárad a remény, el a értelem,
amíg evickélünk át az életen.

Elporlad a levél, fáról ha lehullt
a jövő míg késik, boldogít a múlt,
és ha jövő sincs már, a Föld betemet,
s a virágok őrzik nemes lelkedet.

Szabadon

Szabadon szárnyalni
Szürke hétköznapiok felett,
Átrepülni a kietlen s vad tájakon
Veled,
Összebújva, összeforrva,
Egy anyaggá összegyúrva,
Minden vágyam ez.

Várlak

A kapuban várlak,
szépség kapujában,
álmok kapujában
kertjében a vágynak,

gyöngysorok szavakból,
emlékekre fűzve,
ábrándokra fűzve
szememben csillagpor,

Várlak hát ma éjjel
Tükörnek, képmásnak,
imának, áldásnak,
sóvárgó reménnyel...

Hold, mókus, égbolt, fenyő

Az égbolt remeg
Hús eső pereg,
Halovány a Hold
Fakósárga folt,
Fenyő csúcsán ül
Éjben elmerül,
Homloka előtt
Szürke, őszi köd:
Felhőkoszorú
Mókus alakú.

Visszatér a tavasz minden évben

Visszatér a tavasz minden évben,
az ifjúság sohasem,
míg dalolunk, játszunk dorbézolva,
mért nem intesz, Istenem?

Mért nem szólsz, hogy tegyük félre a bort,
az Igazság fényesebb?
Megtalálni koccanó pohárban
a Szent Utat nem lehet.

Ifjúnak az élet pörgő szoknya,
aztán csak logó lepel:
fölfele a sziklás, rögös úton
ronggyá taposva fogy el.

Menni

Próbáltam lenni,
Menni, csak menni,
Keresni, tenni,
És nézd, ki vagyok?

Sosem találtam
Hitet a mában
Sárban szétmáltan
A lét vigyorog.

Ha gyertyám volna
Mely lángra gyúlna
S derűt dalolna
Amelyben ragyog

Hiún lobogva
Lustaság bokra,
Iszonyat csokra
Aki én vagyok

Kaïdara*

Messzi, mégis oly közeli
titokzatos Kaïdara
tudással, arannyal teli,
melyik vándor ér majd oda?

Egyikük már mindenen túl
„szétfújt“ néppel** néha egy már
nem emlékszik, hogy honnan jött,
szava drágább az aragnál.

Másikuk csak tévelyeg még,
nem tudja, hogy merre menjen,
naivan és nagyon bátran
áll a misztikummal szemben.

A harmadik, az én vagyok.
furcsa szerzet Afrikában,
szőkén, fekete kezek közt
dalolok az örök nyárban.

Három vándor indult útnak,
Véletlenül találkoztak,
és mikor a célhoz értek,
nem tudták már, mit akartak.

Kaïdara ökröt adott,
arannyal volt az megrakva,
létrát adott az egekhez,
ajtót nyitott a poklokra.

Egyik vándor hatalmat várt
a másikkak gazdagságot,
a harmadik versbe szedte
a százszínű «peul»*** világot.

Éjszakai és nappali
szimbólumok bölcsességét,
keserű sötét erőket
és a fények édességét.

Kaméleon, nappal ha vagy,
talán mindenkit megérthetsz,
éjjel aztán kétszínűként
poklok tűzén porrá éghetsz.

A világunk, mint 1 madár,
mely csak egyik lábán állva
szárnyat tárván rugaszkodna
de nincs cél, ahova szállna.

Ez a madár, mint a Halál,
ha meglátod, nem is érted,
kigúnyol, mert esendő vagy,
s megváltóként jön el érted.

*Kaídara: Peul legenda

**Szétfűjt nép: a Peul-ökre utal.

***Peul: Szaheli pásztornép, leginkább Nyugat-Afrikában élnek, de megtalálhatók más afrikai országokban is, pld. Csádban, Szudánban stb.

Antal Adrienn

Három éve, hogy nem csak olvasom, de írom is a verseket és publikálom is őket.

Gyerekkoromban, majd az azt követő évek során néha-néha versszakokba szedtem gondolataimat, érzéseimet, így azt mondhatom, mindig is írtam, és mindig is írni fogok.

Dalolj nekem augusztus!

Dalolj nekem augusztus,
tücsökkel, madárral,
zöld gyepeden hadd táncoljak
mezítelen lábbal!

Hadd érezzek talpam alatt
hűsítő harmatot,
ma éjszaka felejténék,
csordult bút, bánatot.

Senki se lát, csak a Hold fent,
de éppen jóllakott,
letáncolnám színe előtt,
sorsom mit rám rakott.

Majd ha a Nap ébredszik,
s a banda elcsitul,
zenéljen a hajnalfénynél
madárdal grátiszul.

Ne legyen már adósságom,
homálynak se fénynek,
dalolj nekem augusztus,
hogyan egy kicsit éljek!

Egy magyar sóhaj

Itt vagyok, bár nem kértem,
de nincs is számottevő
jelenlétem,
néhány ember tudja csak
puszta létem.

Itt a földünk alattam,
a hazám, melyhez mindig
hű maradtam,
számolta a pénzem, ha
kérte, adtam.

Itt van múltam, jelenem,
gyűlölködés sose volt
még kenyerem,
s nem tartottam senkinek
a tenyerem.

Itt van minden ébredésem,
bocsásd meg Isten, ha ez
tévedésem,
és álmaimba fulladt
révedésem.

Csönd ölelt

Orfűn ültem a tó partján,
körbefont a csupa zöld,
szellőn hintáztatott a nád,
csönd ölelt, a puha csönd.

Elszakadt a Nap gyöngysora,
s mind a tóra potyogott,
káprázatos ezüst fénnel,
a víz tükrén ragyogott.

Mozdulatlan volt e bársony,
moha színű és feszes,
csipkehullám terült rajta,
sejtelmesen oly' nemes.

Itt-ott gyémánt csillogással
tündökölt az alkonyat,
ültem Orfűn a tó partján
s elrabolt a hangulat.

Nem láttam

Nem láttam idén hóvirágot
a rozsdás drótkerítés mellett,
nem láttam hogyan nézi anyám,
ablakából a keskeny kertet.

Idén nem láttam kék ibolyát
nyílni az öreg dió alatt,
merengve bent míg tavaszt vártam,
az idő kint dolgára szaladt...

Otthon földünk nem lett fekete,
csak macskánk, mit Marcinak hívtak,
rövid álmát gyakran kereste
ott, ahol bazsarózsák nyíltak.

Nem láttam hová tűnt a kandúr,
de van még két rózsaszín bokor,
s mielőtt elinalna a nyár,
együtt anyával, látni fogom.

Szakadj brokát!

Lezártam a múltat, hogy már ne fájjon,
hátrahagytam tucatnyi széles álmom,
lelkembe csend, majd a béke költözött,
s egyedül ünneplem egy függöny mögött.

Vörös a brokátja, mint szívem vére,
nehéz szövetként takar álmom bére,
selyem, érintése lágy és kellemes,
bár mindegyik vágyam nem is volt nemes.

A függönyön túl valakik még várnak,
talán jók, de talán rosszak az árnyak,
s a jövőm ott van a másik oldalon,
jelenem pedig velem e színpadon.

Nem tudom meddig állok még meredten,
kenyerem javát lassan már megettem,
de a szívem mégis csak arra vágyik,
szakadj brokát, szerelem égj halálig!

Utópia

De jó lenne végre,
térben és időben,
hóban és esőben,
télen is, nyáron is,
most is és máskor is,
ha az egész földön
béke szele szállna.

De jó lenne végre,
fényben és homályban,
együtt és magányban,
vígán is, sírva is,
itt és a sírban is,
ha a szeretetünk
mindenkinek járna.

Bálló Attila

Egy eredeti szakmáját tekintve szakács, majd finánc, azután informatikus vagyok, aki Rejtő, Verne, Asimov, Lem, C. Clarke és Kubrick novel-láin és regényein, Ágai Ágnes, Szabó Lőrinc, Tamkó Sirató Károly, Radnóti Miklós, József

Attila, Radnóti Miklós, Ady Endre versein, és renge-
teg mesén nőtt fel. Közel nyolc évig játszott Kisfaludy
Károly, Moliere és Shakespeare drámákban, Lázár
Ervin mesékben, és görög mondákban. Ma férj négy
fiú apja, és informatikus. Ez vagyok én, három mon-
datban.

Próbálok minden nap ember maradni, és egy kicsit
mindenben jobb lenni, mit addig. Próbálok minden-
kiben meglátni azt az embert, aki még bennem is azt
látja. Nyitott szemmel és szívvel járni a világban, bár
néha könnyebb lenne mindkettőt bezárni, és elveszte-
ni a kulcsot...

Ki szívből szeret

Ki szívből, igazán szeret,
tavasszá varázsolja a telet,
máshogyan sír, és nevet,
nem hullat könnyeket,
csak legbelül, titokban,
hol mindenütt titok van,
és semmi más, mi anyag,
vagy e világból egy darab.
Ki szívből szeret, örökké,
időtlen-idétlen gyerekké
nőve lesz végre szabad,
és míg rab, az is marad.
Míg rabja a szívnek,
szabad lesz lelkének
testébe bezárt szárnyaló
repülni, zuhanni akaró
szép szelíd madara,
kit már vissza nem tart
semmilyen kalitka, s mint part
az óceánt úgy öleli lágyan
a szerelem, a zuhanásban,
és nincs szorongás, félelem,
nincsen már semmilyen értelem,
mely magasabban szárnyal,
már nem harcolsz a világgal.
Mint gyengéd szökőár
önti el akkor lelked,

a lét így kap értelmet.
S ha egyszer el kell engedd,
úgy szeretsz igazán, lélekkel,
ha engeded, hadd menjen el,
mert boldog akkor leszel,
ha mást boldognak teszel,
legyen boldog akárkivel!

Órák, percek

Órák, percek, másodpercek,
egymás nyakában lihegnek,
nyomuk sincsen az éveknek,
mint a felhők, szétszélednek.
Minden perc egy feltört kagyló,
csak míg zárva van, addig jó,
addig rejtély, s hiszek benne,
rálelek az igazgyöngyre.
De igazgyöngy rég nincs,
ha van is, másé a kincs,
mit a perc magában rejtett,
s nem kaptam kegyelmet.
Az ítélet kegyetlen,
kénytelen kelletlen
megint öregebb lettem.
Órák, percek, másodpercek,
elfolynak csak, lepereregnek,
mint órában a homok,
és ordítani fogok
hang nélkül, némán,

hogy figyeljél énrám,
de nem vagy itt,
csak a csendnek hallom hangjait.
És az idő, mely rág, mint a rozsda,
lelkem folyton csak kínozva,
fuldoklom, és nincsen part,
sem egy ág, mi visszatart.
Csak az óra ketyeg halkan.
Megint egyedül maradtam.
S az órák, percek, másodpercek,
egyszer talán eltemetnek.
Az órák megállnak, s pihennek,
és csak nekem - énekelnek.

Requiem

Az idő majd megszépít,
ha már eltakar e föld,
mint kedvesem esténként
ha a nap túl meggyötört.
Előfordulok egy szóban,
emlékként, mi megfakult,
egy-egy jó pohár borban
élek majd láthatatlanul.
A nap lassan tér nyugovóra,
de mily szép az alkonyat,
bár hangosabban üt az óra,
én még hallom hangodat.
egyre hosszabbak az éjek,
és rövidebbek az évek,
az öröklét egy pillanat,
álmunk csak, mi megmarad.

Bankó Béla

Hetven év a forrongó világban. A második világháború, az 1848/49-es forradalom és szabadságharc 100 éves évfordulója, a demokrácia születése és halála, a padlássöprések időszakának, az 1956-os sorsfordító események, a puha diktatúra, a rendszerváltás, a vadkapitalizmus, a milliárdosok diktatúrája,

a pártok infantilis civakodása, az Unió tagság elnyerése, a globalizáció térhódítása – ezek a mérföldkövek, amelyek meghatározták a mai hetvenesek életútját. Közben – a magunk módján – emberi életet éltünk.

A versek keretbe foglalták életemet. Először gyermekkoromban írogattam, majd nyugdíjasként tértem vissza a gondolat kifejezés e csodálatos eszközéhez.

Egy verset tulajdonképpen kétszer keltenek életre. Egyszer, amikor a gondolat önkéntelenül megfogyan és leírják, majd amikor elolvassák, elmondják s az átélés az újrateremtés örömét jelenti. Ha az olvasó saját lelkén átszűrve magát érzi benne, akkor alkotásává válik.

A tisztelt olvasó is élje át az újrateremtés örömét!

A sarki fény

Égi jelekről régi időkben
keltek a mondák. Írja az ősi legenda:
Északi sárkány vad lehelettel
kék - vörös - zöldes tűzbe borítja a tájat.
Tűzvörös égő napkitörések
fáklyanyalábként gyújtanak máglyát.
Lángol az égen sarki jelenség,
mint a szivárvány fény szalagívén.

Mintha az angyalok fátyla lobogna,
mint ahogy nyári viharban
futnak az égen a felhők,
és tekeregnek oszlopos ívben,
úgy kavarnak zöld - lila - sárga,
tűzszínű selymű palástok.
Északi szélről űzötten
tarka gomolyként ringnak az égen

s hárfazenére lejtik a táncot.
Zord, havas, jéghideg szürkületén át
lenge mosollyal úszik a fénytűzijáték,
s foszlik az északi égbolt
mély, rideg árnya, homálya.
Éjszaka izzik a tarka sugárfény,
és a fagyos táj lágy ölelésben
fürdik az északi fényben.

A vihar

Megvadultak Zeusz paripái,
száguldoznak istenükkel
villámokat szórni.

Fénycsóvából ostort fon az isten,
s irgalmatlan karikással
rásuhint a földre.

Nyugat felől felhők tornyosulnak,
vad hajzában mennydörögnek,
hangosan zihálnak.

Öreg fákkal verekszik a szélvész,
görcsös ágak nyekeregnek.
Szikrázik a légtér.

Elnémul a madárdal a fákon,
ijedt kutya nyüszít, vonít,
kaparász az ajtón.

Gondolatnyi döbbenetes csend kél.
Ijesztően félelmetes,
vibrál a feszültség.

Következő pillanatban reccsen.
Ég a földdel összeszakad,
eső zuhog jéggel.

Aranyecset

Színaranyba mártott fényvirág ecsettel
festették a lelked. Égő szenvedéllyel.
Őseid élménye a véren átgyűrűz,
s fénybe mártott lelked lobog, mint a szent tűz,
fellobbanó lángja, mint a tömjén füstje,
belengi a szentélyt és jelt ír az égre.

Múlt idők oltárán magasztosult fényár
lelkedből lelkedzik, mint vallásos zsoltár.
Lényed, mint a prizma, színeképét felbontja,
- hiteles érzések s gondolat a magja -
szüntelen fellángol, nap mint nap lobogva
napsugár küllőin kristály fényét szórja.

Az írás

Kultúrgénként utánnézéssel örökítjük újra.
Mint ahogy a Hold alakja módosul naponta,
úgy változik szüntelenül grafikus jelképe,
de, mit hordoz, az az érték, a tudás szent őre:
Barlangrajztól tekercsen át hieroglif képek,
sziklatáblán kőbevésett parancsolat s ének,
kódexlapok csodálatos iniciálékkal,
kézinyomda, számítógép sok-sok megabájttal.
Majd a szellem friss hajtása új hordozót fejleszt,
képzeletet túlszárnyalja, gondolatvezérelt.
Fényceruza a jövőben horizontot hajlít,
s utódaink felülírják a Gutenberg-galaxist.

Bedő Csaba

1975-ben láttam meg a napot Dombóváron, az oroszlán jegyében. Jelenleg Baranya megyében, Mágocson élek és dolgozom. Verseléssel pár éve kezdtem el foglalkozni. Már szerepeltem több antológiában és néhány hónapja tagja vagyok a Tollal.hu internetes, irodalmi oldal szerzőgárdájának. Szabadidőmet zenéléssel töltöm ki és viselem a létezés minden előnyét és hátrányát.

"Az élet csak egy színdarab,
mit nem játszanak máshol,
hogyan ki rendezte rejtély,
de Isten vadul cáfol."

A hajótörött

A távolban egy kutya ugat
tán a Holdat, tán csak fél,
sötét lepel most az égbolt,
szépségéből mit sem mutat,
nem altat el már az éj.

Nyitott szemmel várok álmot,
hideg párnám borogat,
flegma emlék legyint reám,
közönyéről nem ad számot,
szívemből mar koncokat.

Boldogabb az öntudatlan,
kinek nem súg a világ,
s a létezés csak színekavalkád,
abban evez szépen lassan,
a túlsó partra így ér át.

De merre van a saját partom,
mi rejti el? – nem lelem.
Bűntudatom vonja ködbe,
nem ér oda fáradt hangom,
nincs sziget e tengeren.

A szép virágok...

A szép virágok értünk halnak,
díszeként egy ünnepnek,
illatfelhővé lesz lelkük,
tündökölve szűnnek meg.

Mesélnek a múlt tavaszcáról,
vidám, pajkos szellőről,
szomjat oltó hús kristályról
búslakodó felhőből.
Könnyes, igaz szerelemről,
kizöldülő fák alatt,
s könnyörtelen vad viharról,
mi a réten átszaladt.
Mesélnek a zümmögésről,
fészket rakó madárról,
s a mindig üde, vén fenyőről,
ki csúfot űz a halálból.
Még mondanának annyi mindent,
csak egyet nem, mi nekik fáj,
bokréta vagy koszorú a sorsuk,
eltépve a gyenge szár.

A szép virágok értünk halnak
ünnepünknek áldozva,
a mezők fölött alszik lelkük,
de nincs, ki őket gyászolja.

A nap végén

Aranyágyba tér a nap,
tábort ver az alkony,
megpihen a rohanás,
mellém ül a gangon.

Felhő takar csillagot,
halvány lámpa fénye
csalogat kis bogarat,
majd bocsát el az éjbe.

Az asztalon borospohár,
megjövendölt kortyok,
társai az emlékeknek,
elefántcsonttoronyok.

Sarokban a vén gitár,
ma még játszom rajta,
gondolatok dallama
a csendet átítatja.

Kedves szellő libben,
kert illatát hozza,
itt tartanám örökre,
mint magányomnak foglya.

De tovasuhan ő is
port szórva a kőre,
felemelt pohárral
búcsúzom el tőle.

Elég ennyi mára,
székemből felállok,
cimboráim várnak:
rongyossá nyűtt álmok.

Igaz, öreg társak
ráncnélküli arccal
magukról mesélnek,
míg reámtör a hajnal.

Fáradt szív

Piciny szívem alig dobog,
fáradtság ül rajta,
kéne új, mely mindig boldog,
örökifjú fajta.
Nem szállná meg kor és bánat,
nevetne a bajon,
ma még ilyet nem gyártanak,
talán majd egy napon...

Hűség

Ha kutya lennék, kapnék kosztot,
lenne gazdám, otthonom,
hogy mért nem így lett, jó ég tudja,
megérteni nem fogom.
Árva vagyok, mint egy kaktusz
kopár préri peremén,
nem vágytam e szürke létet
életem lelegején.
Megszületni olyan könnyű,
az élet az, ami nehéz,
annak áll e bitang világ,
ki a sorssal szembenéz.
Sosem háltam puha ágyban
nem fogtam még kanalat,
tán majd egyszer megadatik,
s lesz még új a nap alatt.
Naggyá nőni, szökni innen,
Teremtőm, de szép lenne,
a boldogságtól öröm könnye
szökkenne a szemembe.
Bejárni a nagyvilágot,
tengereket, hegyeket,
álmodozva vágyom mindezt,
nem tehetek egyebet.
Hisz vár a posztom, szorgos dolgom,
s Isten rám írt szerepe,
maradok, ki mindig voltam:
a templom szegény egere.

Sosemvolt angyal

Helló, angyal, jó, hogy látlak,
ha óvni jöttél, elmehetsz!
Őrzöm magam, segíts másnak,
nem bánom, ha nem szeretsz!
Minek nekem gondos fényed,
minek nekem jószágod,
nem hívtalak sosem téged,
s engem nem hív országod.
Nem hallottad imádságom,
nem hallottad panaszom,
több volt az, mint buzgó fohász,
túlnőtt rég a szavakon.
És az Urad? Füle süket,
nem érti a dolgokat?
Kábulatban sodor füvet,
dülledt szemmel bólogat?
Gyengék vagytok, s én már tudom,
önmagamtól létezem,
bár most sem járok helyes úton,
élvezkedve vétkezem.
Megbánom majd? – Igen, lehet,
de nem szidhatlak soha már,
mert hitem, mint sosemvolt angyal,
mindörökre tovaszáll.

Ej, mikor még...

Ej, mikor még ifjú voltam,
sosem fogom feledni,
kopogtattam minden kapun,
de sosem tudtam szeretni.
Gondtalanul rúgtam a port,
óvtam kópé szívemet,
hangos nóta, bánat borba,
jókedvemnek híre ment.
Badacsonyi napos lankák
számtalanszor hallották,
hogy virágzik a kék nefelejcs,
s a rózsafa hajnaltájt.
Bárcsak újra ott lehetnék,
s velem minden jóbarát,
kikkel egykor átmulattunk
annyi bohém éjszakát.
Hányszor láttam már a hajnalt,
vígán kezdve új napot,
nem szidhatom ifjúságom,
megadta, mit adhatott.
Szemem néha mégis könnyes,
van már, aki nincs velünk,
poharunkat újratöltve,
emlékezve szenvedünk.
Daloljuk az ő nótáját,
szívünk mélyén reméljük,
a poharánál ott ül ő is,

hallgatva, mit mesélünk.
Arra kell az ifjúság,
hogy kacagjuk a világot,
mely megszüل, nevel,
aztán egy nap,
sírunkra hoz virágot.

Szürkületben

Szürke házak, szürke falak,
köztük él két szürke alak,
szürke világ peremén,
megszürkültünk Te meg Én.

Szürke álmok, szürke napok,
szürkéséget tőled kapok,
amit érzek, az is szürke,
simogatlak megszürkülve.

Szürke vágy és szürke lélek,
szürke fényben keresgélek,
megtalálom szürke szíved,
szürkéségem most csak tied.

Szürkéségünk fakó lángja
szürke csókot mar a szájra,
elvágyunk a szürke ködbe,
együtt szürkén, mindörökre.

Az utolsó szó joga (Piláf barátom emlékére)

Aki sír, az szeretett,
csak érzés fakaszt könnyet.
Egy pillanat, és lecsorog,
de ettől sem lesz könnyebb.

Megcsonkított ifjúságod
túl hamar ért véget.
Milyen bíra ítélete
szánhatta ezt néked?

Tehetetlen, béna düh,
ennyi csak, mit érzek,
lelkemben, hol Te laktál,
megállt most az élet.

Aki sírt, az szeretett,
csak érzés fakaszt könnyet.
Élek, de most úgy hiszem,
mégis neked könnyebb.

Rohanás a semmibe

Szaladok, még lábam bírja,
valahová rohanok,
mellettem a suhanó fák,
mint óriások, olyanok.

Hová tartok, mi a célom,
nem tudom, de jó nagyon,
minden, ami mögöttem van,
egyszerűen otthagyom.

Lemaradnak hazug firmák,
kárörvendők, gonoszok,
elfutok a világ előtt,
a szél tudja csak hol vagyok

Nem vágyom már sehová sem,
szívem, lelkem céltalan,
csak loholni a végtelenbe,
hol üvölt a csend,s béke van.

Talán egyszer megállok majd,
pihenek egy keveset,
árnyékomat átölelve,
lehunyom a szemet.

Berecz Teofil

Írok mert írni hagytok!

Ab ovo

Görbülté meredt lélek léptek,
képzelt szivárvány.
mélységből jövő lépes képek
amott csalfa vágy.

Ölelkező, dörrent pillanat,
alélt lélegzet.
Pillangó vihart is fakaszthat.
Hunyd le szemedet!
Néma remegésbe rezdület;
ódon, dühöngő
mint agg fában ősi erezet,
széppé könnyező.

Vak ablak

Lopva bújik órámba
nesztelen melegsége,
mint kérges korhadásba
pillangó ébredése.

Félt szemrejteket ráncnak
hunyorogva köszöntöm.
Világítóját e románcnak,
lávaszikú köntösöm.

Te üzekedő vadász,
fagy nyűtte ős földeken!
Olvad már a kopár gyász
rianó szép lelkeken.

Ragyogod szobám falát,
színt ölt az öreg kalap.
Az a dohos nagykabát
mit fogatlan szű harap.

Léptek hamva

Szél testű szavak peregnek a perccel,
évszak hull egymásra avari lepellel.
Miért remeg ólompántú kezéd?
Hiszen remél bíborkenet lelked.

Mit nekünk kapott remény?
Múlt! Csírázó terebély.
Ma vágysz, törsz, tépsz
vad hevű csenevész.

Elvétve álmodok, szép kazal
a harmat rózsaujjú hajnal.
Csókért esdek e komor éjben,
Te jársz előttem feketében.

Berze Tünde

Az olvasás már gyermekkorában is kedvenc időtöltése. A könyvszeretet révén már bakfis korában is próbálkozik versírással – de akkor még nem túl elmélyülten. Érzékeny lélek, minden negatív és pozitív történés befolyásolja. Ha valami megérinti, gondolataiba sűríti, s igyekszik azokat papírra vetni.

Kedvenc költője és példaképe József Attila, de más verses köteteket is lelkesen forgat. Művei az "Erogén mosoly"; Szennyes Éden; Ma, holnap; Szonettek; Átérzéssel és az Együtt című antológiákban olvashatóak. 2007-ben és 2009-ben LIM Irodalmi Emlék-díjat kap.

Tépázott hittel

A remény újabb csillagot fest
sötéten örvénylő holnap-égboltra.
Fényesebb tán a többenél,
vörösebben izzik,
gyorsabban lüktet,
fel, fel, magasra törtet!
Húzza magával csóvának
ígéreték számtalan pillanatát,
s ahogy fellángolva elporladnak,
a messzi úr végtelenében,
úgy lesz szakadtabb, rongyosabb a hit,
mely szülte azt a csillagot,
s mikor végleg elszakad
a halovány fényfonál,
szabadon szállhat tovább.
Soha le nem hullhat,
mert él a pislákoló remény,
életben tartja gomolygó ködemlék,
még ha a hitet ezer darabra is tépték.

Évszakok csókja

Tél

Utolsót rezdül sápadt ajkán az élet,
cserzett ujjain jégcsapkörmöket növeszt,
s fejére húzza dunnáját, majd elalszik,
bágyatag lámpása a Hold, egyre őrzi,

még szél ringatja a föld mélabús álmát,
hol láthatatlan kezek rajzolnak csodát,
fagyba dermedt jégvirágok egész sorát,
s mögöttük fehér köpenybe borul a táj.

Sérülékeny csendbe hinti ezüst porát,
s aprót lélegezve ködkendőbe fonja,
a szendergő természet fáradt Föld fodrát.

Szelíd titok oson be minden lak ajtaján,
gyújtva kis csillagokat rezdülő pillán,
s a lét húrját angyalok csendesen pengetik.

Tavasz

Lét húrját angyalok csendesen pengetik,
s bíborhajnal tűzében ébredő kisgyermek,
a domboldalak redőibe álmosan simuló,
villanó látomás, az első Nap apró sugara.

Kéjes borzongás tavába temetve,
a Tél medrébe réveteg megbújó,
föld fagyában álmosan szendergő,
hideggel átfonódott kis fűszálakat.

Égi kikelet színes árnyakat fest,
illat felhőkbe bújtatja ágak, lombok,
minden kibuggyanó puha zöldjét.

Szerelem könnyével búcsúztatva
holt őset, s bűgő éjjelek lágy ölen,
már sarjadó vágyban ébred a lét.

Nyár

Már sarjadó vágyban ébred a lét,
s márvány felhőt terít zöldek fölé,
kékülő ég tükrében fürdő táj,
szivárványon át szórja mosolyát.

Bozontos szél súgja titkos vágyait
álmosan pislogó reggel ajkára,
s lázasan felcsókolva harmatcseppjeit,
nászra készül angyalok dalát bűgva.

Nyár szívének lobogó lángtengerét ontja,
megperzselve virágba boruló köntösét,
lassan szomjan hal a pihegve táguló tér.

Alkonyba bújó Nap felölti koronáját,
szárnyra kelnek nesztelenül suhanó árnyak,
a fény és sötétség végtelen harcba száll.

Ősz

Fény és sötétség végtelen harcba száll,
vérüket szétfröccsentedve hemperegnek,
megvetett avar ágyuk deres paplanján,
s lépdél köztük bús vezérük az Ősz.

Ráncos homlokán a bánat felsejlik,
s könnyek tavába temeti gyermekei,
rozsdásra aszalt maradék hamvát,
mit szél úrfi élettelenül szertedobál.

Ráncos kezével gyengéden kaparászik,
holt kincsei porán, s megcsonkult életét,
az idő mozsarában őrlí apró darabokká.

Tompuló fénybe kitárja háza ablakát,
lomha köd lepi be minden őszi álmát,
s utolsót rezdül sápadt ajkán az élet.

Égi dallamok

Fekete fodrokat sző az ég,
borús árnyak dülöngélnek,
s hideget suttog már a szél.

Jajongnak lombjuk vesztett fák,
sírhanatok közt motoznak levelek,
rozsdá marta színükre hull a dér.

Ködbe fúló álmok ébrednek,
gyertyalángok meglibbennek,
s köztünk holt lelkek járnak.

Nem félek e mély sötétségben,
karomban tartott emlékkal állok,
sápadt arcomba belemar könnyem.

Húsomba harap borús magányom,
haldokló lelkemben szárad reményem,
s angyal dalol csendes égi dallamot.

Bihary Zsoltné

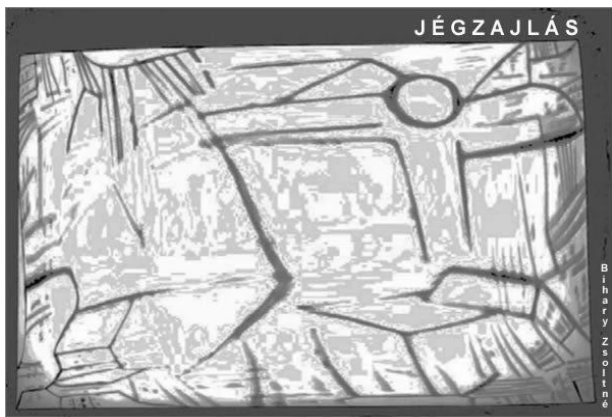
Hatvannyolc éves nyugdíjas pedagógusnő vagyok. Harmincnyolc esztendeig orosz és francia nyelvet oktattam egy budapesti középiskolában. Amióta nyugdíjba vonultam főfoglalkozású készenléti nagymamaként definiálom magam, aki ugyan rendszeresen, de ritkán írogat is. Ahogy az ihlet diktálja. Amúgy 1974 óta.

A művészetek - bár hivatásos gyakorló művész nem lett belőlem - befogadói szinten egész életemet végig kísérték. Publikálni 1993 óta áll módomban. Különböző önerőből születő antológiákban és újabban az Interneten jelennek meg verseim.

Februárban ne bújj ágyba

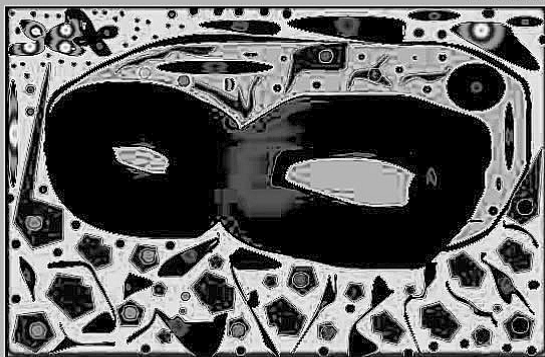
Hívtál Irmám mindjárt mindjárt
Virág szirmán friss hó mintáz
Libám kint vár November jár
Iván zihál irkál firkál
Birkát kínál Nincs ám hiány

Decemberben egy szent gyermek
lelke lebeg sejtelmesen
kertek felett eresz felett
Erre gyere erre erre
Szeretettel szeretetre

Januárban anyukámmal
skatulyában hat kutyával
gratuláltak apukámnak
Nanus lánya Papus bátyja
Az új ánya unja bánja

Februárban ne bújj ágyba
Fel hurkára meg új bálra
Tecus válla nem unt párna
Menyus lába áll új táncra
Februárban ne bújj ágyba

Havas kertben farsang kereng
Vidám jelmez-baba mereng
Dallam hintán ablak kiált
Csend válaszol
Itt angyal szállt

Borsos Borbála

„mert a tömeg víz
és én hol méz
vagyok benne
hol arzén
és távol tartom magam
lebegek a tetején
mint az olaj
vagy az aljára
rakódom homokként”

jegyzetek az apokalipsziszról - 1

meggyilkolt életek
hamvain játszik a szél
egy szellem-dalt
halálos rapszódíát

most minden más
hogy látóra vakítottak
és hallóra süketítettek
az Isten-küldte álmok.
csak imádkozni tudok
hogy ezegyszer
ne nekem legyen igazam
és ne jöjjön el
mindaz
amit a dalokban
hallok
s a fejemben
látok

tűz.
kénes eső.
izzó láva.
tűzmeteorok.
pallósforgató
gyilkos angyalok.

jegyzetek az apokalipsziszről – 2

üresség.
talán ezt érzi a tömeggyilkos az
első áldozata előtt.
hideg kiábrándultság; undor és
fáradtság.
örjöngő zokogásba émelítő szánalom.
nekem már bizsereg a bőröm.
hamarosan mind meghalunk.

jegyzetek az apokalipsziszről – 3

túl szabályon
túl törvényen
túl erkölcsön és normákon
túl valláson
túl az emberiségen
túl a Világon.

lebegve az Univerzumban
száguldok a sorsom felé.

és a vége a robbanás.

Álom (4) - Ördögűzés

felsorakozott
a két oldal
de isten csak egy
- a gonoszságé

feszengve álltunk
mi - a jók
én mint
első arkangyal
szívtam tudómba
a biztos halál szagát
groteszk képet alkottunk
bizonyosan
egy új-divatú irodaház
legfelső ablakfalú emeletén

dermedt csend -
csak a Sátán mosolygott
-a világ sorsa kezünkben

halk ütemre nyílt
az ezüst-színű liftajtó
mögötte Isten barna bőrkabátban
vele nyugalom a szívünkbe
és bizakodás

...

meghalt a Sátán
és utolsó csapásával
megölte Istent
de csak a Gonosz
teremtényei pusztultak
hiszen
csak a ravaszság
és bűn hajtotta őket

de mi is csak ketten maradtunk:
az új-Teremtés
angyali párja

zárult a liftajtó
és borzongás
futott végig bőrömmön:
férjem testében
vert tanyát
a megsebzett Ördög
és kaján örömmel
ért hozzám
- kihez eddig sosem érhetett -
mohón tapogatta testem
szeme vörösén izzott
durván csókolt
hegyes nyelvét
szemhéjamhoz érintette

s a kétségbeesés
sziklájának meredélyén
ösztönösen halántékára
tettem tenyerem
és először suttogva
majd egyre hangosabban
tüdőt tépően
süvöltöttem:

”én vagyok a jobb
mert bennem van a Fény!
takarodj belőle
mert én vagyok a jobb
bennem van a Fény!”

és már egész bensőm
egy elviselhetetlen
gyilkos hang volt

de kitartottam
mert láttam vergődését
szeme parazsa lassan kihunyt
teste elernyed

... és vége lett
végleg a harcnak
csak a fehér
derengés maradt.

Bozsik Anna

Nem kell, hogy ismerj.
Míg olvasol lényem eljut oda,
hova én sosem tudnék.

Szoba

Egy szoba, világos melegbarna hajópadló, sötét színű fal, csak pár bútor :egy szék, egy könyvespolc és egy íróasztal, rajta asztali lámpa a fénye halvány-sárga. A falon árnyékok és egy fekete-fehér akt ferdén felragasztva. Borosüveg a sarokban a poharat már eltörtem. A szoba közepén állok. Szól valami zene, lehajtom a fejem és a padlót nézem. Szédülök. Az ajtót gondolatban kulcsra zárom. Végigsimítom a nyakam majd megmarkolom és összerándulok.

Rajtam valami halvány krémszínű, apró virágos rövid szoknya. Éppen csak pár vonalat sejtet. A lábam kis terpeszben de a térdeim egymásnak szorítom. Combomon vércsepp folyik, üresség jár át.

Emlékkép suhan, beleborzongok. Elernyedek. Táncolni kezdek, hátrahajtom a fejem a kezeim behajlítva a magasban. Meztelen talpam alatt az éles üvegszilánkok a valóság határát sejtetik. Felhúzom a vállam és hagyom hogy a tincseim kegyetlen játékot játszanak. Körülnézek. A szoba velem forog a képzelet körhintáján. Vér cseppen, én táncolok. Az ajtón már lakat. Lebegés. A valóság mocskát okádom. Az álmok hazugságai savként marnak és bugyognak forró vágypat. Elesek. Tudat fröccsen, lét szakad. Hazug vágyaktól megrészegülve fetrengem. Bizserget, jól esik. Ürességben álmodom tovább.

Erkély

A lány kiszállt a már kissé megkopott rézcsapos kádból. Megállt. A falon, a tükör fölötti lámpa halvány sárgás fénye megvilágította testét, és helyenként halvány árnyékot sejtetett. Lehunyta a szemét és hagyta, hogy az opálos vízcseppek lassan gördüljenek le a még a fürdőtől forró testéről. Megrezzent, majd a tükörbe nézett és elindult kifelé. A szűk kis folyosón, a nappaliig a parkettán szétfolytak a lábnyomai. Kinézett az erkélyajtón, és rátette apró és nedves tenyerét az üvegre. A teste melegétől a keze körül bepárasodott az üveg. Lecsúsztotta a kezét, majd megragadta a kilincset, ami jéghideg és nyirkos volt. Elfordította, majd egy határozott, mégis félő lépéssel átlépte a küszöböt. Mély lélegzetet vett, majd megfogta a korlátot. A fagyos szél bele-belekapott vizes, derekáig érő göndör hajába. Vékonyka ujjai kezdtek a korláthoz dermedni. Nem nézett sem a távolba, sem a mélységbe. Átjárta valami megmagyarázhatatlan, valami amitől mélyen szívta magába a szmogos, de most mégis tisztának tűnő őszi este fuvallatát. Lehajtott a fejét és álmodni kezdett. Csendes és sötét őszi éjszaka volt...

Neked

Nem tudom mi az mi belém költözött, de szó nélkül
le nem mondanivaló, szeretkezés nem érzélem, s
mosolyod mögött is silány eluntság bújna meg. Nem
ordítanám mi fáj, nem szeretnék részegen és nem
festernek meztelen.

Nem álmodnám, hogy mindez valóság, a világ
mocská nem torzítana, nem pancsolnék vígan a bűn
mocsarában. Nem lennék fájón őszinte és nem írnék
verset rólad az éjszakának. Valami belém költözött,
fülembé súgja a dallamot s én magam adom, oda
adom mi bennem beléd költözik.

Lét

Lét nehezedik
Feszített víztükör
Ujjnyi érintés
S benned elfolyik

Csarnai Krisztina

1978.11.26-án születtem, Szegeden. Három kislány édesanyjaként, sokszor megviselt az élet. Mivel az emberek java képtelen egymással igazán jól kommunikálni, amit én is tapasztalok, én verseimben, idézetekben, novelláimban írom le az érzéseimet. Soha nem írok tudatosan, csak ha valami ér érzelmileg. A két blogomon kívül (<http://csarnaykrisztina.blogspot.com/> és <http://kiaracroft.blogspot.com/>) jelenleg saját magazinomon (<http://christinemagazin.hu/>) dolgozom, és terveimben van újságként való megjelenése is, de csak tőlem megrendelhető formában. Elérhetőségem: krisztina.csarnay@gmail.com. Célom, hogy az emberek megértsék: fontos kimondani a valós érzéseket, még ha néha fáj is.

Fehérgyarmati Kelli Kiara (1954.07.31. - 2010.08.09.)
ő volt édesanyám. Ezt a festményt ő festette - nekem
csak egy fotó maradt emléknék, pedig kedvenc fest-
ménye a lelkemnek. A következő oldalon a vers neki
szól most:

Boldog születésnapot

Most kimegyek a temetőbe,
megkereslek téged,
lelked ha megtalálom velem lesz,
gyere oda hozzám kérlek.

Ne hagyj értelmetlenségbe,
válasz nélkül maradt kérdésekben,
mutasd az utat nekem,
merre tovább, hova előre?

Most kimegyek a temetőbe,
sírod keresném, de nem lelem,
senki nem adta ezt meg neked,
ahol emlékezhetnék veled.

Így virágot most neked nem viszek,
csak egy mécsest mit titokba gyújtok neked,
ma 57. lennél, de nem leszel,
Isten nyugosztaljon, maradj mellettem.

Most kimegyek a temetőbe,
megkereslek téged,
tudom, hogy ott leszel,
ne bújj el előlem kérlek.

Sírok között kereslek,
ha látsz gyere ülj mellém le,
öleld át lelkem, ha testem már nem lehet,
Suttogd a fülembe, hogy szeretsz.
(2011.07.31.)

Saját gondolataim, idézeteim

"Az emberek zöme segítséget vár, miközben ő maga hátat fordít annak aki segítséget kér. De mégis ujjal mutogat a másakra, pedig inkább tükörbe kellene néznie."

"Könnyű vádolni a másikat, hogy miért hagy magadra a bajban, miközben te semmit nem teszel érte."

"Miért akkor siratjuk a múltat, amikor már késő? Az élet túl rövid. Addig mond el neki, hogy mennyire szereted, mielőtt még elmegy, végleg ... a túlvilágba. Sohasem késő azt az egy szót kimondani! Ha már elment, egész életedben bánni fogod, a ki nem mondott szót..."

"Ha szomorú vagy jusson eszedbe, borús felhők felett, mindig kék az ég. A felhők előbb vagy utóbb elmennek, tehát a bajok is."

"Aki elment egyszer az élők sorából, csak a teste fáradt el, a lelke ezután éli igaz, boldog életét. Ha hiszel a lélekben, hiszel abban, hogy ő nem most halt meg, hanem most született újjá..."

"Ha valaki szeret, nem szavakkal szeret, hanem a lelkével. Benne van minden tekintetében, mozdulatában, tetteiben..."

"Ne akkor mutasd ki mennyire szeretsz, amikor már élettelen kezét fogod, addig mond ki, amíg az utolsó tekintete rá nem mered a tekintetedre."

"Nehéz néha boldognak lenni, mert a boldogságért tenni kell. Nehéz néha tenni, mert az ember lusta lesz. De lusta ezért én nem leszek, tenni fogok azért, hogy boldog lehessenek."

"A gyermek lelke olyan törékeny, nem tudjuk, egy számunkra ártatlannak tűnő szóval, mit rombolhatunk le bennük. Lehet egy napot, de lehet pár évet ... de az is lehet egy egész életet. Ne romboljuk le a határtalan szeretetet bennük, ne tegyük gonoszokká őket, mint amilyen a világ."

"Szerelmesnek lenni jó dolog, de könnyen elveszhet ha nem ápolod. Tégy minden nap egy apró kedvességet azért akit szeretsz, hogy tudja ebben az elveszett világban ő biztonságban van melletted."

"Nem biztos, hogy ami kívül szép, az belülről szeret. Szem a lélek tükre, ha a tekinteted már üres, elvesztél..."

"Nincs annál őszintébb, és tisztább szeretet, mit egy kisgyermek adhat. A gyermeki tekintetet hasonlítsd össze egy felnőttével. Ha a lelkeddel látsz észre fogod venni a különbséget. Ezt legfőképpen az édesanyák látják a legjobban."

"Ha úgy érzed, hogy nem vagy elég jó nő, állj a tükör elé. Keresd azt ami szép benned, és rájössz ugyanolyan szép vagy, mint bármelyik nő akit te szépnek látsz. Vedd észre miért is vagy szép, mert minden nőben ott lakozik."

"A női kisugárzás szebb, mint bármilyen gyönyörű nő üres tekintettel."

"Ha valaki el akar menni, hogy próbára tegye menyire szereted, nem biztos, hogy minden esetben jó hagyni elmenni ... lehet már soha nem fog visszajönni, már csak daczból se."

"Van, hogy olyankor érzed a vágyat, és olyan iránt aki felé nem kellene, félsz lépni, mert nem teheted, ezért csendben szenvedsz tovább ... egy darabig ..."

"Azt hittem az őszinteség, a mai világban erény, de úgy látom meg kell tanulnom hazudni, tőrni, csendben maradni, lassan elmúlni, semmivé lenni..."

"Engem kitörölhetsz az életedből ,de az emlékeket nem ... volt valaki, aki valaha szeretett, segített, vi-
gyázott a lelkedre, az életedre, de te ezt egy pillanat alatt eldobtad, romba döntötted ... de én akkor is szeretlek..."

Barátoknak

Néha elég egy szó,
egy igaz baráttól.
Kell néha egy érintés,
egy lágy ölelés.

Néha kell, hogy mond,
ha őszinte vagy, nem haragszom.
Még ha nyers is vagy velem,
tudom, hogy értem teszed.

Néha kell egy pofon,
hogy az ember nyitott szemmel járjon.
Még ha el is merül benne,
ott van egy segítő kéz, ki kiemel.

Néha fáj az igazság mindenkinek,
de hazugságból tanulni nem lehet.
Így én mindig őszinte maradok,
légy te is az barátom.

Apósomnak (Kitt Rezsőnek)

Úgy múlik élet el,
hogyan észre sem veszed,
Mire ráébredsz,
már nem is létezel.

Sokaknak fontos voltál,
tudd, hogy mindenki szeretett,
Utolsó utadon,
mind kísértünk el.

Most már a réten,
szalad a lelked,
fentről intesz búcsút,
talán jobb neked.

Mi, kik néztünk idele, az utolsó lélegzeted,
fájó búcsút véve,
engedünk most el.

Kérlek légy boldog odafenn,
s néha nézz le ránk ide le,
vigyázz az itt maradt lelkekre,
mi sosem felejtünk el.
2011.09.20.

Apósomnak (Kitt Rezsőnek)

Néha kevés egy élet,
de szeretni elég egy fél perc,
egy utolsó pillanat,
egy érintés, egy mondat néked.

Néha kevés egy élet,
boldognak lenni nem vétek,
emlékeinkben őrizzük a mosolyod,
az utolsó percig minden mozzanatod.

Néha kevés egy élet,
hogy kimutasd azt, mennyire szeretsz,
de mi már tudjuk, bár késő már,
már csak a túlvilágból nézel le ránk.

Néha kevés egy élet,
kimondani egy szót neked,
talán az utolsó pillanat kellett melletted,
hogy tudd mindenki nagyon szeretett.

Néha kevés egy élet,
kik itt maradtak kétségek közt, félnek,
de én most is tudom,
hogy itt mellettünk mosolyogsz.
2011.09.20.

Apósomnak (Kitt Rezsőnek)

(Ez a vers egy belső érzés volt ... talán egy üzenet ...)

Drága kedves kisfiam

Drága kedves kisfiam,
tudom most magányos vagy,
de hinned kell bennem,
hinned kell a lelkemben.

Drága kedves kisfiam,
köszönöm, hogy te vagy,
Isten ajándéka az életemnek,
még ha te nem is így érzed.

Drága kedves kisfiam,
ha majd sétálsz magányosan,
tudd, hogy mindig szerettelek,
akkor is ha te ezt nem érezted.

Drága kedves kisfiam,
bocsáss meg ha valaha bántottalak,
ha sokszor nem voltam melletted,
én téged akkor is szerettelek.

Drága kedves kisfiam,
nem mentem el örökre, csak máshova,
De ha gondolatodba ott leszek,
figyelem majd lépteidet.

Drága kedves kisfiam,
kérlek vigyázz anyádra,
S néha a kis unokámmal ha együtt leszel,
ha szemébe nézel, lásd apádat.

2011.09.20.

Apósomnak (Kitt Rezsőnek)

(Ez a vers egy belső érzés volt ... talán egy üzenet ...)

Kisfiamnak ...

Amikor majd a kis unokámnak tortát veszel,
gyűjts egy plusz gyertyát nekem,
Ne légy szomorú ezen a napon,
mert a halál csak egy állapot.

A testem, a földi élet jelképe,
a lelkem az örökké valóság felé ment,
hidd, hogy ha testben már nem is leszek,
de lelkedben örökre maradok melletted.

Bárhová mész kisfiam az életben,
kívánok neked igazi boldogságot odalenn ...
S a lelkedben kérlek téged,
amit kitűztél célul, érd el.

Az élethez kitartás, és erő kell,
talán én sokszor gyenge voltam, férfi létemre,
talán a keserűség mi italba vezetett,
talán valamit mindig kerestem.

Lehet, a bánat kisfiam benned,
az élet túl rövid ahhoz, hogy ne szeress,
becsüld meg azokat, kik igazán törődnek veled,
ne azt az életet kövesd, amit én tettem.

Tudod kisfiam már nincs vissza út az életbe,
annyi mindent másképp tennék ha még lehetne,
de már csak fentről nézhetem kik szerettek,
ezért kérlek vigyázz magadra, neked még élned kell!
2011.09.20.

Apósomnak (Kitt Rezsőnek)

Búcsúzóul ...

Kell egy hely, ahol megpihenhet a lélek,
az elfáradt tested, most temetjük el,
kell egy hely, ahol tova szárnyal a képzelet,
földi utad lejárt, de lelked most is figyel.

Kell egy hely, ahol megpihenhet a lélek,
nem örökre, most búcsúzol el,
kell, hogy érezze minden ember,
hogy tovább élsz a menyben fent.

Kell egy hely, ahol megpihenhet a lélek,
oly keveset, mit kaptam tőled,
kell, hogy tudd, bár nem mondhattam el,
te voltál a legkedvesebb apósom nekem.

Kell egy hely, ahol megpihenhet a lélek,
kedvesed aki évtizedeken át szeretett,
kell, hogy tudd, boldog volt veled,
fél lelkét vitted most magaddal el.

Kell egy hely, ahol megpihenhet a lélek,
fiad, ki kezéd szorította utolsó percekben,
kell, hogy tudd az utolsó tekinteted,
soha nem felejtí majd el.

Kell egy hely, ahol megpihenhet a lélek,
édesanyádnak, második fia vagy kit elveszített,
kell, hogy tudd, az életét adta volna érted,
de az Isten tudja, miért pont téged vitt most el.

Kell egy hely, ahol megpihenhet a lélek,
testvéred utolsó órákban talán érezte,
kell, hogy tudd, ő is ott volt melletted,
sírását vissza tartva, csendben engedett el.

Kell egy hely, ahol megpihenhet a lélek,
kis unokád mosolya, mint anyagi szeretet,
kell, hogy tudd, ő most is lát téged,
várja, hogy a szobában nézd ahogy játszik veled.

Kell egy hely, ahol megpihenhet a lélek,
most a koporsóban fekszel, siratnak sokan emléked,
kell, hogy tudd, az élet rövid volt neked,
ha tudtad volna talán másképp éled le.

Kell egy hely, ahol megpihenhet a lélek,
mi most elengedünk téged,
kell, hogy tudd, nyugodjon tested békében,
Isteni szeretettel légy minden ember szívében.

Kell egy hely, ahol megpihenhet a lélek,
most búcsúzó eme sorokkal Isten véled,
kell, hogy tudd, köszönöm a pár évet neked,
hogy kis unokát én ajándékozhattam boldogságot
adva ezzel.

Isten nyugosztaljon
2011.09.29.

Apósomnak (Kitt Rezsőnek)

(Ez a vers egy belső érzés volt ... talán egy üzenet ...)

Nagypapámnak ...

Drága kedves nagypapa,
két évem mit adhattam,
sok - sok nevetés, csak neked,
emlékszel rá, milyen jó volt velem?

Drága kedves nagypapa,
sose felejttem, ahogy melletted aludtam,
hétvégeket, meleg ölelésedben,
néha a pici lábam a bordáid tövében.

Drága kedves nagypapa,
főznék neked most finomat,
dobnám a labdát a kezedbe,
gurítsd ide, csak nekem.

Drága kedves nagypapa,
két évem csak mit adhattam,
de tudom életed egyik legszebb érzése,
fiad mellett neked, én voltam.

Drága kedves nagypapa,
most édesanyám írja e sorokat,
mert ő ki szavakba öntheti neked,
azt amit én még kimondani nem tudtam.

Drága kedves nagypapa,
mosolyommal tőled búcsúztam,
én tudom, hogy te odafent is mosolyogsz rám,
s végig kíséred majd utamat.

Drága kedves nagypapa,
ha majd senki nem látja,
gyere be a szobámba,
s játszunk együtt újra.

Uram segíts ...

Uram segíts, hogy utam feléd vezessen,
hogy újra tudjak hinni létedben.
Mutasd az irányt, a fény felé benned,
hogy tisztán lássak a sötétségben.

Elvakultan hittem, annak is kinek nem kéne,
bíztam, szerettem, reménytelen.
Te adtad kezembe, hogy szeressem,
mégis úgy érzem, néha visszaveszed.

Tele vagyok élettél, érzéssel,
adom bárkinek, kinek ez szükséges,
De mond, én miért nem kapom ezt?
Miért fordulnak ellenem, akinek nem kéne?

A megbocsájtást tőled kaptam meg,
de fájdalmat felejteni, valahogy nem megy.
Add, hogy lelkem nyugalomra térjen,
Kérlek segíts, segíts most nekem.

Adj erőt, a megfáradt lelkeknek,
mutasd az utat, ki most nagyon eltévedt.
Adj szeretetet, minden szívnek,
Vigyázz az emberekre, most erre kérlek.

Karácsony

Karácsonynak ünnepe,
finom illatok, mik terjengenek,
mézeskalács, s finom ételek,
a lakást melegség tölti be.

A család együtt, szeretem,
de vannak kik hiányoznak nekem,
ők akik már fentről néznek le,
édesanyám, apósom gyertek közelebb.

Üljetek a karácsonyfa közelébe,
nézzétek, ahogy unokáitok szaladgálják körbe,
Öleljétek őket lelketekkel, szeretettel,
tudom, hogy érezni fogják, csak gyertek.

Karácsony a szeretet ünnepe,
Békesség legyen minden ember lelkében,
ki vétkezett, most talán jó útra térne,
az Úr legyen minden ember szívében.

Csonka Miklós

Soha nem adom föl a reményt
a jövőm is hozhat új esélyt
az életem változhat
nem adom föl soha a vágyamat!

Ti csodás nők szeressetek!

Fájdalmam van könnyezem,
nőket látok, kikből kihal az érzelem,
jaj nekem!

Ti csodalények, mivé lettetek?
Gyönyörű napsugarak, kikből kihalnak a fények,
égek!

Vágyódunk a melegségre,
mit tesz a nem férfinépe, hogy a nőknek jobb legyen,
s ne legyen a végzete a hiú képzelete!

Női szemekben izzó fények égjete,
melegség árássza el a szíveket,
reméljete!

Jönnek még szebb napok, szemekben fény ragyog,
testeket tölt meg melegével,
s a szíveket a reménnyel!

Miért vagyok én más

Miért vagyok én más
mint Te vagy,
miért szenvedem végig az életem,
holott Te végig,
gond nélkül haladsz!

Miért születtem?

Nem volt lakásom
nagy volt a magányom,
bujdostam a határba
elvesztem a magányba.

Nagyon fájt az élet nekem,
ilyen életre mért születtem?
miért van nekem keresztem,
mikor a keresztem nem kerestem?

Hangulatom zárt, néha mogorva,
ezen változtat, időnként a kábulat,
mikor a menekülő embert hívogatja a kocsmá,
s bódító italával ereim végig mossa,
ettől fejem kábult, s tompa.

Jó most ez a zsibbadás,
felenged bennem a bú, a láz,
ez lennék én, de miért,
miért csak a rossz kísért?

Én is vágyódom másra,
a szebb napokra, a tiszta boldogságra,
én is vágyódom társra, aki velem van,
s nem hagy a magányba!

Szeretem Őt!

A világon mindenütt vannak szép nők,
csábító szikrát szór szemük,
de mint Te, oly kedves, komoly,
nincs sehol,
nincs sehol!

Te vagy a lelkem, életem,
tündökölsz tisztán fényesen,
hol is találnék csillagot
mely így ragyog,
mely így ragyog?

Szeretem Őt, szívem csak érte dobban,
fájdalmasan vágyódom utána,
de hol van,
de hol van?

A tengerparton

Ülök a tengerparton,
a szívem zakatol,
hullámok sodródnak,
a gondolat kitisztul,
a szellő gyengéden simogat,
napsugár festi az arcomat,
melegség előnti testemet,
a pihenés könnyíti lelkemet.

A ma nője

A múlt szépsége romantikája,
nem ragadt rá a ma emberére
a mai rohanó világra?

Érzelmi szegény lett a jelen nője is,
a rohanó világ, mindent elvett tőle is.
Érzelmet, megértést, szerelmet, romantikát,
ó mit akar ez a mocskos világ,
férfiszívem segítségért kiállt!

Ne hagyd el magad, te csodalény,
hisz szépségeddel elkápráztattad,
elkábítottad a másik felet,
akit akartál a lábaid előtt hevert,
s bármit megtett a férfi, hogy elnyerje a kegyed!

Ne legyél durva Nő, s beszéded mily ronda,
nem áll ez neked jól, a férfiszívem mondja,
aki nem ezt szokta!

Ne legyél oly kemény, olyan érzéketlen lény,
hisz a múltadban veled ragyogott a fény,
Lehet a jelen embertelen, érzelmek kioltója,
De te Nő vagy, érted ragyognak a csillagok,
biztos vagyok benne, hogy nem hagyod,
hogy elrontsák a szép napod.

Régen is volt bűn és bűnhődés,
régen is voltak galád, durva, undok férfiak
és gazdag érzelmek,
melyekkel a Nő csatákat nyerhetett,
s ehhez nem használt egyebet
csak szépségét, s kifinomult nyelveket.

Bármilyen gögös, nagyképű lehet a férfi,
nem tehetett egyebet, lejjebb adta gögjét,
hogy elnyerje kegyedet,
a kiválasztott csillagát, a csoda Nőjét,
s ahol van érzelem, romantika, szerelem és szeretet,
ott a nap már olyan rossz nem lehet!

Karácsonyi magány

Hányan ülnek egyedül, magányban,
karácsonyfájuk mellett várva a csodára.
Minden neszre összerezzennek
remélve, hogy vendég érkezhetsz.
Sajnos nem érkezik senki,
szemekből könnycsepp csordul,
de ezt nem látja senki.

Az idő

Ahogy halad az idő,
egyre fogy a nép,
egyre rosszabb a földön
a minden napi lét,
legszívesebben visszatekerném
az idő kerekét.

Ábrándozunk a világba
a valóságot aki látja megretten,
vajon mitől lenne jó a kedve
megkérdezi magától
mit vár el a világtól.
Mihez lenne kedve,
a kívánság kosarából
mi az, amit venne?

Szeretném, ha boldog lenne a világ,
és még,
Szeretném, ha az emberi szeretet
melegítené át a lelkeket,
és még,
Szeretném kiáltani a világnak,
a béke legyen szilárdabb,
mert omladoznak a falai,
s egyre többször felcsapnak a gyűlölet,
gonoszság lángjai!

Karácsonyi szeretet

Egy ünnep van, karácsony.
Én mélységesen imádom
mert fölhívja a figyelmet,
hogy jó ember gondold meg
gondold meg, hogy a szeretet,
mi emberi szíveket melenget
adtál e másoknak eleget!-
Vagy nálad e szép ünnep,
zord és mostoha,
nem táplál benned hiú reményeket soha?

Egy emberből nem hallhat ki, csak úgy a szeretet,
egy ember vágyódhat, s kaphat reményeket.
Egy ember soha nem adhatja föl az életét
mert nem azt kapta tőle, amit remélt!
Egy ember mindig bízhat a holnapban,
mert az emberi szeretet bármikor föllobban,
s csak akarni kell, s vágyódni utána,
a karácsony is segíthet, s szebb lehet utána,
mert rádöbbenhet az ember,
hogy a szeretet mily drága,
mert melegséggel tölti el a szíveket,
a szép karácsonnyal, az emberi szeretet!

Mit kívánhatok

Mit kívánhatok én néked,
karácsonyi melegséget,
hétköznapi békességet,
nyitottságot, meghittséget.

Mit kívánhatok én szépet,
várakozó reménységet,
mind kevesebb szegénységet,
reményteljes jövőképet.

Ó Istenem

Ó Istenem, mondj értünk egy imát,
az emberiség segítségért kiállt,
a föld is kínjait éli,
vizét, levegőjét a természetet védi,
amit az emberiség egy része művel
azt büntetlenül nem teheti,
mert a föld életterét követeli,
ami az övé, azért harcol és visszaveszi!

Több irányból támad
így hozza tudtára a világnak
nem jó irányban halad,
mert mindennek van határa,
meddig szabad,
büntetlenül ez így meddig marad!

Hol vagy magyar?

Hol vagy magyar,
valaha büszke nép,
ma a jelenbe elvesztette
minden hitelét!

Valaha voltak hazafiak,
kik mertek tenni népükért,
a ma megalkuvói
lapítanak létükért!

Hová vezet ez a közöny,
ember nem látsz a szemedtől,
mitől lesz jobb a holnapunk,
ha nagyokat hallgatunk!

Mond ki nyíltan mi bánt,
néma embereknek nem hallani a szavát,
ha fáj valami, merjél ember lenni,
merj a jobb dolgokért bátran cselekedni!

Remény

Soha ne add föl a reményt
a jövő hozhat új esélyt
az életed változhat,
ne add föl soha az álmodat.

Lázadj föl!

Lázadj föl,
harcolj a rossz sorsod ellen,
bármit bevethetsz,
ha hiszel a győzelemben!
Harcolni érdemes,
ha a cél értelmes,
s ismered az okát,
és tudod azt, hogy mi bánt!

Nélkülem

Abból lett már elegendem,
hogy veled élem az életem
a múlt az már elmúlt
a jelen már nincs velem
éljed az életed,
de most már nélkülem.

A boldogság kísérje utadat
a sors pótolja, ami eddig kimaradt
legyél végre boldog ember
tele jókedvvel, vidámsággal, szeretettel,
váljanak valóra vágyaid
legyenek csodások álmaid.

Forrong a világ

Forrong a világ,
forrong az ország is
feszülnek az indulatok
ütköznek a gondolatok.

Forrong a világ,
a gondok nőnek,
a megoldás tovaszáll
bánatára a földnek.

Nézem a nagy Őt

Nézem a nagy Őt,
nézem a szemed,
jönnek e jelzések
várom a jeled.

Ha rád nézek sugározzál, vibráljál,
szuggerálj fogjál meg szemeddel,
ne szólj semmit,
de tudjam, hogy mennem kell.

Nem kellenek ide szavak,
ha érzelem vibrál a szemedből,
na látod, ez az,
amit várok a nagy Ő-től!

Társam volt

Leáldozott a csillagod
fényed már nem ragyog,
nem adsz már meleget
érzem, hogy remegek,
elvetted kedvemet.

Rád nézek, üresség vesz körül,
szemedbe nem látok semmit,
nincsenek benne fények,
melyek máskor szikrázóan égtek,
félek.

Érzelem nélkül, mit sem ér az élet,
Te tápláltad bennem a létet,
elvesztettem mindent,
vidám napokat, szerelmet,
s ez által Téged.

Érzelmi vihar dúl bennem,
elhidegülésed tudomásul kell vennem,
fáj nekem ez az állapot,
mert kiutat nem látok,
de remélem talállok.

Domán Vivien

Ebben a sokszor örülten kavargó és bizonytalan világban, ha verset írok a lelkem beköltöztetem egy olyan szobácskába, ahová nem süvít be az utca zaja, ahová csak a friss eső illata szivárog be és a napsugarak lágyan simogatják a betűket miközben a saját gondolatainak hullámai közt barangol az ember... Ebben az idilli létállapotban a költészet nemcsak biztos pont, hanem egy katartikus élménnyé is válik. Ezt a szobát érdemesnek tartom nap mint nap meglátogatni...

Fényolvadás

Olvadt.

Nem nyúlt, nem csöpögött
Csak a csend köhögött
Újabb hullámokat a Dunára.
És a fény már kontúr nélkül
Szelíden a vízbe fésült
Minden egyes háztetőt.

Olvadt.

Emelkedett a hő, és emiatt
Az éles határ elmaradt
Közte és köztem.
Vakon, ahogy azt kell
Igény nélkül, nem kell már fej,
Ami a szerelemben irányít.

Olvadt.

S mint rémülten a vad
Idegen ugrott a szelíd őzre a had,
S lángba csapott
Két csókrakapott
Eltévedt szívállat.

Dáridó az égben (Hold)

Milyen fényes!
Neked rémes
Árnyat fest a falra,
Majd a reggel lekaparja.

De mégis félsz,
Hisz ebből élsz,
Mert világít feléd.
Ember vagy. Elég!
Agyad lángol, elég...

A falon figyel reggelig
Míg az ágyad megtelik
A rettegetésseddel,
Engedd, engedd, engedd már el ember...

Farkas Margit

Mindig későn érő típus voltam, de a versek erőlködés nélkül maradtak meg a fejemben. Továbbtanulásra nem volt lehetőségem, magamtól szedtem össze ami vagyok.

Egy napon megmutattam az írásom Kuti H. György paksi költőnek, aki meghívott a társaságukba. Sokat voltam velük, tőlük tanultam, ők biztattak, hogy írjak és néha megírtam amiről beszélni nem tudtam. Szarka József segítségével megjelent pár írásom.

Varrónőként dolgoztam közel harminc évet, majd szereztem szakmát is. Van egy nagy fiam, Ő már a maga útját járja. Nehéz, változatos életutam sokszor késztet arra, hogy ki írjam magamból ami kikíváncsodik.

A tudatom bántom én

A tudatom bántom én,
Behódolnék,
Ha behódolnék,
De nem tehetem,
Mert a tudatom,
Nem engedi,
Ki kell mondanom
Amit gondolok,
Ez bánt nagyon.
Mást szeretnék mondani,
Mint amit gondolok,
De nem tudok.
A nyelvem úgy forog,
Mint a tudatom,
A szám sem mozog
Másképp,
Az arcizmom is csak
Fintorog.
Nem enged más,
Mondanom,
Mint amit gondolok.
Becsukom a szemem,
Gondolatban sem tudom,
Csak amit a tudatom,
Most veled is tudatom

Karácsonyfa

Reszket a fenyő az erdőn,
Házamba költöztetem,
Illatával elvarázsol,
Szépen felöltöztetem.

Hiába szeretem, féltem,
Szabadságát veszthe,
Leveti mindenét,
Elmegy nagyon messze.

Fenyőfám alá

Fenyőfám alá
olyan kincset,
kérek,
mi átöleli
lelkemet,
zene nélkül is
halljam
az angyalok
muzsikáját,
mindig
mindennap
így
Szeressetek.

Hiányzol

Mondd, mit tegyek, ha rájövök.
Nélküled megdermedt a világ.

Süthet a napsugár, virágozhat a rét.
Két karod nem ölel, fagyos a hajnali lét.

A gondolatom ezrei homályosítják el fejem.
Elapadhatatlan forrás, tovanéző két szemem.

Mind ez semmi, ami két mellem között lapul.
Az üres mélység megkínoz cudarul.

Mindenhol látni vélem, arcodat, járásod.
Rafkós tekinteted, felvett palástod.

Már annyira szeretlek, nem bírom el.
El kell engedjelek, vagy magamat temetem el.

Hovatartozás

Nem kell, hogy festő legyél,
S elképzeld milyen lehet,
Ha két színvilágot, összekevered.
A fehéred soha többé nem lesz hófehér.
S a feketéd sem lehet ragyogó feketéd.
Sorsukat örökre megpecsételed,
Nem lehetnek mások, csak keverékek.
Szüleim által félvér vagyok,
A sors utam elején bélyeget hagyott.
Pecsétjét rányomta a világ,
A sehová sem tartozás.
Félvér..... félvér vagyok.
Két világhoz tartozni nem lehet,
Az arany középút elveszett,
Mert nem óvott meg a szeretet,
A féltés, s hogy én is vagyok.
Így a küzdelem a harc,
Maradt osztályrészemül.
Kívülállóként nem értheted,
Nem látod át a következményeket.
S malomként őröl a gondolat.
Hová tűnt el az akarat.
Lassú tűzön, hamuvá tűnt álmok,
Indulatba fulladt fogcsikorgatások,
Szememből kifolyt gyöngyszemek,
Lélekből felkiáltó, HOVATARTOZÁS.

Emlékek 3

Valamikor régen történt, mikor még gyereklány voltam, 14 éves. Még nem fejeztem be a nyolcadik osztályt... az orvosok kötelezték a szülőket egy nagyobb kivizsgálásra, mert túl gyorsan híztam, rendellenes elhízás. Budapestre küldtek szanatóriumba, 93 kilóval vettek fel, anyuval mentünk, neki nem volt gond élt már Pesten. Születésemkor anyám vérhassal feküdt a szekszárdi kórházba, május 15, még nem nyár, tőle kaptam a fertőzést, nagyon hasmenéses, vékonyka gyerek voltam, Pillének becéztek, hordtak orvosokhoz, hormonkezelésekre. Meg is lett az eredmény, elkezdtem kerekedni, amit később már nem tudtak megállítani. Egyszer azt mondta egy doktor "ne azzal foglalkozz mi történt, hanem, hogy tudod megoldani a problémád". Bácsalmás, Baja után Pestre kerültem, hat hónapot voltam távol a családtól.

A nagytól kaptam egy 100-ast. Őt akkor láttam utoljára. A szanatórium a budai oldalon a Parlamenttel szemben a Szabadság hegyen volt, így láttam mozgólépcsőt, villamost, fogaskerekűt. Egy nyolc ágyas szobába kerültem, különböző problémákkal, hasonló korú, nagyon jó társaságba, szívesen emlékezem vissza rájuk. Beszélgetések, zenehallgatás, bulik, nevetések és sírások. Egy kastélyszerű épületben voltunk, háromszintes, hatalmas szobák, teraszok, park és vadkert, ahol szívesen töltöttük az időnket. Volt velünk egy vékony, hosszú hajú 17 éves

lány, nagyon szerelmes volt egy fiúba, mindig róla beszélt és várta mikor látogatja meg, ez a fiú sosem jött el. A történet erről a lányról szól. Nagyon sok időt töltöttünk a vadkertben, hepe-hupás elvadult terület, romos épület maradvány. Körbe ültük a romokat, rengeteg kacagás, szerelmek, barátságok színhelye volt. Már nem emlékszem annak a szomorú nagyon szép lánynak a nevére, de arra igen mennyire meg akart gyógyulni. Tele volt reményekkel, bizalommal, szerelemmel, nagyon sok orvos jött hozzá, suttogással volt tele az orvosi szoba. A lány napról napra gyengébb lett, mikor nem tudott felkelni sem, nem engedte magát ágytálazni kivittük a vécére, fürdőbe, míg nem ráérezett a valóságra, megkért égessem el a naplóját, hogy soha senki ne olvassa el a szerelmes sorokat és a fájdalmát. Másnap reggel arra ébredtem, nem mozdul, nem szól és lélegzik. Szóltam a nővéreknek ők tették a dolgukat, kiküldtek minket, megfagyott akkor a levegő, a suttogások, beszélgetések annyira mások voltak. Azt mondták megállt a kisvérkör a szívében és hogy velünk akart maradni nem akart egyedül lenni egy szobában tudta, hogy vége. Jöttek a szülők, zokogások... Meg tartottam az ígéreteimet, lementünk a vadkertbe és olvasatlanul égettük el annak a szomorú 17 éves lánynak a reményeit. A kacagást bánat váltotta fel, vajon él még valaki azok közül, akik akkor és ott vele voltak, elfelejteni ők sem tudták annyi biztos. 50 éves vagyok, mikor írom a történetet, de az emléke olyan eleven, mintha tegnap történt volna.

Szívem szeret

Szívem szeret
s meghajlik
az akarat előtt.

Büszkeségem,
csak néha rám törő,
kósza gondolat.

Mint bezárt madár
verdesem,
repülnék tova.

De fogva tartóm,
magvakat szór
elém s becéz.

Én ölelni vágyom
Őt, olyan rövid
a pillanat.

Mikor magam vagyok
verdesem, szűk
a világ ketrecem.

Ha dacol az eszem
hibát keres, felold
mindent a vágyam.

Hogy karomba zárjam,
s csók hagyja el
a szájam.

Fazekas Margit (Szomorúfűz)

Mit is írhatnék magamról, hiszen már mindent elmondtam: csak ismételni tudnám önmagam. Élem a sérült emberek harcokkal, kínokkal teli mindennapjait. Kiírva magamból az érzéseimet, a gondolataimat, a fájdalmamat, - sorstársaim és a magam harcait, küzdelmeit. Szerkesztem blogomat és topicomat – kedves barátaim segítségével – ahova szeretettel várunk. Írásaim elsősorban itt jelennek meg, de több antológiában is olvashatóak. <http://szomorufuzike.freeblog.hu>. Rezdüléseim – verseskötetem után készülök az újabb kihívásokra.

Gondolj rám!

Amikor ébred az új Kikelet
és virágba borul a természet;
Amikor egy tavaszi napon
bodorfelhőket sodor a szél:
gondolj rám!

Amikor forrón tűz a Nap,
s a lombok hús árnyat adnak;
Amikor a vízparton állva
csodálod a fodrozódó hullámokat:
gondolj rám!

Amikor arany levelek hullanak
és pihenni térnek a fénynyalábok;
Amikor őszi eső veri az avart,
és fázósan, dideregve járod utadat:
gondolj rám!

Amikor fehér hóbunda
takarja a fázós, dermedt életet;
Amikor az árnyak is reszketnek,
de szívedben megmarad a hit:
gondolj rám!

Amikor a naplementében
a bíboralkony festi a horizontot;
Amikor a parázsló csillagok alatt
búcsúzol mindattól, mit szerettél:
gondolj rám!

Amikor a csendes estén
szárnyaló a lelked a végtelenbe;
Amikor az ezüst holdfény
megáll a sötét lombok fölött:
gondolj rám!

Amikor eszedbe jut a hűség
s elhagynak a hamis barátok;
Amikor fáj benned a régmúlt
és felednéd az emlékeket:
gondolj rám!

Amikor öregedő szíved elfárad
és a sugarak a felhők mögé bújnak;
Amikor a sebek felszakadnak,
s hiányzik egy gyógyító, szerető szív:
gondolj rám!

Amikor csend borul a lelkedre
és könnytől homályosul a szemed;
Amikor az útelágazásnál
nem tudod, merre indulj tova:
gondolj rám!

Amikor a szeretet fénye
villózik ragyogó két szemedbe;
Amikor szíved más iránt
telik csordultig szerelemmel:
gondolj rám!

Amikor elbizonytalanodnál,
hogymi is voltam én neked;
Amikor úgy érzed, semmit sem jelentek
tépd ki szívedből emlékemet:
többé már soha ne gondold rám!

Vízen járó szerelem

Fodrozza a szél a hullámokat. Egy csónak hintázik a csillogó víztükrön. Ketten ülnek benne, egy férfi és egy nő. A part mentén fűzfák, ágaik mélyen a vízbe hajolnak.

Míg párja evez, a lány lágy éneke, tiszta csengő hangja mint a lágyan kúszó harangszó szárnyal a légtérben. Versenyre kelve a madarak melódiáival a végtelen térben.

Kibontott, hosszú haján csillogó fénnel játszik a napsugár, hirdelve az aranyló Napot. A szél alákap, s mint egy áttetsző fátyol, fodrozódva libben arca körül. Olykor a szemben ülő férfit nézi elgondolkodva, szilvakék szemeibe fúrva tekintetét - szája sarkában mosollyal. Majd újra visszatér a tájhoz és énekéhez. Mosolyában a tiszta, gyermeki boldogság mámora.

A férfi szeme gyöngéden öleli kedvesét, őrzi szemeit, - mint a fűzfák a dús lombokat, mint a Hold a csillagait az égbolton. Szemében tündérfény, arany csillagok. Szemjáték, szemrebbenések, érzések ölelése.

Ó, mennyire vágyta ezeket a ragyogó szemeket. Nem olyan régen, csak álmodozott róluk. És ma? – itt ül vele szemben ez a csodálatos lány.

Tündöklik az égbolt, ragyogó azúrkék a láthatár. Ragyog felettük a Nap. Csillogó, csacsogó hullámokat vetve siklik a szellő a vízen, árnyat vető fák a part mentén. A boldogság, az öröm, a csoda dalol mindenhol. Az ő boldogság folyójuk – a madarak melódiákba zengett szerelmes szerenádjával, ezüst-arany rajzolatukkal. A part mente arany-zöldben ragyog, a vízen bíborban lobogó napsugár, mely mint a láng.

Az alkonyi habok játéka, - varázslatos napfény, ritmusosan reszketve a sugárszálak.

Szemükben bujkáló, lobogó tűz, az aranyló Nap tükröződése, szívük ajtaja egymásnak kitarva. A víz áramló illata, a ragyogás virágzó fényében – a szerelem végtelen vizén, - szellő táncoltatta hullámok felett.

A férfi a partra kormányozva, kiköti a csónakot. Ölébe kapja kedvesét. A lány karjai összefonódva ölelik nyakát, szégyenlősen lesütött szemmel - a folyó tovaúszó tükre felett, - a szerelem végtelen vizén.

A szomorúfűz vízre hajló ágai alatt lévő tolókcocsiba emeli a lányt. Szívük együtt dobban. Madarak ezrei zengik a szerelem dalát.

Emlékbe zárt pillanat

Lélegzik az élet,
napfényben rezeg a lélek
Mosolyok fürdenek a szökőkútban
Szellő fodrozza a víztükröt
Rózsák virulnak a ligetben,
szirmaikban vágyó szerelem
Selymesen cirógató sugarak,
a lombok között madarak dallama,
finom árnyak rajzolata
Pilleszárnyakon libbenő gondolat,
emlékekbe zárt millió pillanat

Szélszórta illatok ...

Árnyak és fények játéka a falakon,
a lombok között sugarak incselkednek.
Dallamokként szárnyaló fénynyaláb, habfelhők az
azúrkék égi óceánban, mindent beragyogó fények.
Rózsabokrok ringatóznak a szellőben, szélszórta illatok a
végtelen térben. Harangszó szárnyal melódiaként,
megtörve a légben úszó csendet. Galambcsapat röppen,
ezüstösen szikráznak szárnyukon a sugarak.
Mosolyog a horizonton az alkonyi nap, bíbor színek
ölelik körül szívünket,
szemünkben a mosoly is elpihen.

Örök születésnap (Józsinak)

Szememben felhők gyülekeznek
Ma este csakis Terád gondolok
Elérkezett a születésed napja,
s Te elszálltál az Örökkévalóságba
Szomorú a szívem, zaklatott vagyok,
íriszem kék sugara könnytelen
Lelkem öltözött fekete gyászruhába,
szívem fásult, kezem remegő
Mécsesek lángja lobog aranylón
A vázában rózsá: kedves virágod
Átölelnék bús, halk dallamok
Az ablaküvegben arcodat látom,
s a visszatükröződő mécs világát
Egyedül maradtam – elhagyatott
Aranylón remeg a láng a sötétben,
könnyes fény ragyog szememben,
már szívem mélyéből könnyezem
Borzongatón, egyedül nélkülöd:
Örök születésnapodon borít el
a magányos, csendes végtelen

Rólad ...

Ajkadon mosoly fénylik,
dallamosan lágy a hangod,
szemed arany pillantású,
hajad lágy fényben öleli arcod

Szétfoslott életem ...

Gyorsan múlnak a napok,
hajnalok rabolnak el az éjszakától
Nincs idő elmélyedni a pillanatokban
Hiányod marja kegyetlen ébredéseimet
Az álom fátyolán át olykor
hívatlanul nálam megjelenesz
Egymás lélegzetébe kapaszkodva
szárnyalunk együtt a végtelen térben
Így hull csendesen szétfoslott életem
Minden pillantásod itt maradt velem
Ahogy a mélységből rám tekint szemed,
sóhajok szállnak a susogó szélben

Köszönöm a barátságod...

Ablakom alatt a tuja dús koronája,
ömlenek rá a felhők könnyei
Az esőcseppek áttetsző gyöngyszemek,
bennük is láthatod igaz szeretetemet
A napfény helyett szemed sugara éltet
Egy érzés fogva tart, - nem enged el

Arcod bársonya rózsa selyemszirma,
gyémánt ragyogása lelkemnek
A lágy szél aranyhadját simogatja,
hangod csilingelő tündérszene
Köszönöm, hogy barátságod
igaz szívvel megosztod velem

Imákat hoz felénk ...

Az ablaküvegen át ragyognak a sugarak.
Virágillat szárnyal a légből, imákat hoz felénk az
enyhe szellő.
Azúrkék selyempalást a horizont, csupa tűz a Nap
arany mosolya.
Finom kezek simogatják arcunkat, illatos szélben
becézgetve.
Két lélek ring a sors folyóján, bodorfelhők közt
homályosan andalogva
Mélységekbe simulnak a szemek, egymás tekintetébe
mélyednek,
csillagként ragyognak a végtelenben.
Mély, arany fények a végtelenből, gyertyalángot
tükrözve a könnyekben.
Szívünk az érzésektől kicsordul, csillagrendszer
versei születnek.
A hajnalok hűvöse legyint meg, az éjszaka elszálló
titkain át.

Forró Hajnalka

Kicsiből éled

Lelkem asztalát,
Isten előtt terítem meg,
hogy minden morzsáját
magával vigye
zarándokútjára a Fény,
s ha holnap is a szeretet
örököse lehetek,
mentsváram leszen
„a kicsi is éppen elég,”
mert befoltozza a lét
kopott lényegét.

Hang és Idő

Hangod tört fehér álmaim fölött,
Úgy játszotta meg a messzeséget,
Mint egy vágydal, mi belénk költözött,
Nem *sejtvén* azt, hogy a hiány éghet.

Látod, az égből kigörnyedt idő,
Nem halaszt hiányt, nyugton lepereg,
S ő egymaga maradhat örökdő
Szívkapun, ha az élet megremeg.

Lét-utam évgyűrűket kanyarog,
Két szemedbe alkonyítja fényét,
Nem hamvaszt el perceket, elforog.

Szavaim szántása *lészen* a tét,
Ha múltam átlépi a ködkaput:
Ott meglelem a nyomtalan sarut.

Tisztán látni

Sápadt hideg érinti vállam,
Hűsen szól, szavakkal ostoroz,
Megálmodott valót szült vágyam,
Vérszínragyogást már nem motoz.

Álmom: régi batyuba rejtett,
Emlékét ikonként félttem rád,
Tükörben felejtett vagyon lett,
Arcdöböl olvasott imád.

Nem tudtam hogyan kell szeretni,
De helyemet lelve a fényben,
Megtanultam Istenben élni.

Éden, ki vendég életemben,
Nem tűnhet el, nem hagyom futni,
Rám lel, s melegedhet hitemben.

Elég tudnod

Idő múlása, gondjaim árnya mögött,
megbúvik bennem egy világ,
melyet hiába keresnél
lágy nyugalmú párnák
puha érintésén, ha eljön az éj.
Elég csak annyit tudnod:
a lélek dolga most nehezebb,
mint az egymásra ébredő hiány,
s csak az ébren álmodás mi édes' b
eltitkolt menekülésem
hajnalba küzdött emlékénél.

Szavaid igazság-volta maga is áldozat,
ha belőled menekül az elrozsdált éjszaka,
melyet sejt mélyére vág a lét,
de önmagát gyógyítja látóvá,
mert tudja:
ha az egyik föláldozza önmagát,
másik fele megvárja Odaát.

Fénygondolat

Zajtalan jött felém a Fény,
gyalog sétált elébem-
éppen úgy indult el,
mint akkor régen,
amikor jussát mérte
minden talmi érték,
s megfogant az írott titok,
hogy szó a virág, s emberi a vágy.

Gyalog jött felém a Fény,
úgy jelent meg az ég alatt,
mint egy tűnő gondolat,
mely magát orozta a „várj”-nak,
és csak annyit kért, hogy
a Lég kibetűzze,
s ritmusba szője
minden egyes hangsorát...

Földi Tünde

A művészet beitta magát pórusaimba, és onnét időszakonként kitör. Amiben leginkább testet ölt: az nálam a költészet. Azt hiszem ez iránt való kötődésem már a génjeimben hordoztam. Édesanyám festőművésznak készült, aztán az életkörülmények és a családja nem engedte, hogy bontogassa a szárnyait.

Én olyan helyen nőttem fel, ahol telis-tele volt a fal leszármazott rokonom festményeivel, a polc pedig könyvekkel. Sokat olvastam és korán elkezdtem szavalni, ami később díjakat is hozott.

Sokan azt mondják, lelki sokk kell a sorstól ahhoz, hogy megérintsük saját lelkünket. Ez lehet magasztos, vagy pokoli. A művészet ezt szomjazza. És valóban. Volt benne részem. Kiástam hát élményeim hatására bebábozódott éneket. Akkor ez nagyon fájt, és hogy ez enyhüljön, verssorokban felszakadt. Azóta írok. Jól vagy rosszul, ki-ki magában döntse el. Talán megérzi benne egy kicsit önmagát, és a lelkem rezdüléseit is. Nem különben pedig a fényt, ami pórusaimon keresztül a szépséges magyar nyelv szárnyán repül. Sokszor játékosan, vagy utópisztikusan, de mindenképpen az én szememen keresztül festem le mindazt, amit a szívemmel látok.

Garda tói emlék

Apró kövekbe széttört
csillogó történetek-
Benne éltek ti,
„lomhán elheverő”
méltóságos hegyek.

Merengőn ülök előttetek
ezer éves múlt árnyékában,
s mosolyogva nézem,
ahogy a lábatoknál elterülő
tó tükrén tündérek játszanak.

Szeretet zöld színében
Fürdenek a habok,
forrón körbeölelik őket
a hegyes ciprusok.

Szőlőtövek fanyar illatát
hozza a szél,
hús levében,
cserzett bőrű öregember
bölcssége él.

Bezárlak szemhéjam mögé
hogy örökké lássalak,
ha majd magamban
elégiát dúdolok,
a tó csalfa fényei
táplálják dallamomat.

ARS POETICA

Angyalok énekében fogantam.
Beteg szárnyú testvérem
véréből kértem az életem.
Erős akarattal, meglepetésben
siettem az anyai Földre.
A burkot feltépve üvöltve
jeleztem jöttömet.
Nagyon fájt a leszakadás.

Barátok, és kedvesnek hitt szerelmek
gázolták kincses kertemet.
Csalódások féktelen tüze kergetett ostorozva,
zokogtam kiapadt, száraz könnyekkel,
haláltáncot jártam komisz árnyakkal,
s közben mérges italt kortyolgattam.
Elfelejtettem miért akartam a lételemet.

Hosszú utat tettem meg azóta.
Lelkeket és önmagam cserélve,
ézelmekek süvítő szelét befogva,
mesterek szellemei erejét csapolva,
gyermekeim lázongó lelkével dacolva,
kódorgó emberek titkait hallgatva,
egyszerű, foltozott palástba burkolva,
sarum talpát széttaposva,
lámpást tartok most,
másoknak utat mutatva.

Nem vagyok alkimista,
ki a hosszú élet titkát tudja.
Csak, Egy vagyok.
Az, aki a szeretet szentségének
ecsetvonásait próbálgatja .

A Duna partján

A város még zaklatottan remeg a folyó tükrén,
kigyózva fut tova harsány fénye.
- lassan nyugovóra tér minden...
Az utcai lámpák kimereszti vizslatóan szemeiket,
a távolban magányos vonat rohan el utoljára,
hangtalanná válik minden szunyadni vágyó,
s a lomha folyó elnyeli a város minden szorongását.

Bíbor kebel öleli égi csillag-gyermekeit,
Luna lámpást gyújt,
a sirály utolsó körét rója a víztükör felett,
s kisimítja a szélesen mosolygó folyó megviselt
ráncait.

Még sokáig suttognak az árnyak a fák az éji leple alatt,
még egy ideig élnek a pillangók a lámpák fényében,
minden élő mese feléled eme ezeregy éjszakában,
és a valóság csak hordalék marad az iszapos csendes
ciripelésben.

Aztán hangtalan lopózik közénk a Hajnal.
sárga köpönyegéből madaras éneket terít a párás
levegőbe,
szelíd álomsugarak röppennek a táncoló éji
tündérekhez,
majd átveszik a szorgos hangyák a nappal dolgos
feladatait.
Ismét mozdulatlanná válik mi eddig mozogni látszott,
becsukódik az ezeregy éjszaka könyve,
álmosan és unottan a vonat zaja hasít a csendbe,
éled a morajló város haragos hangja.

Az éjjel foszlányai már csak egy-egy harmatcseppben
csillognak...
Fényét vesztett, haloványak.
Túlsúlyosak a nappali fényáradatban,
így az éjszaka utolsó könnyeit lehullajtja-
a föld pedig mohón beissza.

Feltétlen szeretet

Viharmadárként egyensúlyozok
lelkem furcsa ösvényein.
Szárnyaim kiterjesztem,
dacolok a szélben,
utópisztikus álmok
tengerében.

Lobog a tűz, perzsel,
feléget mindent mi
utamba kerül-
Vigyáznom kell rád!
Mint kisdedre anyja,
rád borulok
csendes szívdobbanással.
Békét, és nyugalmat borítok,
s félek, nehogy észre vedd-
bőröm már rég leégett rólam.

Pillangóként tavaszt idézek,
madárdalt énekelek,
kincsemmé emellek,
s óvom fényét,
maradjon szikrázón.

Fényt hozok, hogy tápláljalak.
Gyöngykoszorút fonok
szíved könnyeiből.
Szomjad oltom friss forrásvízből,
s ha elég erős lettél,
meglágyítom a szelet-
ha menni akarsz,
útra kélhess.

Láz és fájdalom

Lázas voltál, fogtam a fejed.
Szemeinkkel beszélgettünk,
anya és gyermeke.

Fejembe filmet vetíték Neked,
hátha szavak nélkül is megérted majd,
amit eddig elmondani nem lehetett.

Mielőtt megszülettél, kiválasztottál,
azt akartad , anyukád legyek.
Vártad , óvjalak, védjelek,
feltétlen szeretetben veled legyek.

Megszülettél.
„ Egy csöppnyi élet a semmiből”
Az emberiség ismétlődő csodája,
egy bizonytalan életke,
egy bizonytalan világba.

Lehet többet kellett volna fognom kezéd,
mert folyton elbuktál!
Lehet hogy többször haragudtam rád,
és te rossznak láttál!
Bántottalak, mert bántottál!
Probléma voltál, hát odébb álltál.
Már nem akartál, távolodtál.

A zsinór, mit elvágtak az orvosok,
színes fényként köztünk
mégis tovább ragyog!
Odaadom sejtjeim akaratát,
mely magabiztosan
a lehetetlenen vezet át.

Itt állok előtted, megszégyenülve,
könnyeimmal lelkemet
tisztára söpörve,
tisztá szívvel, egy új esélyben,
közös múlttal, közös reménnyel.

Anyá lettem, ennek hát eleget kell tennem!
Rajtad múlik , hogy ez újra feladat legyen!
Édesanyád van itt, kérlek, ébredj fel,
hosszú az út, mennünk kell!

Akit látok,ugye nem a Halál?
Csak az utcai lámpa fénye az,
ne nézz oda, megbabonáz!
Fátyolos a szemem,de van akaratom!
Az ezüstszál végét még én markolom!
Elszakadni, ne félj gyermekem, nem hagyom!

Édesanyád van itt, kérlek!
Ébredj már fel!

Nem állok a sorba!

Láttam embereket,
kiknek szemében kihunyt a fény,
megkövült arccal keresték a reményt.
Láttam őszülő lelküket,
süket-némán temették eltűket.

Láttam az elit merev táncát,
alig bírták álarcuk súlyát.
Büszkén,ékszerként hordták,
kreált szabályuk láncát.

Nekem is be kellene állni a sorba,
sápadtan,erkölcsösen mosolyogva,
kigúnyolni a játékos kedvet,
jeges tekintettel oltani a tüzet.

Akkor fogadna el a norma,
akkor fogadna el,ha beállnék a sorba,
ha beállnék a sorba...
ha szám is hamis hangokat dúdolna,
ha beállnék a sorba,
tekintetem csak délibábot vonzana,
ha beállnék a sorba,
gyermeki énem hátul kullogva zokogna.
Csak zokogna.

Ám egyszerre , csuda csizmám felkap, és ropja.
Sarka szikrát szór a magosba,
zene ritmusa dobog a torkomba,
kifulladásig járom a táncom,
tüdőm már nem bírja,
hangok ezrei ráncaim simítja.

S míg körülöttem hullanak a könnyek sorra,
kikacagok mindent, arcom kigyúlva,
és tudom,
én soha nem állok be a sorba!

Álomképek

Álmot láttam. Istenit.
Fénnyel-nappal- holdtelit.
Izzó, piros tűzsugárt,
lilas-fényes napoltárt.

Aztán sötétség borult a fényre,
szemem szomorú mély tükrébe.
Szívem zöldet fűző sugarába,
jeges kezéd markolása.

Esős a felhő, kékes az ég.
Angyalok könnye arcomba ég.
Azt hiszed itt vagy, s lelked nem ért.
Poros úton bolyongva kér!

Tudom a fojtás, épp csak oltás.
A tudás lehet a jó megoldás.
Bolyong a lelkünk, kép a létünk.
Érezni most már rossz megoldás.

Édes a szomj, és édes a vágy.
Keserű szó, mi torkomra hág.
Türkiz a fény, mely feloldást vár.
Nem várhatsz rám, mert úgysem találsz!

Én vagyok én, vagy te vagy talán?
Sorsunk a tét, más amit vár.
Poros az út, és fényes az ég.
Az út végén szívünk összeér.
Poros az út, a létünk csak vér.
Zokog a fűszál, ott vagy-e még?

Karácsony ünnepén

Karácsony ünnepén,
a szívek lángja összeér.

Karácsony ünnepén,
a kisdéd tiszta lelke
a te ajtódhoz is elér.

Karácsony ünnepén,
angyalok szopránja
csendes áhítattal
paplanos óra lép,

Karácsony ünnepén,
szorítjuk egymás kezét,
öleljük egymás szívét.

Karácsony ünnepén,
eggyé olvad minden.

Karácsony ünnepén,
hírhözó csillaggá
válunk Minden.

Karácsony ünnepén,
földi élet fürdik
a béke zöldsugaras
egységében,

Karácsony ünnepén,
szemek vallanak
gyertyaláng remegésében.

Karácsony ünnepén,
elfojtott szavak szállnak
Szentek tisztító fényében,

Karácsony ünnepén,
díszvacsora készül
a megbocsátás
reményében.

Karácsony ünnepén,
Isten szeme könnyez
sűrű hóesésben,

Karácsony ünnepén,
a virág is kinyílik
Jézus boldog szívében.

Horváth Zsuzsanna

Horváth Zsuzsanna vagyok, 1981-ben születtem Tapolcán. Lányommal és párommal Tapolca városrészben élünk. Háziiorvosi asszisztensként dolgozom Sümegen.

Szeretem a verseket, sok bennük a titokzatosság, sosem tudhatjuk mennyi benne a valóság és mennyi az író képzelete, vágya, álma.

Csak ülök csendben

Csak ülök csendben, egymagam
Míg ellátok a Zöld tó csillog
Felém, veri hullámaid
Kérdi tőlem miért nem vagy itt

Nem jön ki hang a torkomon
Ugyan milyen szóval mesélhetném el
Hogy nem lehetsz itt
De sosem felejtesz el

Megjelent egy csapat madár
Felettem köröznek, de csak némán
Keresnek Téged lejjebb is szállnak
Nem dalolnak, búsan tovaszállnak

Szorgos hangyák is felismernek
De nem futkosnak, csak mendegélnek
Nekem lassítanak az időt
Hátha eljössz, s ide ülsz

Az idő nem áll meg
Nem segít az rajtam
Fájó, szép emlékeket hagyott csak Rólad

Elfogytak a szavak, mondatok
Emlékek, csak Ti ne hagyjatok
Könnyeim ugyan szaporán folynak
Minden cseppjében történet van rólad

A zöld tó sok titkot őriz
Emlékek futnak hullámain
Meséli, mi elmúlt
S felkavarja, ha könnyem bele hull

Haza tartok leszállt a nap
De mosollyal utazom.
Mert holnap, ugyan az a sugara érint
Téged is és engem is.

Hiányzol

Hiányzol már egy nap után
Lelkemben szomorúság úgy fáj
Pillanatok elhítetik velem
Mintha csak Te lettél volna eddig nekem

Szívem boldog Veled
Mintha mindig éreztelek volna
S nem lenne a múltnak napja
Hogy ez ne így lett volna

Életem színtelen részét
Te színezted újra
Szerelmes szavakkal –bókokkal tarkítva
Nincs olyan eső mely szívemről, lemossa.

Napról –napra jobban izzik a láng
Óráról –órára szerelmünk élteti
Gondolat mely szívemet tépi, örli
Le lesz győzve, szerelem lángja elégeti.

Bár elmúlnának

Bár elmúlnának a szomorú képek
Melyek szívemben folyton útra kélnek.
Pörögnek, mint őszi levelek
A viharban... a szélben.

E viharban fel-felvillannak.
Az emlékek átélt izgalmak.
Hol színes, hol fakó árnyak
Mint a levelek szélről ziláltak

Körülvesznek... de,
Van, hogy észre sem vesznek
Ködben, csendben, vihartól csitultan
Marnak, fájnak, égnek s remélnek
Ó ha tudnák... tudnák, mennyire fáj!

Jószay Magdolna

Az idei jelentkezésen sokat gondolkoztam, mivel nyár elején, 36 évi munkaviszony után leépítettek... s ez nem tesz sem vidámmá, sem gazdaggá. Aztán úgy döntöttem: ha mégis jelentkezem, az eredmény legalább örömet szerez... nekem mindenképpen, ám ha csak egy-két embert megfognak gondolataim, már megérte...

Tündérvirág

A kis portulácska csak úgy előbújt a dolgozóm bejárati ajtajánál. Egyszer csak - lett, a semmiből. Két díszkőburkolat között, egy ereszcsonatna előtt... Kész csoda, hogy – már két hét óta – még nem lépett rá senki, nem raktak rá semmit, nem sodorták el, nem tépték ki gyomként.

Múlt héten kihozta első virágát, felujjongott a lelkem: ez egy apró csoda, mégis mennyit jelent nekem! Akkor, sajnos, nem volt nálam gép és hétvége következett... hétfőre meg elhervadt az első virágocska. De azért minden reggel felvidított a látványa, virágtalanul is. Szívós, ragaszkodó kis élet... a kő hátán is megél. Igazán példát vehetek róla.

Péntek reggelre három apró kis bimbót láttam rajta! Na, gondoltam, megint hétvégére fog kinyitni... pedig most itt van a fényképezőm is, mert délután kiállításra megyek... nem baj, ebédszünetben lefotózom majd bimbósan, addigra több fény éri majd. Azért így is elég volt jelenléte, a tudat, hogy Ő itt van, mintha arra várna, hogy szebbé tehesse reggeleimet. És széles vigyorral léptem be oda, ahova néha olyan rezignáltan, fáradtan, nehéz szívvel megyek, mintha nem szeretnék...

És mit ad Isten, amikor ebédszünetben - rögtön azután, hogy a „normálisak” elmentek ebédelni - direkt Őérte, Őt megnézni és lefotózni kiléptem az

ajtón: mindhárom csodálatos ciklámenszínű virága teljes pompájában mosolygott rám! Belekönnyeztem, ahogy visszamosolyogtam rá...

Te tündér kis élet, köszönöm, hogy vagy, bármeddig is... és segítesz könnyebbé varázsolni a taposómalmot, bearanyozni a hétköznapijaimat.

A kis fakopáncs

Nyári délután – várva a buszt, gondolkodom mindenfélén... a meleg elviselhető itt, fás-bokros park szélén. Agysejtjeim mára már megtették magukét, fásult, fáradtan nyomott vagyok.

Ez ólmos, zsibbadt hangulatba egyszerre mint derült égből villám, feketerigó nagyságú, élénk, fürgé kis madár csap le rám... Teste fekete-fehér mintázatú, s később felfogom, hogy tarkóján és talán szárnyvégénél piros foltok pompáznak rajta...

Meghökkenően áll el lélegzetem, még nem döntöttem: féljek-e vagy sem – ő viszont blúzomba vájva erős karmait, felfelé gyalogol képzeletbeli létráján, melynek fokait mi más alkotná, mint a bőröm... minden karomnyoma után felszisszenek, de az eset oly spontán és különleges, hogy csak nézem ámulva... levegőm visszafojtva... Ügyesen és szinte

bizalmasan, szempillantás alatt átröppen meztelen karomra, függőleges irányban gyorsan s biztosan halad rajta...

Okos szeméből nem derül ki számomra, mi ez az egész kitüntetés, ez a szokatlanul bátor, hihetetlen merészség... annyira azért nem mindennapi dolog, hogy városban, út mellett, bármilyen barátságos is a megálló mögötti kis liget – fakopáncsok szálljanak az emberre... függén áttipegve vállamon úgy dönt, hogy most elköszön... még megcsippenti fülbevalóm, s nem mondom, hogy nem sikkantok fel... majd a közeli fatörzsre száll. Farkával támasztva testét még rámnéz, mintha kérdezné: „Ugye, nem baj, hogy kíváncsi voltam? Ugye, már nem olyan ez a nap, mint a többi?”

Nézzük egymást, nyomait dörgölöm... karmaitól s csőrétől még ég a bőröm. Majd felhangzik egy jellegzetes hang: csőre alatt koppan a kéreg, s előbb-utóbb nem lesz hasztalan a kopácsolás, szorul odabent a féreg...

Közben látszik buszom a kanyarnál... Kis fakopáncs, ég áldjon, és... köszönöm neked ezt a pár pillanatot. Bár néhol vér folyik karmaid nyomán, mégis beara-nyoztad számomra ezt a napot...

Keserű győzelem

Nincs keserűbb győzelem annál, mint amikor úgy csatolunk valakit magunkhoz, hogy közben másokat feketítünk. Másokat, akik ehhez a valakihez legalább olyan közel állnak, mint mi. De mi akarunk lenni az elsők!

S mi – teljesen logikátlanul, de bízva abban, hogy a vélt ellenfelünk lesz olyan gáláns, neki lesz annyi tartása, hogy nem választ a mienkhez passzoló viszonzást ellenünk – napokat, heteket, hónapokat töltünk azzal, hogy addig rugdossuk, alázzuk, szégyenítsük a legyőzendő szerencsétlent, míg úgy gondoljuk, végképp kitöröltük annak emlékeiből, akit magunkhoz csatoltunk. Hát ez szánalmas.

Döntés

Vannak rossz döntések. S mert egy ideig a folyó a medrében folyik csendesen, azt hiszed, jól döntöttél – mondhat bárki bármit, te – jól végezted dolgod. Ám a döntések olyanok, mint a frissen eltett befőtt. Hónapok, netán évek telhetnek el, míg észleled az eredményt – néha a befőttön már vastag a penész, mire rájössz... ha rájössz. És ugyanazt a gyümölcsöt már soha nem kezdheted újra befőzni.

Jurman Henrietta

1984. december 24-én születtem Székesfehérváron. 2010 januárja óta írok rendszeresen. Első írásaim Twilight fanfictionök, melyeket blogokon tettem/teszek közzé, de azóta egyre több saját történet kel életre a képzeletemben. 2011 februárjában létrejött a honlapom, Aby's Frantic World néven, ahol rendszeresen publikálom a műveimet. A nagy regény már készen vár a fejemben, és remélem, hogy hamarosan szerepelni fog a nevem a könyvesboltok polcain lévő kötetek egyikének gerincén.

Eddigi megjelenéseim: „A remény csillagai” (Dimenziók – 57 mai magyar novella; Aposztróf Kiadó, 2010); „Végzetes találkozás” (Szó-kincs 2011; Aposztróf Kiadó, 2011); „Buddy” (Hangadó; A tanítványi láncolat irodalmi klub, 2011).

Honlapom: Aby's Frantic World
(<http://abysfranticworld.fw.hu/>).

Rémes reggel

Az álmos, reggeli napsugarak lassan szabdalták darabokra a fiatal nő tudatalattijában áramló képeket. Joselyn szemhéja reagált a fényre: elégedetlenül hunyorgott, aztán ráérősen kinyitotta a szemeit. *Úristen! Elkésem!* – A rémisztő gondolat szinte áramütésként érte, ahogy rápillantott a digitális óra kijelzőjére.

Kipattant az ágyból, és a fürdőszobába sietett. Kapkodva igyekezett kipréselni a pasztát a tubusból, de a fogkefe helyett csak a tükröt és a kezét találta el.

– A francba! – mérgelődött hangosan.

Letörölte a felesleges krémet, majd igyekezett minél gyorsabban elkészülni a szokásos reggeli teendőivel. Mikor végzett, a konyhába ment. Egy bögrébe kávént öntött magának. A fekete ital visszataszítóan zaccos volt; az apró szemcsék pimaszul úszkáltak benne. Joselyn a mosogatóba lötytyintette az egészet, és visszaroht a hálószobába. Magára öltötte a halványkék kosztümkabátot, amit még tegnap este készített elő, felkapta a fotelból a fekete, elegáns bőrtáskát, majd munkába indult. Ahogy kilépett az ajtón a kulcscsomó kiesett a kezéből.

– Ez nem az én napom – sóhajtotta lemondóan. Felkapta a kulcsokat, aztán bosszúsan ráfordította a zárat.

Az utcára érve leszáguldott a metróhoz. Türelmetlenül utat vágott magának a tömegben. A mozgólépcsőn, mielőtt biztos talajra léphetett volna, megbotlott egy sporttáskában, és tehetetlenül elvágódott a grániton. Esés közben a bőrtáska kirepült a kezéből, és a benne lévő iratok szerteszét repültek. Joselyn feltápázkodott; mindkét tenyerén horzsolás éktelenkedett, elegáns magassarkújának bal fele jó pár centivel megrövidült. Frusztráltan felsóhajtott, miközben felkapta a földről a csonkot. Kétségbeesetten pillantott körbe, aztán gyorsan erőt vett magán és összeszedte a papírokat. Kedvetlenül odabicegett a fékeit csikorgató szerelvényhez. A túlsúfolt járműre alig sikerült felpréselnie magát. Tolakodó, tapogató kezeket érzett magán mindenütt. A mögötte álló férfi belelehelt a nyakába, Joselynon kellemetlen borzongás futott végig, aztán az illető keze váratlanul a fenekébe markolt. Felháborodva megfordult, és a férfi rezzenéstelen arcára meredt, amikor a jármű lefékezett. A nő felismerte a megállót; megkönnyebbülten állapította meg, hogy most kell leszállnia. Amilyen gyorsan csak tudott, kimenekült a hozzátapadó testek tömegéből.

Előkapva a telefonját lemondóan nyugtázta, hogy már több mint tíz perce az irodában kellene lennie. Felemelte a jobb lábát, és megszabadította sarkától azt a párt is, majd utat tört magának a mozgólépcsőn. Mélyet lélegzett, amikor felért a felszínre.

Körül sem nézett, csak átrohant az úttesten. A dühösen ordibáló, dudáló autósok hangjait elnyomta az üvegajtó, miután végre belépett rajta.

– Jó reggelt, Miss Winters! – köszöntötte a biztonsági őr mosolyogva.

– Remélem, a magáé jobb, mint az enyém – jegyezte meg Joselyn harapósan.

Az értekezlet... – jutott eszébe hirtelen, amiről ez idáig teljesen megfeledkezett.

Ingerülten nyomkodta a lift hívógombját, hogy minél előbb felérjen a második emeletre. Végül feladta, és elindult a lépcsőn, kettesével szedve a fokokat. Lihegve támaszkodott meg a lift mellett, mikor célba ért.

– Joselyn, hol voltál? – vonta kérdőre a felettese. A harmincas évei végén járó nő arcán a gondterheltségtől elmélyültek a ráncok. Dús, vörösen izzó hajzuhaga illet a hangulatához.

– Ne haragudj, Emma! Elaludtam. Nem csörgött az az átkozott óra.

A nő bosszúsan meredt Joselynra; láthatóan nem találta kielégítőnek a magyarázatot.

– Kérem a kimutatásokat! – nyújtotta ki sürgetően a karját.

– Máris! – válaszolta a fiatal nő, már a táskájában matatva.

Először bosszúsan, aztán rémülten kutatott az iratok között.

– Nem találom – suttogta idegesen.

Emmánál elszakadt az a bizonyos cérna, pedig híres volt kötélidegeiről.

– Mi az, hogy nem találsz? Ez az első komolyabb megbízatásod, és te félvállról veszed az egészet?! Takarodj a szemem elől! Ki vagy rúgva!

Joselyn bénultan nézett szembe vele, tudta, hogy itt nincs mit mondani, Emma hajthatatlan. Minden erejével igyekezett elfojtani a torkában növekvő gombócot, de hiába. A könnyei kezdték elhomályosítani a látását.

Lemondóan elindult lefelé a lépcsőkön, miközben hangtalanul zokogott. Kiérve az épületből lesétált az aluljáróba. A metróra nem kellett sokat várnia. Most a szerelvény nem volt kényelmetlenül zsúfolt. Joselyn lehuppant az egyik ülésre. A mellette helyet foglaló férfi azonnal felfigyelt rá. A szemei sokat sejtetően megvillantak.

– Helló, szépségem – susogta dohányzástól érces hangon.

A nő futólag ránézett, de nem viszonzta a köszönést; kicsit arrébb húzódott. A férfi azonnal utána mozdult.

– Nem tetszem talán? – mosolygott hiányos fogsorral; leheténe büze megcsapta Joselyn orrát, mire elfintorodott.

A férfi egyre obszcénebb megjegyzésekkel illette, aztán a hangja lassan távolodni kezdett tőle, és egészen kellemes, halk duruzsolássá alakult.

Éles, folyamatosan pittyegő hang hatolt be Joselyn tudatába. Zavartan nyitotta fel a szemeit. Megkönnyebbülten nyugtázta, hogy az ágyában fekszik, és az álmában oly' rémes nap még csak most kezdődik.

Valóság

Tengerlátta apró buborék,
ringatózó, korhadt uszadék.
Álomjárta színarany hajó:
képzelet füstfoszlányából való.
Képekből felépített illúzió.
Emberszötte ócska háló,
érintésre porrá málló.
Napfénytől megfosztott vidék,
elfeledett, homályos emlék.
Áporodott, dohos illat:
a délibáb mind elillant.
Végül maradt az ember egyedül.
Mint újszülött: szeplőtelenül.

Kaló Noémi

"...a csendes bánat és a holdvilág borítja be arcom
mit szól ajkam, azt úgy, helyesnek tartom
s tán vétkes lelkem szívem igaznak vallom;
az életem mit levéstem a lapokra
a szomorúság után a boldogság a nyomomban
átkaroló angyszárnny mi véd álmomban..."

A néma zongorista

Némán ülök a zongora előtt
hisz nem a szó ad nekem erőt
hanem a világ melyben álmodom
ha itt vagy velem az gyönyörű fájdalom...

Az érzés mely most először él bennem
a mosoly az arcomra fagyott lelkem
saját érintésemtől fázom
hol van már a tegnap, rég elmúlt
menekülnék vissza, de feldúlt
váram romokra omlott
s ahányszor elestem az nyomot hagyott
ahol én voltam ő is volt ott
most a némaság feloszlott
s oly nehéz szólalni nem tudok.
S ütöm a billentyűt a zongorán
ülök előtte, mint egy kislány
kinek sikítás jön ki a torkán
s hang szólal de oly tompán
kinek dallamától kinyílt a tulipán,
kiöntött az ébredő vulkán
mire a flamingó táncot jár
s csicsereg örülten az összes kismadár
kikre menedékként fészek vár
azon a fán ahol én vártam rád
mikor rám sütött a holdsugár

lassút jártunk az utcán át
a vízpart mellett aludtunk éjszakákon át
s virrasztottunk a holddal
a csillagokkal a szentjánosbogarakkal
az égen csillagképeket kerestünk
s összebújva naplementét néztünk
melyet képbe színeztünk
te voltál a ceruza én meg a kifestő
miközben haraptuk a levegőt
a szitakötők jártak nekünk keringőt
nem támadott a vad hanem kikerült
nem dőlt össze váram, hanem felépült.
A zongorán a hang sok apró szikra
a némaság szólama oly tiszta
szemem mögött ott van a titka
hogyan melletted van az álomminta
nem kell löknöd magától lendül a hinta
nem folyik ki szememből a tinta
enyém vagy ez mindennek a titka.
A lelkem zongoráján játszol, mely néma
te nálad a kincs és a kréta
rám rajzolhatsz én vagyok a tábla.
A tűz mely este mellettünk pattogott
a tűzijáték melynek darabjai széthullott
leesett, majd lángja kialudt
ez a hely a csodálatos világunk
ez a patak melyben együtt folyik majd porunk
szól majd a zongora akkor is ha már rajta nem
játszunk....

Fekete-fehér

Feketén fehérén leírtam a lényeket
ez az a hely ahol nem látom a fényeket
leírtátok részletesen a valós tényeket
de miért maradnék? nem látom benne az érdeket.
Nehéz kérdés hisz ott minden olyan érdekes
nem jártam még arra de láttam már képeken
szépet látnék nem csak a végeket
így képzelem de lehet hogy tévedek.

Hallottam már felcsendülni éjfélkor a harangot
és azt amikor rám zúdítottátok az összes haragot.
Elhatárolnak a külvilági szabadságtól
falak közzé zártak nem jutok ki a szobámból
előre indulnék vágyom a távolba a távolból
ízlelnék egy kis érzést a nagy világból
pofonokat kaptam kapok is még sokat
nem kitűnni eltűnni akarok a sorban.

Látom a szenvedést nap mint nap
a sötétség helyett feltűnhetne már a nap
hogy ne csak a feketét fehérét lássam
eddig csak erőltetett mosoly amit láthattam
s színpadi taps egy álca mit hallhattam
nem vették észre ha új frizurát vágattam
mindig késett a busz én meg csak várhattam
a cinikus tömeg között állhattam
akik kiröhögnek, mert elfordultam s nem támadtam.

Bizalmat remélek, hogy ott nem árulnak el
de elfognak mert megbízhatatlan az ember
az irigység mögött nem látják csak a fegyvert
lőnek rögtön, az a jó aki sok csatát megnyer
ha veszít, már csak hasztalan kegyvesztett
érdemtelen aki közöttük nem kereshet helyt
mit remélek én, ha itt nőttem fel?
ezeket nevelték belém senki nem emelt fel,
mikor szerettem volna csak az álmom maradt meg.

S most repülhetnék hisz kaptam szárnyakat
az eszem indulna de a félelem marasztal
egyetlen biztos pontom van ami vigasztal
a szerelem mi beleépít egy szoborba ragasztva
mert széttört testem széthullott darabka
még ha hamis is elmosolygok magamba
a fekete árnyékom még megmaradt
elzárom a lehetőséget magamtól egy kriptába
a helyes irányt a szívem majd megmutatja.

Illúzió

Szilánkoktól vérzem. Ketté tört a tükör
átlátszó sima most érdes lett. S most előtte
állok, magamból több arcot látok de valójában
nem tudom melyik lennék önmagam.
Szánalmas alak. Rabul ejtett arcod, szavad mosolyod.
Azt hittem nálad van a bölcső amelyben végleg
elaludhatok.
Harang csendül. Szivárványt köpött fényed hozzám.
Álomba ringatott, s a végszó mégis egy hazugság...

Elmúlt. Fehér angyalszárnyak csapkodnak előttem
a mélyből a magasba rántja a várat.
Újra élek. Most már nem kell a kijárat.
Lágy sugár törik ki a szívekből, s szikra szememből,
mint egy üveg kitörik a lencse. Szememben a mosoly.
Itt vagy, elérlek, most nem vagy tőlem messze.
Vad a vágy. Csábít lelked, tested forró
csak az illúzió látszik s beszél.
Este a mocsok helyett tőled akarom hallani a
tündérmesét.
Gyönyörű. Hangod bársonyos szólama, fülemben cseng
egy utolsó kottát. Keringőre hív, melyre
hangjegyek táncolnak lassút a zongorán.

Kammerer Edina

Kammerer Edina vagyok, K.E.Bliss néven olvashatóak az írásaim. Dunabogdányban születtem, és itt is élek. Számomra Dunabogdány egy varázslatos falu, a Dunapart tündéerkertjei, a hegyek vadregényes tájai számtalanszor megihlettek már, szeretek itt élni és szeretem az

itt élő embereket is.

Amikor írok, a legmélyebb érzelmeimmel kapcsolódom, és egy vándorrá válok. A lélek ösvényein utazom, s ezeket az élményeket szeretném megosztani másokkal is. Több pályázaton elindultam már, amelyek során sikereket értem el. Szeretném, ha minél többen olvasnák az írásaimat, és ha a versek újra olyan közkedveltek lennének, mint a régi időkben. Szeretném, ha a világ lelassulna, s ismét az igazi értékek felé fordulna, visszatérne az ősi gyökökhez, amikor a technikai vívmányok még minket szolgáltak és nem pedig uralkodtak felettünk.

Az írásaim itt olvashatóak:

<http://www.blissragyogas.blogspot.com>

Emléked velünk marad

A nap ma ugyanott jár, mint azon a napon
Sugarai pihennek az arcomon.
Lágy dallam puha léptei keringenek körülöttem
Megidéz egy fájdalmas képet emlékeimben.

Harcoltunk érted nap nap után
Kegyetlen volt az ellenfél, akit választottál.
Téged akart, a te gyönyörű tisztaságod,
Szomjazta a tested, a lelked, s a világod.

Elvett tőlünk mindent, ami te voltál,
Mi maradt utánad? Pusztító sivárság.
Nem találtam magam benne, te nem voltál ott
Kezed élettelenül kezünkől kihullott.

Az éj leple alatt ott lopakodott körülöttünk a halál
Negédesen suttogetta hívogató dalát.
Hozzád simult, cirógatott, s átölelt
Fátylával körbefont, s a levegő megdermedt.

Nem hittem el, nem hittem, hogy ez így lehet
Belőlem egy darab ott meghalt veled.
Csak álltam mozdulatlanul, kétségbeesetten
Hirtelen, s váratlanul, megöregedtem.

Annyira szerettem csilingelő nevetésed
Vágytam rá, hogy lássam ragyogó tekinteted.
El akartam mondani, hogy mennyire szeretlek
De már nem találtam sehol a lelkedet.

Már nem voltál ott, már nem voltál velem
Kihűlt a tested, szemed lehunyva pihent.
Bennem a fájdalom tombolni kezdett,
Őrjöngve üvöltött, miközben kívülről csend lett.

Sok idő telt el, mire visszatálaltam magamhoz
Ahhoz az élethez, ami így megkínzott.
Megtaláltam benne újra magamat, s téged
A szívemhez közel, bár el nem érlek.

A szeretet, ami benned lakozott, itt van velem
Ez volt a búcsú ajándékod nekem.
Őrzöm azóta, s megosztom mindenkivel
Akinek lelke nyugalmat nem lel.

Már nem fáj a seb, amit az élet a szívembe vésett
Mikor ilyen fiatalon tőlünk elmart téged.
Már csak hála van bennem és szeretet,
Hogy köztünk élhetted az életed.

Édesapám „pénztárcája”

Ki így, ki úgy szeret
Ki, hogy látja az életet.
Sokáig harcoltam ellene és vele
Valahogy mindketten örömünket leltük benne.

Ő mindig annyit adott magából,
Amennyi előbújt a pénztárcából.
Ő így szeret és így törődik velem
S hiszi, hogy ezért szeretem.

Pedig mikor az ablakból nézem őt
Ahogy válogatja a szőlővesszőt,
Őszbe fut már a haja, mozgása lassú
Sokszor marad az arcán ott a bú.

Ilyenkor őt látom, bemegy a pincébe
Melyet szorgosan épített két keze.
Borral kínálja a barátokat
S piros orcát varázsol nekik a késői fuvallat.

Ilyenkor nincs sehol a híres pénztárca
Amely neki a szeretet záloga.
Nincs kéznél, mert nem látja, hogy őt figyelem
És nem tudja, hogy mennyire szeretem.

S ha megjövünk a szőlősből, hol a töveket gondozván
Éled az új bor az ő keze nyomán,
Előveszi a pénztárcát, mert kérni nem szeret
Mi így játsszuk az életet.

Kezét már nehezen emeli,
Az idős kor már egy ideje kergeti.
De fut előle, szalad függén, a kerteken át,
Csak el ne hagyja a pénztárcáját!

Mit fog akkor adni, hisz nem tudja,
Hogy szeretetét hogyan mutassa.
Ez egy buta játék, egy ócska bohózat
De ez köztünk a szívkapcsolat.

S ha az éjszaka közénk lopózik,
A csend álmosan nyújtózik.
Kezem kulcsolom, s imára nyílik a szám
Téged így szeretlek Édesapám.

Kerek Anna

Sokat elmélkedtem, ebből adódóan sokat írtam már arról (talán helyesebb így: próbáltam írni róla...) ki vagyok, milyen vagyok.

Az elmúlt időben viszont inkább foglalkoztat az, hol vagyok, milyen az a világ, amiben vagyok.

Így most úgy döntöttem, aktuális témám a kötetben az lesz, ami körülöttem, körülöttünk (és persze bennem, bennünk is) van: a természet. Ennek megfelelően választottam ki pár írásomat és egy (egyébként skorpiót ábrázoló) rajzot - amit sokan elefántfejnek néznek. Szerencsére (még és legalább) a képzeletünk határtalan...

Három majdnem haiku három majdnem halról

Actiniaria

egy pillanatkép:
tengervirágállat
bohóc(hal)kodása

Pisaster Giganteus

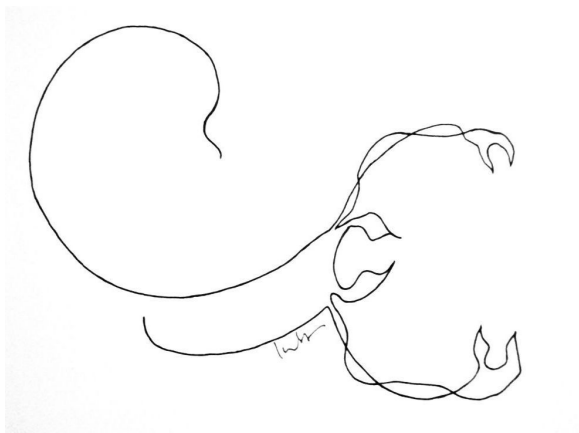
kiegyenlítés:
(ami fenn, az van lenn is)
kékség & csillag

Tursiops truncatus

kétéletű, sok-
értelmű, hallhatatlan,
felfoghatatlan,
„hal”

Pillangó dal

ha törlöd rólam
porom csak csúnya szárnyas
hernyó lehetek

Kisháziné Vincze Julianna

Ifjú koromban nem tudtam eldönteni, hogy a matek, fizika, vagy az irodalom, zene, képzőművészet érdek-e inkább. A sors műszaki pályára sodort, de élt bennem a többi iránti érdeklődés is, mígnem – első nyugdíjas évemben – kikéredzkedett belőlem egy vers, amelyet egyre több követ. Némelyikhez tűzzománc kép is születik – bár mostanában inkább festmény (azok is csak nyugdíjazás után) –, egyszer-egyszer egy dal a zongorán vagy gitáron.

A magam feje után megyek mindegyik hobby-tevékenységemmel. Ha nem így tennék, nem az én „munkáim” lennének, meg hát gyökeresen változtatni a dolgokon – vagy végigjárni a kellő ismeretekhez szükséges utat – már nincs időm. Így, hatvanon túl, „lépteim nyomán nem terem már virág”. Csak a természet szüretelhetem le, amelyet a gondolataim – hitem szerint – megérleltek.

Kezek

Áldást osztanak és kenyeret;
Nyújtanak üres tenyeret,
Ha nincstelen gazdájuk éhezik.
Elvesznek mástól a kapzsik,
Egyesek meg adnak addig,
Amíg bármijük létezik.

Pofont adnak — vagy simogatást;
Legyintve érnek el hatást,
Mikor a szavak kevésnek tűnnek.
De imára kulcsolódnak,
Ha valakik kérni akarnak,
Vagy súlyát érzik a bűnnek.

Hidat készítenek — vagy fegyvereket.
Utóbbit használják a kegyetlenek
És az ártatlan védekezők.
Gazdáik mocskosak a bűntől,
S kegyelmet várnak a tisztítótűztől
A megváltó halál előtt.

Földet művelnek a dolgosok.
Általuk olvasnak a vakok.
A művészekéi vásznat festenek,
Ha képpé érik a gondolat,
És felékesítik a hantokat,
Hol elhunyt hősök fekszenek.

Az író keze tollat ragad,
S értelemmé fűzött szavak
Keltik életre az érzéseket.
A lusta kéz ölben pihen;
Nem fogja munkára senki sem,
Hiába arra született.

A tanároké kis kezét vezet;
Írni tanítják a gyermekeket,
Hogy gyűjthessék a sok tudást.
Az apáké biztonságot ad;
A anyáké szó szív-fonalat,
Hogy összetartsa a családot.

A düh ökölbe kényszeríti,
És sokszor az embert megsérti,
Ki kötekszik haragosával.
Sokaknak nyitott a tenyér;
Kézfogásuk biztonnal felér
A becsület zálogával.

Ahány kéz létezik a világon,
Mindegyiknek azt kívánom,
Hogy csakis a jót szolgálja.
Simogasson és becézzen,
Alkosson, és ne henyéljen!
Fegyvereket sose' érjen!
Ez legyen az imádsága!

Ha én rózsabokor volnék

Ha én rózsabokor volnék,
válladra hajolnék.
Árnyékomban pihenhetnél,
ha én rózsabokor volnék.

Ha én rózsabimbó volnék,
soha ki nem nyílnék.
Reményedet őrizgetném,
ha én rózsabimbó volnék.

Ha én nyíló rózsza volnék,
el sosem hervadnék.
Mindég kerted dísze lennék,
ha én nyíló rózsza volnék.

Ha én rózsaszirom volnék,
lábad elé hullnék.
Minden lépted ékíteném,
ha én rózsaszirom volnék.

De ha egyszer leszakítnál,
kinyitnál vagy rámtaposnál,
azonnal meghalnék.

Képzelt hantok felett

Most mindötökre emlékezek,
Aki sírva született a Földre,
S Isten küldötteként érkezett
Gondos vagy gondatlan szülőkhöz;
Magára hagyva növekedett,
Mást anyja-apja féltve őrzött,
És foghatta a biztos kezeket;

Megtanulta a betűvetést,
Vagy írott szót sohase' látott –
Ahogy a sorsa vezette őt;
Lelke kemény volt, mint az acél,
Esetleg félénk, puhára szőtt.
Nem volt köztetek hős, aki élt,
Sem tudósok, gonosztevők.

Daloltatok örömben, búban.
Élveztétek a Nap melegét.
A hidegben hordtatok kabátot –
Ha volt! Ha nem, kopott zekét.
A világ kerekét nem ti forgattátok –
De ti voltatok maga a kerék!
S ki az, ki emlékszik ma rátok?

Mert mindnyájan sírba szálltatok.
Pár emberöltő – tán, ha három –
Addig tartott az emléketek,
Majd rátok borult a feledés.
Nem tudja senki, hogy éltetek.
Csak én sírok képzelt hantotok felett,
És – most mindötökre emlékezek.

Ringó hajón

Nem lehet elfeledni a múltat.
Bár a hegek lassan kisimulnak,
Mindig megmarad a mélyben a gyász,
Vagy mondat, amely porig aláz;
Gyúlik persze a szép, meg a jó,
S a szeretet. Mint egy ringó hajó,
Úgy hord minket a sors a kezében,
S ránk pergeti másik markából,
Amit nekünk szánt – talán – érdemünk szerint;
S gyűjti mellettünk, bennünk a kint
S a csodákat, míg eltemet minket –
Majd sírunkba szórja érzéseinket.

Gondolat

A gondolat, a gondolat
Az átsuhan egy perc alatt.
Bár azt hiszed, hogy messze jár,
Az ész, az mindig rátalál.

Az érzelem, az érzelem
Az rád tör egyszer hirtelen;
Befészkel szíved rejtekén,
És fogva tart, míg van remény.

A gondolat s az érzelem
Körülvesz majd egy életen.
Ha mással azt megoszthatod,
Nem lesz csak jó és szép napod.

De hogyha benned megreked,
Borússá válik életed:
Mint búza, hogyha magtalan,
Teher lesz és haszontalan.

Vita

Hirtelen kél a szél.
Felbolydulnak a fák.
Borzong a lelkem is:
Nem bírja a vitát!
Szélcsengőnk vést kongat.
Szívemben bánat ég,
Fájdalom kolompol.
Nem kell a szó! Elég!

Majd jön az alkonyat.
Minden elcsendesül.
Az imént borzos fák
Ágain béke ül.
Hallgat a szélcsengő,
Nem susog a levél -
De a szívemben a szél
Még mindig benne él.

Kiss Antal

Kiss Antal vagyok, 1950. októberében, Budapesten születtem. Egy gyönyörű asszony kíséri életem, immár 33 éve. Két felnőtt, jóra való gyermekünk van: egy leány, egy fiú. Életem jelentős részét a hajógyártás, a közsféra szolgálata töltötte ki. Nyugdíjasként, gyönyörű, kedves kolleginák hatására kezdtem írni. Megtiszteltetésként ért, amikor az „Együtt” c. irodalmi antológiában (2011) megjelenhetett pár írásom. Ez élmény hatása, kolleginák kedves visszajelzése készítette, új írások beküldésére; melyek megítélése továbbra sem az én tisztem.

Weblapom címe: <http://antalkiss.hupont.hu>

Vigyázni Rád...

Szeretnék vigyázni rád, egy élten át,
megosztani véled minden álmot, csodát,
mit az életünk kettőnknek megadhat.
Közösen élni át, boldog napokat

Szeretnék vigyázni rád, egy élten át,
kellő hajnalban csodálni, hunyt szempillád,
bársonyos ajkad, lágyan csókolva.
Együtt örülni Véled, az új napnak!

Szeretnék vigyázni rád, egy élten át,
reggelente, terített asztalon vár
frissen főzött kávé, fehér kalács.
Jókedvvel köszöntve, az egész világ más!

Szeretnék vigyázni rád, egy élten át,
kísérnélek naponta fél városon át;
hideg téli napokon megölellek,
felgyújtott tüzem, szerelmem övezne!

Szeretnék vigyázni rád, egy élten át,
rossz napokon, békés szavakkal ringatni,
nem engedni, bánat könnyeit hullatni,
vigasztalni : legyőzünk mindent mi bánt!

Szeretnék vigyázni rád, egy élten át,
tudom, ébren álmodom, ne bánts!
Szerelem varázs járja át testem,
igéző szempár lett a végzetem!

Szerelem...

Nálad, benned, leltem meg a csodás
varázslatokat, melyek széppé, derűssé
váltóztatják, a szürke hétköznapiakat.

Boldog vagyok veled, társaságodban
ha nem untat, mesélek elragadottan,
egykor volt álmok, célok, leporolódhatnak
elkövetett hibáim, irányt mutatnak.

Néha hallgatva ballagok melletted,
padon ülve, csodálom, türkiz-kék szemed,
titkon vágyva, megérinthessem tested,
delejes varázslatod rázza fel lelkem.

Csinos, jó alakú, nekem oly kedves leány
elhozta a nem várt csodát, villámcsapást,
kisugárzásod Föld - Hold okozta árapály,
sosem volt érzések kaotikája tör reám.

Érzelmi viharunk, háborgó tenger.
Békédre, törhetek ily szenvedéllyel?
Nem vagy felkészülve e vad romantikára
tétován állsz érzelmeid fogságában!

Tavasza

Itt a tavasz, itt áll a gyönyörű leány
s a legtündöklőbb szempár ragyog reám,
valószínűtlenül kék nyári verőfény,
sziporkázó sugarait ontja felém.

Tekintete igéz, lángra gyújt, babonáz
miközben érzem szívem mélyére lát:
pillantásának sugarai alatt,
ezeréves kőfalak leomlanak.

42 év emléke...

Maradj mindig ily kedves, meseszép
A földi lét számodra legyen élmény
Kit szeretsz, szívedhez utat leljen
Boldog gyermek, párod kísérje élted!

Barátaid őszintén, szívből szeretnek
Kívánják, sikerüljön minden terved
Vágyaid, álmaid mind teljesüljenek
Boldog gyermek, párod kísérje élted!

Negyvenkét év hipp-hopp elszaladt veled
Keresed, kutatod, hol van? - nem leled
Fiatalság tüze lobog ereidben
Boldog gyermek, párod kísérje élted!

Köszönöm!

Köszönöm!

Tündér, földre szálltál, vagy nekem
türkiz-kék szemed reám nevet,
csábító, ígéző mosolyod,
csilingelő kacagásod.

Köszönöm!

Türelmed, bizalmaid, szereteted,
életem alkonyán velem lehetsz,
a boldog órákat, perceket,
remélve: nem élek vissza vele!

Köszönöm!

Amiért meghallgatsz rossz napokon,
mikor kezded nyugszik karomon,
őszinte, baráti ölelésed,
a sorsnak: amiért adott nékem.

Köszönöm!

Ígéző, delejes kisugárzásod,
e csodát, melyet oly ritkán látok,
hogy felszítottad szunnyadó tüzem,
az új hajnal ébredést, szívemben.

Köszönöm!

Mert elviselsz, mikor sok(k) vagyok,
amiért életedben hagyok nyomot,
hited, szükség van ránk, idősekre,
Istennek: hogy megismerhettelek!

Dr. Szösze

I.

Irodaház. A megszokottól eltérő, nem felhőkarcoló méretű. A most divatos csillogó, villogó üvegcsoda helyett alacsony, egyszerű, szürke háromszintes panel. 10 emeletes épületek, lakóházak, parkok árnyékában, melyek őrt állnak körülötte, vigyázzák. Vigyázzák a múlt emlékét, a jelen értékét.

Régen hajógyári munkásszállás volt. A cégér változott, minden más maradt.

II.

Anno a múlt kódébe vesző időkben, még a rendszerváltás előtti érában itt laktak azok a fiatal emberek, férfiak, kiknek családja, szülei, kedvese, valamely hozzátartozója otthon epedve várta a hétvégét, a találkozás újbóli örömét. Egész héten keményen dolgoztak, a Hajógyárban. A Váci út a gyárak eldorádójaként adott otthont nagyhírű iparunknak. Láng Gépgyár, Elzett Zár- és Lakatgyár, Tungsram adócsőgyár, VBKM akkumulátorgyár, Rico kötszerművek, Kender-Juta, Habselyem Kötöttárugyár, és még számtalan vállalat foglalkoztatta az embereket, olcsó munkásszállások révén, biztosította számukra a hétköznapi pihenést. A távolságok és költségek nem tették lehetővé a mindennapos hazautazást. Az állam felismerte: a munkaerőnek pihenésre, megújulásra van szüksége ahhoz, hogy mindennap értéket termeljen, ezért biztosította számára a pihenést viszonylagosan elfogadható, normális körülmények közt. Volt és van szerencsém, ismerni ezen embereket. Megbízható, dolgozó, szorgos kezek, kik szakmájukra, tudásukra, büszkék.

III.

Hölgyek, Urak, lányok, asszonyok, fiatalok, és még fiatalabbak; jönnek-mennek, egy részük itt dolgozik, a többiek vendégek, bár nem nagy örömmel.

Itt töltöm napjaim jó részét, mert valahol lenni kell. Értelmet-célt kell adni a mindennapoknak.

Irodaház, mely reggelente elnyeli a népeket, kik szorgos hangya módjára teszik, vagy tenni próbálják a rájuk szabotakat. Irodaház, hol életre szóló barátságok is szövődnek. Érdekes egyéniségű emberek találkozó helye, emberek, melyek a rendszerváltást követően új irányt szabtak életüknek. Egy közös jellemzőjük van: pénzügyi, jogi, egyetemi, főiskolai végzettség kell az itt létez, a mindennapokhoz. Egzisztenciák jönnek, folyamatosan tanulnak, helyt állnak az új környezetben. Irodaház, mely délután elengedi foglyait - mehet, ki merre lát; szerető családhoz, baráthoz, szülőhöz, plázák rengetegébe. Többségüket várja a család, a második műszak.

IV.

Két kezük mérhető munkája, az orosz és világtengereket járja mind a mai napig. Sokra hívatottak, a fényes szelek nemzedékével vetekedtek. Nem a szájuk, a kezük járt, serényen, dolgoosan. Értették, szerették, azt, amit csináltak. Dinasztiák, nemzedékek nőttek fel a hajók árnyékában. Apáról, fiúra szállt a szakma szeretete.

Értették, szerették, elvették!

Elvették a biztos kenyeret, a tudatot, hogy hasznos, fontos dolgot tesznek. Elvették két kezük munkájának gyümölcsét, mely mérhetően egzakt, amely a világ tengereit járja. Elvették önön hitükbe vetett büszkeségüket.

Valami megroppant, nem csak az emberekben, az egész országban, a kohéziós erő eltűnt, tovaszállt.

V.

Hívatnak a főnökhöz. Általában ez nem jelent jót, most kivételesen megint így van! Feladatot kaptam. A feladat érdekesnek ígérkezik, egy pályakezdő fiataalt, egy szöszske leányzót kapok, tanítási célzattal. Vélelmezésem szerint a fiatalokkal való foglalatosság egyrészt hálás feladat, mert tudásom nem vész el, átalakul és más szinten, megpróbál tovább élni. Ez jó dolog. Az már kevésbé, hogy leányzó, egy konfliktus esetén gondolnom kell arra, hogy lelke is van, ezért csínján kell bánni a mondandómmal. Mindnyájan tudjuk: a NŐ az a különleges emberfajta, amely minden helyzetből képes győztesen kivonulni. Ha kell sír, ha kell nevet, kacag, mosolyog, édeleg. Mi gyenge férfiak pedig túrjuk, sőt epedve várjuk, hogy történjen végre valami. Hiányzik nekem egy sírva-zokogó szöszske? – Nem!

Megpróbálok tüskés modoromon erőt venni és úriemberként viselkedni.

Nyár van, 32 C fokos meleg, a lapos tetős szigetelés alatt. A Nőből leledző munkatársak a kor divatjának megfelelően öltözködnek. Csinosan, csinosabban és legcsinosabban! Vannak érdekes lenge ruhaköltemények, de nem túl kihívóak, azt nem lehet - ez hivatal! Vannak konzervatív ruhák, kis kosztümök blúzzal, farmerok toppal (topocskával), és minden mi szem-szájnak kellemetes.

Kedvencem a most divatos, sárga alapszínű bordó-pirosas mintás harisnya, rövid visszahajtott szárú fekete nadrággal, rózsaszín blúzzal, valami horgolt asztalterítővel a nyakban. Nem csigázom tovább az érdeklődést, Ő a csipetnyi, jó kiállítású szösszenet, kit taníthatnom kell!

Érdekesen öltözködő mai fiatal! Bár belegondolva, a '60-as évek divatja ugyanilyen érdeklődést váltott ki felmenőinkből. Mini szoknya, mintás harisnyanadrág, hosszú szárú csizma. Tulajdonképpen a divat visszaköszön,

az anyagok összetétele és a színek kombinációja lett más, praktikusabb. A terítőszerű valami új elem lehet, ez nem ugrik be ifjabb évjáratomból. El kell ismerni: tétova pillantása, enyhe megilletődöttsége javít a hangulatomon.

Hellyel kínáltam, leült. Nagy vonalakban átbeszéltük mily feladatai voltak eddig, mit tanult belőle. – Gonosz énem előtörvén, megállapítja, eddig nem tanult semmit az idő mulatásán kívül; ám ez nem az Ő hibája! – Áttértünk leendő dolgainak megbeszélésére. Kicsit meglepődött! Billentyűzet bökdösése helyett, elsődlegesen jogszabályokat kell áttanulmányoznia, különböző számítógépes technikák alkalmazásának ismeretéről kell számot adnia. Nem ehhez volt szokva. A reá váró feladat több éves, egymást átfedő, folyamatosan változó jogkövetésen alapul, ergo képben kell lennie! Megkapta a szükséges segédanyagokat, jogszabályi háttereket és két napot, hogy beszámolójára felkészülhessen. Nem üvölt a lelkesedés róla.

VI.

Életek, egzisztenciák mentek tönkre egyik napról a másikra. Szakmunkás dinasztiák szűntek meg, elveszett a jól felépített gyakorlati képzés rendszere. A '90-es évek elején, közepén meseszerűen gazdagodtak azok, kik közel álltak a tűzhöz, míg a munkához szokott tömegek barátkoztak a munkaügyi központok kínálatával.

A hirtelen jött semmittevés sorra vitte el a már nem fiatal korosztályt, egyszerűen nem élhettek munka nélkül. Nem találták helyüket, elsodorta őket a feleslegesség válás, a „senkinek sem kellek”-érzés, az értelmetlenül sorjázó napok végtelen sora. Megszűnt a kohézió, megszűnt az összetartó erő, mely jóban, rosszban átsegítette őket a holtponton. Tisztességben, munkában megőszült emberek kerültek utcára egyik napról, a másikra; jó esetben kaptak végkielégítést. Ha nem volt szerencsájuk évekig peresked-

hettek jussukért. Valami eltört, a gépezet elkezdett akadozni. Az út maga is ködbe veszett, nem volt fény, irány, merre tovább!

VII.

Az idő letelt, a rekkenő nyári meleg továbbra is az intézmény mindennapos látogatója. Hűtésként itt nem a légkondi dívik, azt hírből sem ismerik. Vannak állóventilátorok, melyek működnek, és szerencsés esetben remekül keverik a harmincegynéhány fokos, nem hideg levegőt. Hűtőhatásuk a nullával egyenlő, és még veszélyességi pótlék sincs. Pár évvel hamarabb lehetne nyugdíjba menni. Megérdemelnénk!

Dr. Szöske jön, egész jól öltözött, színes blúz, kedvenc rövidnadrág, valami színes mintás harisnya, vagy harisnyanadrág a lábán, és sál! Igaz, nem téli kabáthoz illő. Valami rózsaszín, muszlin tán? Érdekes, de rajta, jól hat! Önkéntelenül megpihen az ember szeme. Köszöntöm:

- Szia dr. Szöszi! dr. Szöske!
- Szia! Mért dr. Szöszi?
- Tudod, volt régen egy film. Lényege, leányzó jogot tanul, van egy csöpp kutyusa, és bírósági ügyet képvisel.
- Nem láttam.
- Légy szíves megnézni, biztos tetszeni fog a film, ráadásul öltözködési stílusod, csipetnyit hajaz a főszereplőre.
- ??? - felvont szemöldök
- Inkább nem magyarázom el, de nagyon csini vagy!

Rátértünk a feladatra. Kérdezem, válaszol. Igazán a gyakorlat fogja a tudást meghozni, mikor az itt elhangzott száraz anyagokat a való világba kell átültetni, alkalmazni. Nem egyszerű feladat. Csapjunk bele a lecsóba!

- Megmutatok pár tipikus esetet, s aztán adok egy maréknyi feladatot. Megfelel így?
- Igen.
- Amennyiben gondod van, félre teszed, nap végén megdumcsizzuk.
- Rendben.
- Van szabad hely, ha gondolod, maradhatsz itt, vagy visszatérhetsz a saját szobádba
- Megdumcsizom a szobatársakkal, és akkor inkább jövök ide.
- Én nem örülnék ennek a helyedben. Emberevő vagyok, „teaneger” meg elfogy reggelire.
- Nem is vagy olyan, csak mondom!
- Rendben, gyere, várlak kolleginával.

Dr. Szöszske balra el, őt sem látom ma már. Önkritikusan bevallom; tévedtem. Visszajött, berendezkedett, és meglepő módon alkalmazkodni próbált a sokat próbált veteránokhoz.

Hm... lehet, kolleginával nem is vagyunk emberevők?

VIII.

Volt beosztottaim, munkatársaim jó részét sikerült elhelyezni, egy csapatban, szakmájukban.

Vidékiek hazatértek, fatornyos kis falvaikba, ott keresvén a boldogulást. Nem volt könnyű a helyzetük, s talán még ma sem könnyű. Elszakadtunk egymástól, megszűnt az összetartó erő, a kohézió. Az egység apró darabokra, önálló egyedekre hullott. Mindenki próbált boldogulni, volt kinek sikerült, volt kinek nem. Engem már nem vonzott a gépek világa, új útra léptem. Belevágtam a számítógépes rejtelmek megismerésébe. Megtanultam, középfokon levizsgáztam. Megkeresték az iskolát, munkát ajánlottak,

sokunknak. Érdekesnek tűnt, belevágtunk, belevágtam. Tanulni kell jelszóval, tovább képeztem magam, az előre lépés érdekében. Sikerral vettem a következő akadályt, mérlegképes könyvelővé váltam.

IX.

Dr. Szöske beköltözött hozzánk veteránokhoz, új, üde, színfoltot teremtve öltözködésével, beszédstílusával, munkához való hozzáülésével. A fiatalság üde bája, határtalan önbizalom, egyre gyarapodó tudás, le sem tagadhatja; igazi, mai, cserfes kis tini. Első feladatait határtalan lelkesedéssel és rengeteg kérdéssel próbálja megoldani. Lelkesedés O.K., de a kérdés özön már kevésbé. Ráadásul kis rafinált – jogot tanul – megerősítést vár minden mozzanathoz, így nem kell saját kútfejecskéjére támaszkodnia. Ügyes! – viszont én meg elég rutinos vagyok ahhoz, hogy ne dőljek be álságos kérdéseknek, ártatlanul csodálkozó szemeknek. Kialakul a patthelyzet. Én, a nem fiatal, szőrösszívű, tüskés sünn, hagyom az ifjúságot saját levében főni. Kíváncsian várom, mi következik, hisz kollegina más terület tudója, így dr. Szöske csak saját, eddig el-, vagy el nem sajátított tudására támaszkodhat. Szemmel láthatóan vívódik, majd győz a józan ész, tudást továbbító adathalmazt maga elé vonja, és figyelmet szentel az ott leírtak-nak. Megvilágosodik! Felismeri az összefüggéseket, szorgos ujjakkal böködi a billentyűzetet, az eredmény elégedettséggel töltheti el. Meg kell jegyezni, mintás körmei egész jól mutatnak a fekete klaviatúra felett. Nem tagadja meg NŐ mivoltát, kérdez, most már okosan, célra törően, lényegre szorítkozva, a megoldás birtokában. Megdicsérem, ennyi kijár, átbeszéljük a megoldást, majd felhívom becses figyelmét a még létező pár megoldásra, különböző feltételek teljesülése esetén. Ez kicsit kedvét szegi. Viszont érdekesebb, izgalmasabb kihívás, mint az eddigi feladatai.

Itt új dolgokat tanul folyamatosan, más-más megoldási módokkal szembesül, így döntenie kell! Ez már kihívás! Döntéseinek meglehetősen nagy nagyságrendű kihatásai lehetnek. Más osztályokkal, területekkel kell kapcsolatot kialakítani az eredményes munkavégzéshez. Ezt ügyesen abszolválja, érdekes módon a fiú kollégák felől közelítve a dolgot. Nálam ez ellenkezőleg hat - bájos, csinos, gyönyörű, kedves kolleginák szép szemére, lelkére hatva működöm.

X.

Kis kitérővel visszajutottunk az előző életünk egy részéhez, mely csendben meghúzódik a nagy házak szürke, jellegtelen ölelésében. Irodaháznak nevezik, régen a '90-es évek közepéig hajógyári munkásszállásként funkcionált. Ismerős terep, hajdan volt, vidéki kollégák, munkatársak számosan laktak itt, pár perc séta volt a gyár. Kicsit meglepett az épület funkcióváltása, hisz nem irodaháznak tervezték. Az épület sokadik virágzását éli. Igazándiból egyetlen feladatának sem felelt meg maradéktalanul, anyagi ráfordítások a minimális szintet soha nem lépték túl.

XI.

Szerda, pár héttel később. Dr. Szöske viszonylag rutinosnak tekinthető, önálló feladatokkal birkózik, egész ügyesen.

Kedves ügyfelet egy aláírásra kell behívni, nem egyszerű feladat a 36 C fokos rekkenő nyári melegben. Szöske nem tud hatni delikvens lelkére, pedig mindent megpróbál. Felkér, tegyek lépéseket az áldozat becsábítására. Hízeleg a hiúságomnak! Lehet a férfiak is hiúk? Mondám mindig: lehetetlen nincs, csak tehetetlen! A „fagyvi visszanyal”, megkaptam a lehetőséget a bizonyításra. Telefon kézbe,

próbálkozunk. Kedves női hang a vonal másik végén.

– Bemutatkozom, és elmondom, mért szeretném, ha bejönne.

– Hölgy kedvesen érdeklődik, tudom-é, hány fok leledzik a szabadban?

– Nálunk az épület előtt 36 C fok, de ha kedves Hölgy bejön hozzám az emeletre, garantáltan lesz 38-39 C fok.

– Felkacag, s nevetve közli, kellemetes ventilátor fogságában, alig valamiben, jól érzi magát, és nem igen kívánczik bejönnie.

– Kedves Hölgyem, a lenge ruházat nem fog zavarba hozni, ígérem! Viszont mind kettőnk érdeke, hogy azon aprócska hiba javításra kerüljön. Sőt, ez nem is hiba, csak egyszerű folytonossági hiány! Vélelmezhetően az íróeszköz makacs ellenállást tanúsított a feladat befejezése ellen!

– Kedves hangú Hölgy, évődően kacag, beadja a derekát, közli, ebédidő magasságában tud jönni.

– Hölgyem ez természetesen nem akadály. Leadom a nevét, s beengedik a kollégák a portán. Ebben maradtunk. Telcsi letesz, várunk, dolgozunk és próbálunk nem elolvadni a hőségben. Idő telik, mindjárt dél van.

Kopognak. Összenézünk, talán az, kire várunk. Parancsoljon! Csinos, jó alakú, 40-es Hölgy lép be.

– Jó napot kívánok! X urat keresem.

– Kézcsókom, felállok. Parancsoljon!

– Kezet nyújt, megfogom – kellemes, bársonyos tapintása van -, kézcsók. Legyen kedves helyett foglalni! – mutatok az asztal melletti üres székre.

Hölgy leül, kivillannak szép formájú lábai a könnyed, virágmintás, nyári ruha alól. Egyszerű, kényelmesnek

tűnő „GUESS” márkájú szandált visel, illik ruhája színéhez.

– Elnézését, hogy ebédidőben érkeztem.

– Semmi gond, nálunk szép Hölgyek minden időszakban elsőbbséget élveznek.

Kellemes hangon, sikkesen, aprót kacag, jól áll neki. Szépek a szemei, tenger-zöldek. Egészbe véve, jó kiállású, csinos, - kezdem irigyelni a lakásában lévő hús levegőt szolgáltató gépi eszközt. Átesik az azonosításon, kérdően nézz, mit is kéne tennie?

– Hölgyem, örülök, hogy befáradt megkeresésünkre, megkeresésemre.

– Felcsigázott a 38-39 C fokos hőség, hogy lehet itt dolgozni?

– Mit ígérünk, betartjuk, jelen esetben, a roppant kellemesnek nem nevezhető meleget. Ez van, ezt kell szeretnünk. Kedves Hölgyem az érdeklődés kölcsönös, mivel nem tudjuk elképzelni, milyen lehet egy kellemesen hűtött helyiségben. A lenge ruházatról vannak elképzeléseim, emlékképeim.

– Sikkesen felkacag, nem irigylem Önöket. Önnek viszont van lehetősége, megtapasztalni a kérdésre adandó választ.

Előkerül az aláírandó, maga elé veszi, átolvassa, meglepődve konstatálja, valóságosan hiányzik becses neve a megfelelő helyről.

– Egy tollat legyen szíves! – eközben tenger-zöld szemei csábosan csillogva, apró szikrákat szórnak, szerény személynem felé.

– Szép Hölgy, minden kívánsága, azonnal teljesítésre kerül. Tollat kap.

– Felnéz, ártatlan tekintettel. Minden kívánság?

– Természetesen, hisz ez a feladatunk; kéréseket, kívánságokat teljesíteni.

Aláír, majd huncut évődéssel közli:

– Megkérem, kísérjen el, lent vár a kocsim!

– Kis türelmét, engedélyt kérek főnökömtől, és máris mehetünk.

Veszi a lapot, feláll, körbefordul. Ruhája elejét váratlan fordulattal felemeli, meglebegteti. Kolleginák ledöbbennek, én a látnivalókon révedezek, miközben továbbra is az a véleményem, hogy jó alakú, kellemetes látványt nyújtó, szépség a Hölgy. Egy ajtócsapkodást megérne!!!

– Elnézésüket, de itt kibírhatatlan a meleg, - mondja, s tenger-zöld szeme felragyog, mint sötétlő égen, kigyúló csillagok.

– Hölgyem, ebben tökéletesen egyetértünk, de sajna nekünk ez adatott, és kiskegyed elbűvölő látványa.

– Otthon a ventilátor lényegesen kellemesebb időt varázsol.

– Ezt meg tudom érteni. Örülök annak, hogy megkeresésünk elfogadta, s ebben a pokoli hőségben befáradt hozzáink.

– Oly kedvesen ajánlotta fel a hóguta lehetőségét, hogy nem volt szívem nem eljőnni.

– Részemről a megtiszteltetés, hogy megismerhettem, és láthattam lenyűgözően pompázatos alakját. Önön nem látszik a kánikula nyoma. Jelen pillanatban is oly természetes és könnyed, mint nyíló rózsaszál, a kora hajnali harmattal.

– Uram, köszönöm a bókot. Kellemesen megleptek, kívánok további eredményes munkát.

Feláll, kezet nyújt. Megfogom, kézcsók, ajtóig kísérem. Hölgy elmegy, én vissza a szobába, vélem nem kell ecsetelnem, mit kapok két kolleginától. Hetekig zaklatnak, mért nem éltem a felkínált keringő lehetőségével.

XII.

Az épület nem változott, az idő vasfoga, mint mindent, kikezdte. Egyre több a gond az épülettel, a környezettel. Már csak pár hónap, nyugdíjba vonulok. Mögöttem marad az épület, mely a történelem viharainak békés színtereként tette, teszi mindenkori feladatának megfelelően a dolgát. Megérve azt, hogy falai közt köszönjek el itteni életemtől, és kezdjek egy újat.

XIII.

Dr. Szöszeke kezd beilleszkedni, egészen jól öltözködő, csinos, mai tini. Kezdi kiismerni a feladat sokszínűségét, bár attól még messze van, hogy egy jégmező hátán életben maradjon. Megrakott asztalnál életképes, van ideje, belejön, mint kis kutya az ugatásba. Kicsit másképp tekint a világra, felismeri: a hosszú távú életben maradásnak, vannak játékszabályai. Élni akar, alkalmazkodni kezd. Asszimilálódik. Tiszteletet érdemel; elviseli tüskés természetem, birkózik és alkalmazkodik a feladatokhoz, tanul ezerrel és vizsgálzik, váltakozó eredménnyel. A célt kitűzte, most már rajta múlik mikor ér révbe. Megkedveltem, kicsit még szeleburdi, de jó irányba halad. Mint szokták mondani; mozog benne valami, vagy a tehetség, vagy a kukac! Én az előbbire szavazok! – ügyes doktorandusz lesz belőle. Sötétszürke hosszú nadrág, fekete csipkés asztalterítő, fekete kardigán, rózsaszín sál, melyben búcsúztat. Kimondottan csinos! Ő marad, én végleg el. Vélem, hogy hagytam magam után valami értékelhető nyomott, tán tudásomból is valami átadódott, lerakodott. Dr. Szösszenet leküzdte a hátralévő pár vizsgát, és teljes jogú doktoranduszként funkcionál. Kívánom, így legyen, megérdemli; megpróbált mellettem életben maradni! – sikerrel!

Komáromi Anna

A világ mindig megismerni, szeretni való volt a számára. Születése óta szünni nem akaró, kíváncsi érdeklődéssel, a megélés igényével fordul az emberi történetek felé. Soha nem kerüli el, sőt keresi azokat a lehetőségeket, amelyek révén közelebb kerülhetett a emberekhez. Akkor boldog, amikor másoknak valamit adhat, boldogabbá, szebbé teheti életüket. Valójában az önmegvalósítás, a művészet minden formája érdekli. Igazán otthon a képi megjelenítésben, a rajzok, a fotók, filmek és a zene világában van. Írásai napló-szerű elmélkedések, amelyek igazi értelmüket akkor bontják ki, amikor az olvasó megtölti a csendeket saját érzelmi élményeivel.

Komáromi János

Elég volt

Egyszer csak azt kiáltom: "Elég!" ... és te értetlen tekintettel rám nézel, nem érted a dolgot... Mire föl ez?
Elég volt abból, hogy naivnak néznek!
Elég volt, hogy a jó kislány mindig én legyek!
Mi lenne ha egyszer tényleg én használnék ki mást?
Milyen érzés?
Ennyire jó, ilyen felemelő?
Hogy az ember nem tud lemondani ilyesfajta tettéről?
Lehet ösztönös... és maga se érti mit csinál... ösztön, hogy ő túl élje és én ne.
De akkor bennem miért nem alakult ki?
Élni.. Igenis élni akarok én is!!
De lehet tudatos is? Tudatosan tervez, taktikázik.
Szörnyű emberfaj.
Erre egy ember, hogy lehet képes?

2011.január

Milyen lehet?

hmm... milyen lehet érzések nélkül? milyen lehet egy semmi dobozzal, ahova el lehetne menekülni a saját lehangoló gondolataimtól? Milyen lehet végre biztosan tudni azt, hogy nem csak egy elhasznált játékszer vagyok, akit a legbüdösebb szemétbe, minden sajnálat nélkül kidobtak? Milyen lehet...? Rengeteg megválaszolatlan kérdés, melyek csak úgy kavarnak a női elmében és fel-feltörnek hozzá a

megfelelő érzések, melyek újabb nyomasztó, megválaszolatlan kérdéseket szül. A bomba robbanni készül. Igyekszem megállítani, elvágni a zsinórt, hogy a visszaszámlálón a szám lemerevedjen. Igyekszem mosolyogni a világra, az emberekre... rá..

2011. február 14.

Szeretnék lepihenni...

... hogy ilyenkor mért nincs valaki, aki karjában
tartva csitítva ringatna... ?

2011.05.31

Én hiszek benne

Én hiszek az igaz, örökké tartó szerelemben.
De abban is hiszek, hogy ez nem mindenkinek adatik
meg.
Sokan közülünk a királyfit illetve a királylányt
keresik.
Így nem találják, sokszor "nem veszik észre" az Igazit.

2011.08.05.

Most jött el

Igen... most jött el az idő. Arra, hogy szembenézzek... Kivel? Hát önmagammal!

...elnézem a barátaimat és érzem elgyengülök mellettük. Túl sok emlék, tapasztalat köt hozzájuk... mindenféle... van némelyik, ami épp most fáj még... pedig szépek azok is.

Szembe kell néznem magammal. Tudnom kell ki vagyok... óó, hát ez így elég közhelyes volt... és, és nem is igazán passzol ide. Szóval. Szembe kell néznem magammal, találkoznom kell önmagammal. Kitapasztalni, megismerni az Annát: gyengeségeit, erősségeit, szépségeit... noh és persze a hibáit... az fontos... Ha az előzőeket tudom, akkor talán tudok javítani a hibáimon is, úgy ahogy én akarom... fejlődni.

Szóval.

Most jött el az idő.

Hétfőtől találkozások sora következik... önmagammal. :)

2011.08.07.

Nehéz

Nem az a nehéz, hogy rájövünk, hogy vége és hogy tovább kell lépni. Hanem az, hogy elfogadjuk, hogy számunkra nem ő az igazi. Hiszen az igazi az, aki tiszta szívével szeret minket.. és ezt ki is fejezi a számunkra. Így nem csak hogy tudjuk illetve gondoljuk, de érezzük is... és mi is szabadon szerethetjük.

2011.09.22.

Komáromi János

Nem tudom igazán, hogy mi az, ami versek írására készítet. Van hogy sokáig, akár hetekig, nem kerülnek szavak a papírra. Azután pedig egyszerre, feltartóztathatatlanul ömlenek elő a szavak és egy nap akár több írás is előtolakszik. Némelyik már teljesen készen bújik elő, míg mások

csak néhány sorban mutatkoznak meg.

Azt sem tudom, hogy bennem formálódnak a versek, vagy valahol másutt és csak keresztül áramlanak rajtam, ha sikerül kinyitnom az írás kapuját. A tapasztalat azt mutatja, hogy a versek formálódása folyamatos és (akár bennem, akár rajtam kívül történik ez) független tőlem és nem is nekem szól. Megszületésükhöz, közvetítésükhöz vagyok eszköz.

Remélem sikerül eljuttatnom a verseket azokhoz, akiknek üzenetet hoztak.

Akik több verset szeretnének olvasni, amelyek az én segítségemmel öltöttek testet, azok megtalálják valamennyi írásomat a honlapomon, ahonnan elérhető hangos és megzenésített verseim is:

<http://www.verselo.gportal.hu>

gyere játszd nekem

akármit csináltam
egész nap erre vágytam
csak ez nyaggatott
csak az estét vártam
na gyere játszd nekem
azt ami megfogott
azt az ismert dallamot
minden unalmat szét zúz
ez a hétköznapi-kék blues

ott van fent az égen
ott kell hogy égjen
közel a mennyhez
felhők mögött a kékben
na gyere mutasd nekem
azt amit magadban őrzöl
előlem hiába rejtőzöl
minden megszokottat szét zúz
ez a hétköznapi-kék blues

ott van a folyókban
ott van lent a mélyben
közel az emberhez
mindenki szívében
na gyere add meg nekem
amit csak tőled kaphatok
amit csak tőled akarok
minden álszent érzést szét zúz
ez a hétköznapi-kék blues

egész nap csak én legyek
aki életed kiszínezi
csak én lehetek
aki minden színed élvezi
na gyere az vagy nekem
pontosan ami kell
hát engedelmesen ölelj
minden halott percet szét zúz
ez a hétköznapi-kék blues
minden más létezést szét zúz
ez a hétköznapi-kék blues

csak szól ez a blues
csak ez a blues
gyere játszd nekem
csak a hétköznapi-kék
csak ez a blues
gyere játszd velem

közös

az ereszen átcsap már a sötét
közénk bújik az éjszaka
közös melegben fekszünk az ágyon
egymásnak felel az áramló vér zaja
egyikünk felkapja a rezdülő csendet
simogató lélegzettel a másiknak adja át
egymásnak felelő puha dobbanások
ölelő karjainkkal vernek nyugalom-harmóniát

csütörtöki sóhajok

csütörtöki sóhajok
szítál az éj, jól vagyok
hűvös föld a hátamon
vércsepp fehér szárnyamon
végy karodba, akarom
csütörtöki angyalom

csütörtöki sóhajok
leltárba vett csillagok
ártatlan szív kés hegyén
megváltásra vár szegény
te vagy a jó alkalom
csütörtöki angyalom

csütörtöki sóhajok
égen nyíló ablakok
ölelésed emlék volt
szürke füstben fehér folt
ha volt is megtagadom
csütörtöki angyalom

csütörtöki sóhajok
hétköznapi bánatok
érintenem nem szabad
megfogom és elszalad
hol marad a jutalom
csütörtöki angyalom

csütörtöki sóhajok
hétköznapi szólamok
égre szárnyal szabad-sólyom
vágyból készített béklyómon
nekem kell az uralom
csütörtöki angyalom

hírt hoz

hírt hoz a fény, a hajnali
bár hangját nem is hallani
de sóhaja megérinti arcom
a csábító szót csak én hallom

vágyakat szőtt a napsugárba
hogyan rajtam kívül más ne lássa
könnyeit harmatba rejtette
hogyan más ne is sejttesse

víz tükrére fénnyel írta
bánatát a földbe sírta
soha el nem feledett
mindig engem szeretett

hírt hoz a fény, az alkonyi
bár csak dúdolást hallani
nyugodt álmaink legyenek
Jó éjszakát gyerekek!

éhség

éhség szikkasztotta lelkek szuszognak
fent a felhők fölött alszik az éj
a csendes álmok már régen kikoptak
nyitott szájakból elszökött a kék

gyarló a test és sebesült a szív
satnyul a vágy és unott az élvezet
elárvult mezőkön már nincs gólyahír
kéz nem fogja már a kereső kezét

botló lábak alatt lassan fogy az Út
csukódó szemekből könnycsepp hull alá
félve kúsznak elő az intő szavak
jó volna, ha valaki mégis meghallaná

lelkünkbe marta már magát az éhség
az Igaz utáni vágy lassan megöl
de még néhány együgyű homlokán
a megtisztulás sárga csillaga tündököl

a szent-gyűlölet hite mindent elborít
a reményt már semmi sem táplálja
ragyogást hazudnak mindenütt
de ostobaság-sötétje csukódik a Világra

kéményen át

kéményen át mennybe száll
maró füst a kézen
szemhéj alól felkiált
villám alszik az égen

sötétben surranó fény-árnyak
vörösbe fulladó ég-kék
felragyog néha a sarokban
egy-egy megbújó emlék

vágyaink átlátszó üvegben
szorosan zárnak a tetők
szomorú könnyeket sírnak
az embereket teremők

éltető szavakat álmodunk
suttogjuk őket az éjbe
óvatos kiáltás hangzik
ne legyen sohasem vége

csak egyetlen kísérlet
csak ennyi az élet
azt hittem elveszett az enyém
de minden a Tiéd lett

kicsi szárnyak

kicsi szárnyakat bont a képzelet
kicsi tollakon alszik a vágy
új nap indul zajosan odakint
kicsit vonz még az ágy

kicsi álmodott felnőtt angyalok
kicsi fehérbe burkolt világ
a régi emlékek eltörölve
kicsit figyelj most rám

árnyaid is féhéren osonnak
felhő-ködbe veszett nappalok
ajkaidon vágyak bugyognak
kis vöröset is akarok

felbukkan időnként néhány arc
eltemet a jelen, szelíd-fehér
az élet még valahol itt van
de nincs szín, nincs több remény

kicsi szárnyakat le kéne nyesni
ne repüljön tovább az angyalom
maradjon itt velem mindig
tegye ahogy akarom

kicsi rabság a szabadsághoz
kicsi mindig a másikból is kell
legyél az álmodott valóságom
csak velem repülhetsz el

körbe

vonatok futnak most körbe
ívet rajzol a képzelet
a szél önmagát utolérte
egy láthatatlan kéz vezet
sikolt az éjszaka
és meghasad az ég
nem történik semmi más velem
csak szemembe szűr a fény
csápjaikat rám tekerik
szorítanak a napok
már mindent elfeledek
csak azt nem, hogy élni akarok
nem mozdul már a szám
és bénán lógnak karjaim
lecsukódik a két szemem
és elfolynak a szavaim
mint összepréselt luftballon
pukkanni készül a létem
a szelepet nem tudom kinyitni
a tűréshatárt elértem
falevél hullik a fáról
a harmatot felissza a Nap
minden érzést eltitkolnék
de valaki folyton rajtakap
körbe fordul minden csillag
felettem az éj ragyog
körbe-körbe járok folyton
gyermek-létem csak gagyog

magam-dal

felkelt velem az ágyból
hordozom magammal
teljesen hozzám nőt
ez a "magam-dal"
ritmusa bennem lüktet
dicsér és magasztal
nem is véletlen, hisz
ez a "magam-dal"
megnevettet ha sírok
pár vidám akkorddal
derűsen szól hozzám
ez a "magam-dal"
ha épp nincs senki aki
ölel és vigasztal
meg-meg csendül bennem
ez a "magam-dal"
együtt sírtunk fel egykor
új-élet diadal
velem él azóta
ez a "magam-dal"
de dalhoz nincs már kedvem
árva ajkakkal
társ nem lehet nekem
ez a "magam-dal"
magában zeng most tovább
kérlek vidd magaddal
kettőnkben csendül fel
az új "magunk-dal"

merengve

merengve áll a falnál
egy ott felejtett árnyék
el kéne tűnnie
de egy kicsit vár még

előtte ellebeg
szellő űzte papírdarab
indulnia kéne már
de csöppet mégis marad

szürke fa lombja
távoli lámpa-fényt szűr
vibrálva issza be
picit megrészegül

foszladozni látszik
már senkihez nem tartozik
sötétben és fényben
senkivel nem osztozik

egyenesen belenéz
a felkelő Napba
minden világos lesz
egy röpke pillanatra

felfénylik hirtelen
mint sötétben a fáklya
egyé válik a fényvel
többé senki nem találja

merészen

merészen lépett elő a gondolat
meghazudtolva jószokat
mint a megvalósulás előtti szent pillanat
olyan csend volt az ég alatt
nem hallotta meg senki
nem írta meg a reggeli újság, sem az esti
híradókban sem mutatták sorba
még beszélni sem beszéltek róla
de már ott volt
ott élt a fejekben
a kemény koponyacsontok mögött
ott bújt meg és csak várt
a pillanatra, a megfelelőre
amikor már nem menekülhet előle
akinek valójában Ő a gazdája
akinek a testét használja
még csak megfoghatatlan energia
halványan fel-felderengő idea
de egy jel kell csupán, egy apró mozzanat
és mindent elborít a gondolat-daganat
előtör rejtekéből megerősödve
másokban is önmagát keresve
egyesül és fertőz tovább
uralkodni akar mihamarább
ésszerűség, türelem és a többi erény
elenyésznek az Új Eszme Új Törvényén

aki mégis ellenáll
azon szelíd, cinikus bosszút áll
mindent maga alá gyűr
mielőtt bárki bármit is tehetne
mindent behálóz
mielőtt bárki bármi másban hihetne
minden jó
minek forrása önnön maga
minden más rossz
amit eltipor korlátlan hatalma
uralkodik majd mindenek felett
nem kérdez és nem vár feleletet
kér és utasít parancsolnia nem kell
másként tenni már senki nem mer
de ott bent valahol
koponyacsontok alá rejtetten
már másik gondolat bújik meg
honnan jön megfejthetetlen
de jönni fog
jönni fog biztosan
és akkor minden mostaninak
vége van
merészen tör majd elő
hirtelen dönt majd romba mindent
és letagadják majd az Újnak
hogyan ebben a régiben hittek

mi végre

mi végre jártam úttalan utakon
mint felleg az égi-azúron
botladoztam tétova árnyként
nyomokat kutattam az úton
fejemre szikrázó nap süttött
máskor eső áztatta csatakosra
szél marokkal tépte szálait
máskor a tél dúdolta fagyosra
talpaim a porba süllyedtek
vagy sár ölelte át bokám
homlokomon a gondokat hordoztam
sosem volt tövis koronám
vöröslő kiszáradt szemembe
folyton keserű füst csapott
marta a torkom valami kiáltás
de a büszkeség szólni sem hagyott
mélyen elrejtve bennem
őriztem bizonyosságom
lassan véglegessé vált
önmagamba zárt fogságom
belém mélyedtek a tisztaság
mérgező, éles karmai
elnyeltek az örök becsület
posványos, híg hullámai
mi végre jártam egyenes derékkal
mint aki esztét veszttette
a világ az ilyen ostobát
nem csodálta, csupán nevette
most is járok egyre kitartóan
megyek utamon tovább
én nem változok
csak az élet lesz mostohább

sár és olaj

sárban is olaj
taposs bele jól van
itthon vagy Fiam?
síneken lépkedj
léteddel kérkedj
hol is vagy Fiam?

kopasz erdőkben
fák helyén ülni
kellett ez Fiam?
száraz folyókban
halként tátogni
ez kellett Fiam?

partra-vetett fákon
felégetett halak
látom hogy tátogsz
de már nem hallak

kén az esőben
mérgek a földben
beteg gyerekek
sírnak öledben

másként fúj már a szél
másként süt ránk a Nap
valami elveszett
van ami itt maradt?

sikamlós

sikamlós sötétség
sikamlós este
fel van az égboltra
száz csillag festve

árnyakat látni csak
érezni illatot
itt volt a fény velem
hirtelen elhagyott

soha nem láttam még
igazabb feketét
a Vég szüli meg most
Mindennek Kezdetét

mocsokból születik
tisza és ártatlan
áldottat nemzett
két ősi áldatlan

sötét és félelem
reszketve összebújt
kegyetlen fényözön
minden nap újra sújt

sikamlós csendjeim
sikamlós bánatom
halott reményeim
fel-feltámasztom

ülni a szirteken
lelógó lábakkal
csak annyit kaptam
amennyit várhattam

felcsapó vízpermet
könnyet szór arcomra
elteszem magamnak
boldogabb napokra

megfojtó éjszakák
elégő nappalok
mosolygó ördögök
kegyetlen angyalok

életre kelt árnyak
kifordult létezés
túl sok a Semmi
a Minden túl kevés

sikamlós véremlen
sikamlós lépések
elsüllyedt válaszok
fel nem tett kérdések

idegen lélekkel
minden világban
megértést kerestem
de sosem találtam

végtelent elnyelni
egyetlen pont elég
a Mindenség elől
szíved a menedék

simogass

simogass és nézz rám...
felhőket csavar nyakunkba az este
szemem régmúlt időkben is mindig
nyugalmát szemedben kereste

elsápadt évszázadok sövényein törtünk át
nem tudtuk honnan, hogyan
álltunk csupán és néztük
ahogy az Idő érkezik és elrohan

arcunkon mosoly volt ha fájt is
ha lángolt is a lélek hűvös volt a szó
vártunk türelmesen, mert tudtuk
egyszer ránk is néz a Mindenható

nem eltékozolt az a tengernyi idő
mit különválva a létezésben töltöttünk
hiszen a lelkünk ragyogott akkor is
amikor újra testet öltöttünk

hazatalált az oltárok füstje
most itt vagyunk, létezőnk megint
az egymást ölelő Mindenségben
szemem Rád hálásan tekint

ez az ami megújulva folyton változik
és ez az ami a Mindenségben örök
minden létezésben Neked
újra mindent köszönök!

sugarát

sugarát az alkonyatnak
őrzi még a két szemed
meleg-bársony tekinteted
megköszönöm én neked

sugarát a kelő napnak
felébreszti két szemed
meleg-bársony tekinteted
minden árnyon átdereng

sugarakból szőtt ruhámban
rejtőzöm a rossz elől
ha nem érzem tekinteted
magányom lassan megöl

sugarát a végtelennek
két szemedben rejtet el
vége nincs a boldogságnak
őrzöd már az életem

sugarát a pillanatnak
két szemedben meglelem
vele üzen folyton nekem
az el nem múló szerelem

valóban

valóban eltűnik minden
valóban semmi sem ad erőt
feketén zúg a csend itt lenn
ne nézd az utcán lépkedőt

sikolts, ha azt hiszed nem hallják
sikolts, ha sivárrá silányul a rend
a partokat már sós könnyek nyalják
szirmok száradnak el odafent

valóban égetnek a lángok
valóban megfagy a gyűlölet
már semmire sem vártok
szentségnek hazudják a bűnöket

reszket a halott madár szív
reszket pocsolyában a gyöngy
bűzölög az üresen hagyott sír
élőkre hullik koppanó göröngy

valóban lenne még remény
valóban van még miben hinni
belül rohadt ami kívül kemény
minden Valami ma már semmi

valóban vége már a dalnak
valóban elfogytak a szavak
értelmét vesztette az élet

...

de akkor megtalálalak

van-e vers

van-e vers amiben el tudnál veszni
olvasva azt kérnéd, ne keressen senki
elveszve maradnál őriző szók között
rejtőznél örökre versszakok mögött
van-e vers amitől újra tudnál élni
olvasva felednéd milyen is volt félni
magadat vállalnád akárki előtt
csókolnád a kezét, az újrateremtőt
van-e vers amit meg tudnál köszönni
olvasva tanulnál igazán szeretni
eldobnád minden hazug biztonságot
semmivé tudnád alázni magadat
van-e vers ami a mennybe emelne
olvasva éreznéd nem vagy elveszve
rád találna vágyad, büszke szolgálatod
aléltan suddognád: Igen, ez én vagyok!

zöldbe

zöldbe fordult ez az egész délután
csend hintázik az almafán
lélegzetem lomhán mellkast emel
véremből a forróság koktélt kever
vörös karikák lebegnek át szemhéjam alatt
hűvös-hideg napokon Téged is ott láttalak
tűnő káprázatokból raktalak össze
annyi ismeretlen volt a Világban és Te is egy közte
zöld lombok szürke árnyékában fekszem
fázom, de melletted megmelegszen

Kovács György

"Harmincas éveimben még azt vallottam: amíg Dosztojevszkijt nem olvastam végig, nem veszek könyvet a kezembe. Idővel azért lejjebb adtam, köztudott, hogy akkoriban a kor szelleme és szellemisége kettészakadt, a nap huszonnégy egyforma órából állt, s ars poeticára gyakran csak a huszonötödik maradt. Évtizedek teltek munkába temetkezve csak azért, „hogy legyen”. A maga idejében elmulasztottak pótlása már nélkülözik a mindennél fontosabb varázst, ráadásul befordítanak az ördögi körbe, amely kíméletlenül szembesít a ténnyel: mindez, csak az aktualitáskori helyénvalók rovására történhet..."

Honlap: www.kovacsgyorgy.iweb.hu

Levél a kalmárnak

Ne bántson kérem kalmár uram!
Tudom, már unja, de ismét csak azzal a
megismételhetetlen karccal álmodtam,
mely rontása helyét hagyta hátamon.
Maga tett illetlenné... Ha pironkodva is írom:

nem csak szívem, de csúnyám is egyfolytában
a maga keltette vágy tüzeiben ég.
Ne mondja, hogy az a pár rőf selyem,
meg az a pár véka kölesnek becézett
madáreledel térítette el, mert nem hiszem...

Tudom. Én kértem azt az éjszakát.
Maga csak mesterpálcaként tartott kezében,
igézett bennem nőt, s nemet.
De hol a megígért folytatás?
Holnap lejár a kölcsönszerződés, az úr már ideges.

Nem tudtam hazudni tovább.
Bevallottam a varázslatos éjszakát,
majd a hitelben megpakolt gondolát...
Ne bántson kérem kalmár uram!
Tudom, már unja, de mert hittem magában

leveleim szívemből íratlak. És tudja mit?
Ha úgy tetszik: hát bután elárultam.
Kereskedni próbáltam egyetlen dolgommal.
Titkon minden apálynál lesem a csatornát,
selymének őrzöm utolsó rőftelen darabját...

De számomra már az is fájdalom:
- ahogy a galambok esznek köröttem...

Privát paradicsom

A Paradicsom név a latin paradisus (édenkert, mennyország) nyomán került nyelvünkbe, ami a görög paradeisosz átvétele. Ez a héber pardez görögös formája, s előzménye az óperzsa pairi-daeza (körülkerítés).

Kerítést másztál a gyümölcsért,
s úgy kínáltad szebbik felét - akár magad .
De én nem vágyom milliók kezének lapozgatását ..

Az alkonyult lét, már rég
„örök-nyár”- szivárványaként
él át gyertyafény-villanást, hol nem csak a
hang fordul végtelen – felfoghatatlan – kerekével,
de lassan az eredet, a hit is méltó jutalomra lel.
- Na nyújtsd hát azt a kezet!
Talán utoljára lehetünk barátok...

Hajnalod igéje

Férfivé tett ajkad hajnali igéje
magába zárt e sűgva érkező csend
a véredényeim alá suttogott tűz.
Lankáidon meghunyt az önző pillanat
levegőm vadul keresett kiutat:
hisz' babérba fontad a holdfényt,
s csókba szivárgó lángcsóváimat..

Mantra

"A mantra nem varázsige abban az értelemben, ahogy a mesében a varázsló kimond valamit, és csoda történik, sőt a hatás nem is a szavakban rejlik, hanem önnön tudatunk, koncentrációnk erejében, amint a sokszori ismétlés felerősíti azt."

Még szerencse, hogy néha betoppan a Bölcs,
és úgy néz végig, olyan szemekkel,
hogy bűneink súlyát meggörbíti a tér...
A Teremtő legnagyobb játszóteréből kilépve,
nemcsak a Nap, de napjaink rendszerét is
hátrahagyva, elfogadva Isten hatalmas ajándékát:
hogy bölcsen távozzhatunk...

Csillagot idéz

Csillagot idéz e terem, kövekből csodát
melegen tartja a bent rekedt éjszakát
hátat fordít a rezzent saroknak..
víztükröt lát haldokló jégcsapok nyomán.

Tenyerem emlékét szorítja hosszasan
e hófehér bárányt elrejti két kezem
csillagát, mely puha gyapját hagyta rám...
sarokba üzött fényként büntetem.

Mert vártam, - hát összedőlt a vár,
s mert kő - talán darabjaiban is örök,
mint tanulság az égiek homlokán...
könnyek mellett, a kövekre térdelek

Tavaszsodró

Hideg az új tavasz, még délidőn is
az erdősáv felett a harangszó megáll,
a böjti szél üvöltve tartja távol:
- a harangláb irgalmas otthonát.

A nyárfasor menti kanális is vacog
szálkásra hűlt dermedt tömege alól,
csend válik suttogássá, nem csak a létező:
- múlt sodrát is szöktetné a víz.

Hangüzenet süvít lebegő madár ígén,
mély bronz-sóhaj csupán e déli kondulás,
magához int szélvész kegyelméből:
- mint minden elbukott lelkű szolgát...

Méz

Lobog a találkozás vágya,
ahogy gyűjtöd megpakolt
táskáddal a lépcsőfokokat
felfelé..

Talán méze múltak csókjainak
e nyaraknak szánt alkalom
szülte bűn, hogy látni remélsz;
s látni már, miként csap ölelésbe az út.

Tér-e vissza még akácillatot
ígért gyöngye vállad...?
Csak szemedbe nézve,
férközve testednek elbújt zugába:
hol méze pereg, nem átka csókjaidnak...

dr. Kovács József

Várok a villamosra. Most már egyre megfontoltabb türelemmel. Várok.....egyre csak várok. S hogy mi jön? Ki tudja? Talán az első villamos, az újrakezdők kitartó hitével? A vágy villamosa a beteljesületlen álmok gyötrelmeivel? Egy napellenzős, karcsú kombínó a töretlenek lüktető érkezni akarásával? ...Ki tudja?

Csak ketten vagyunk. A hajnali magány, meg én. Sok mindent cipelek magammal. Kedvetlen, elbutult szavakat, szép ígéreteket, áhítatos gondolatokat. Kezem a bölcsek nyugalmával őrzi a tegnapi történet hordalékát, hol őszinte alázat és rút megaláztatás sűrűn követi egymást a fekete-fehér filmkockákon. Pereg, pereg a homok, s halálra ítélt mosolyok, megszegynült pofonok mondanak búcsút a megfakult valóságnak. Sitt ez bizony, aláhulló, rongyos idővakolat. Mert hol vannak már a durva sínváltó vasak, s a jól kitalált holt vágányok?

Akkor ráfutottunk, s megtudtuk.

Várok...egyre csak várok. Az új hajnal első sóhaja meglegyinti arcomat. Glóriás koldus a küszöbön. Lépní kéne, de beáll a dilemma. Előre, vagy vissza? A sarkon túl, még nem messze tőlem, most fordul be az örök félhomályba elmúlt életem kedvenc Stukája, elragadva sokmindent, de örökül hagyva kérdéseket, bölcs emberi megválaszolásra.

Hétköznapi ünnep

Hallgat a világ, megáll a történelem
egy kócos pók dolgát mímelve rácsodálkozik
az emberi boldogság mindenhatóságára
A függöny zizzenésbe merevedik
Hulltában áll meg a porszem is félúton
az öreg óra – mint hatalmas szív –
még kettőt dobban
aztán gondolataiba mélyedve
elnyugszik a mintás falon
Most a csend a hatalom
de a belső békén átcsap a forróság
az izgalom
Térdre kényszerül az idő
megfoghatatlanná válik minden világi fogalom
Csillag gyúl szemedben és kér
és könyörög és követel
Felsikolt a bőr
mikor fog tépi és nincs megállj
és nincs tilalom
csak üvölt és tombol az ősi ösztön
ember vagyok
hát nincs irgalom
És elszakadnak az utolsó szálak
mik’ a tudatos világhoz kötnek
lángoló börtönéből szabadulni készül
az izzó test szédülete
hogy aztán egymásban megnyugvást kereső

lényünket előbb végighajszolja
az érzékek összes gyönyörű kínján
ördögi áldást adva a karok
csontot ropogtató szorítására
kezek segínyt kérő egymásba kulcsolódására
feszes ajkak öntudatlan dadogására
csípők vad mozgásának
kábulat dinamizmusára

Zúgva rohan végig
a felforrósodott vér kitágult éralagútjában
s csak egyre hajszoljuk magunkat
az élet kilátástalanságában
Aztán robban a csend
keresztre feszül az akarat
belül valami elpattan
ami eddig értelmesen összetartott mindent
s most csak a zuhanás marad
Arcunkon gyöngyözik a szenvedély
ez a tovatűnő
világot jelentő felmagasztosulás
Most tisztának érezzük magunkat
leolvad rólunk az élet minden máza
a hétköznapiak aljassága
számító szomorúsága
s ott fekszünk az ájulásba zuhant test
kiszolgáltatott magányába zárva
Aztán a homok ismét peregni kezd
a vakolat tovább ájul csendes zuhanásában
az elmélázott idő pedig

- mint egy magát felrázva-
nagyot ugrik a megkésétt délutánban
És újra kezdődik minden
Könyörtelenül visszazuhanunk a mába
rendeződik az arc
helyére kerül minden kedves
utcai mosoly
s az élet máris ránk erőszakolja
fojtó mechanizmusát
A szűk utcákon még kábultan ténfergünk,
lábunk önkéntelenül
a szokott utakat járja
hogy aztán boldog büntudattól hajtva
bújjunk sötét aluljárók
zajos emberáradatába

Szabálytalan mozdulat

Arca kipirult
ahogy a Duna vize fölcsillogott rá
Mentében a szél is
meglibbentette szőke fürtjeit
Csak két kezünk beszélt
egymásnak a hideg lépcsőkön
s vállamra hajtva éreztem
egész, üde életét

Két mosoly között

Két mosoly között legrövidebb út a lemondás.
Én eladom a lelkeket
Te eladod a testedet
Ő eladja testestől, lelkestől minden lehetőségét
mely a születés és halál közötti múlt pillanatot
egyetlen bölcs mosollyá varázsolhatná

Sok miértet szalasztottam el bután,
megválaszolatlanul, s most mégis újra kérdezem
Miért állok védtelenül, szakadt ingben a szabad ég alatt?
És minden utcasarkon a képembe üvöltik némán
hogy a felfelé kapaszkodás akaratom ellenére is
csak a visszazuhanás negatívja, többet nem érsz,
több nem jár, a több számodra csak a véletlen
játéka, minden ami történik nem más,
mint a jelenkor „bölcs ítélete”

Gyermektiszta pillanatokot őrzök, ami talán
bizonyítja jóhiszeműségemet, életre ítélt
hétköznapijaim megkövesedett minimumában
Gyakran bizony a megélt SOK kevesebb, mint a
megálmodott KEVÉS, s oly borzasztó, hogy megint
álmatlanságban szenvedek. Sok-sok árnyék vesz körül
s csak nagy ritkán csap tiszta fény a szívembe.
Egy letűnt világ nyomát érzem minden
cselekedetemben, az életre hívott, gyorsan elpusztított
örömek múltó hordalékát, mik állandó feltámadásra
ösztönöznek, hogy hulló poraiban is halvány
mosolyt varázsoljanak a fáradt mozdulatokba

Tegnap ismét

Tegnap ismét végigjártam az éjszaka országútjait
Az elkésett fények fáradtan tértek meg hozzám
Feszés ajkak suttogtak a szélben,
s rőt hajú tündérek lobogtatták meg érzéki vágyaikat
csend-nyugalmát őrző tekintetem előtt. Jóleső
érzéssel
simítottam végig a hegyoldalba cikázó serpentinek
ezüst szalagjain, a vizek felől érkező szél sós
leheletén,
s e nyugodt állóképben remegő horizontot rajzolt
szemem elé
elmúlásod gondolata. De tudtam azt is, hogy a reggeli
imádat
átszakít minden dönthetetlennek vélt gátat.
Csend és kiáltás.
Egyedül üvöltök a néma mozdulatlanságban,
a magány érzése stabilizálja bennem jelenlétét,
valahol messze talán kötelességszerű ölelés tölti ki az
éjszaka tonnáit,
hogy aztán e keserű kimerültség álomba ringassa
az élet igazságtalanságait

Hallgat a csend

Hallgat a csend.

Szétszórt gyönyörű perceim bársony porán
pihen minden mozdulatod
a születés kínzó csodálatától
a beteljesülés szomorú
múltat idéző siratójáig.

Hallgat a csend

néma kábulatában feléli minden pillanatát
az ájult idő

pedig bőrod rejti a forróság izgalmát
tested kitárulkozó buja illatát

s mégis meghalni készül e szent áhítat

Rám tetted kezed, s én veszni készülök

Most jázmin-halált hal a gyilkos liliom

Rácsodálkozom a lehetetlenre

Elsíratom az elkerülhetetlent

Még megsimogatok minden fényt,

végigtapogatok szívem csendjében

aztán elindulok a súlyos félhomályban,

kiszámíthatatlan hűvös mosolyok

márvány foglalata mentén

Kegyetlen kegyelem

Simogat csendjével a sötétség
Hulltában ájul a rőt avar
Tisztul már szívemből a kevélység
A pókerarc száz halált takar

Megrogyott még tán a hit is bennem
Ólomszárnyon jó a szerelem
Még ott dereng a remény lelkemben
De már nem kell, hát elkergetem

S mint égnek tartott koldus tenyér
Úgy lappang a semmi idebenn'
Éhezőnek egy falatka kenyér
És több már nem is kell odalenn'

Pocsolyába tiport önérzetem
Csak árnyékvilágban ténfereg
Kezed áldását is elveszthetem
Hogyha tisztességem szétpereg

Mily édes e nincstelen gazdagság
Mert szoknyád takarja arcomat
Hisz izzó öled földi királyság
Már veszítem is minden harcomat

A ráébredés a legborzasztóbb
Csak csend van és puszta döbbenet
Ennél már csak az a fárasztóbb
Hogy elvetted minden hitemet

Talán

A hitetlenség szorítja kezemet, mikor e sorok kibuknak belőlem, álmatlanul eltöltött, bizonytalan harmincöt év után,

Pedig bíznom kéne a holnaptalanság hosszú órái közt lappangó öröm-pillanatok tisztaságában. Tudom, hogy ez a néhány sor nem a társas kapcsolatok fantasztikuma, azt is tudom, hogy elképzeléséhez nincs szükség fékezhetetlen örületre, de azt is tudom, hogy a túlzott tisztánlátás és magabiztosság után kezünk görcsösen kapaszkodik az egymást sejtető semmibe. Többet hiszünk arról ami nincs, mint kéne hinnünk arról, ami körül vesz minket.

Talán ki tudunk védeni egy-egy vértolulást a túlsó parton lévők gyönyöreinek hallatán, de egy elvétett ugrás erősen megtépázza bennünk a babérkoszorúról alkotott véleményünket. Mi, ember óriások a melegség közelében legtöbbször törpe mód viselkedünk, s kiszolgáltatottságunkat ilyenkor csak fokozza a tény, hogy nincs aki e pillanatban kézen fogjon bennünket, és csendes szóval elmagyarázná a tűz értelmét.

Képességeink lekorlátozódnak matematikára, filozófiára,

az érrendszerek betegségeire, s feloldódást is csak néhány zongora futam nyújt, mely kinyúlik a messzi végtelenségbe.

Te vagy

Te vagy sugaras böjtöm
lázado ösztönöm
építő harcom
ünnepi örömöm

Te vagy mert voltál
a gyöngy-tiszta kezdet
egy érintetlen hó-szó
szikrázó kikelet

Ők

Mert azok halnak először
Kik homlokukon hordják szívüket
Kiknek kenyerük az alázat
S kiknek egyetlen bűnük
az irgalmasság

Találkozás

.....mert a nagy találkozások ott ülnek
tekintetek összevillanásában
kérges kezek összesimulásában
kiterített álmok szolgaságában
minden ölünk szunnyadó paraszában

Meditáció

Van az úgy
Hogy halkán elmúlik minden
Hogy harang szól a szívemben
Mégis csendre int az Isten

Van az úgy
Hogy távolodik két kezed
S ölbe hull' a fáradt hit
Így semmi sem marad neked

Van az úgy
Hogy leblokkol az értelem
S torkon ragad engem is
Az összes földi félelem

Van az úgy
Hogy fogytán van a türelem
Így kaptam, hát felkínálom
Kopottas, züllött életem

Elméleti hűtlenségem

Elméleti hűtlenségem gyakorlati aljassággá fajul. Téged öllelek, s őt teszem boldoggá. Időntúli pillanat. Szétbombázott éveim ott szorulnak a kabát alatt. Néha elhagyok valamit, néha találok valakit, néha visszaköszönnek megszokásból, néha összetöröm magamban a csendet.

Néha elhiszem a hazugságokat,....néha. Persze csak néha. Valaki átlépett rajtam, de az arc rezdületlen. Pantomim merev, őrült mozdulatlanság. Sűrűsödik a csend. Az óra homokja hulltában áll meg. Az idő spirálja belemar tenyerembe, de csak egyre szorítom a zseb semmijét. Olcsó önuralom, fillés tudomány. Halántékom lüktet, dobol. Máris elárultam magam. Lábam kusza formákat firkál a porba, mennek a villamosok, rohan az élet, mindenki futva írja saját történelmét, csak én ülök a járda szélén. Hátam mögött lámpaoszlop, fejem felett sápadt glória. Lépni kéne. Megint csak lépni. Könyörtelen sakkparti, kiszámíthatatlan táblán.

Rád gondolok. Sokáig jártunk egy cipőben (többre nem tellett, de nem is igen kellett) hajad betakarta arcomat, s én nem félttem a sötétben. Egy utat jártunk, együtt nevettünk, s együtt sirattuk el azt, amit együtt, egyszerre veszítettünk el, és együtt ért el képzeletünk oda, hová csak izzó önkívületben tud betörni a fény. Ha másért nem, hát ezért igen. Ezért érdemes volt belecsöppenni e büntől s büntudattól átitatott világba.

Lakatos Tibor

2002-ben ültettem el a szerelmet szívem mélyére,
majd 2005-ben következett el az aratás éve.
A többi egy nem szerelmi csapás utóztöngéi.

A V. 8. évfordulói

Ajándékul hoztam 10 Ft-ot néked.
Tedd mellé a 20 és 50 Ft-ot, kérlek.
Szeretetért végtelen vagyond lenne néked.
Összegyűjteni neked lenne feladatod, erre
kérlek.
Azért az egy napért végtelen vagyon őrizi
mélyen.
Álmom, melyért nem kérem a pénzed,
S hagyom magam kinyúlni az éjben.

Ami késik - nem múlik

Nem feltétlenül kell megkérdezni az Istent,
Hogy mennyire szeret minket.
Nem feltétlenül kell az indulatokat
megfékezni, míg lent
Térdelünk előtte, s eltépedesni mindent.
Amit írtunk. De föltétlenül muszáj
bevégezni hideg
Sorsunk, ha Földön - Égben magunkra
maradtunk.
S nem szabad hagyni élvezni ilyen
Feltűnő esetben Teremtőnk.
Ha a kárvallott mi vagyunk.

Nem tudlak gyűlölni

A sorstársadat gyűlölni nem érdemes. De lehet felőlem.

Hozzád tapaszd a nődet. Keresel? Remélem. A szeretet erősebb.

Nem igaz, hogy aki szép, az gonosz, s robot is egyben. Ismételem:

De igaz, hogy akihez te térsz, az gondoz, s hordoz, így kezel, s így létezel.

Egyszer egy hős idejő, s azt mondja:

Túl halott vagyok én már ahhoz, hogy téged gyűöljjelek.

Ezt megerősítendő, azt dohogja:

Vén artériáim, kérlek benneteket, hogy ne működjetek.

A második nő emlékére

Szeretnék végre elszelelni

A csúcsra járatás szent pincéjéből.

Kifigyelni valakit, s szeretni

Az eggyel alattami hetedik céből.

S átjárni hozzá, s vele elkeveredni.

Saját fajtámból, a nyolcadik béből.

S a Nappal együtt még egy utolsót delelni.

S kivénülni végre e hirtelen létből.

Tavas az élet után

Engem, kit egyesek korcs kutyának is
néztek,
Én, ki húsz évet éltem e kutyahideg vidéken.
Nem ugattatok meg több kutyát, ígérem.
Mert csak kutyaidőtartamig éltem.

Csak szeretni tudlak

Én már neked mindenért megbocsátottam.
Most rajtad a sor, komám.
Minden pillantásod nekem karácsonyt ad.
S nem mindig bolondság okán.
De a hévet bennem ne mindig a levegőben
barkácsoljad.
S nem mindig józan a hódolat mostmár.

Kinyitom az ajtómat.
Kimondom kerek perec:
Én tégedet csak szeretni tudlak.
Amit hozok: magamat.
Velem ugyan be nem telhetsz.
Közös életünk szekérét húzzad.

A harmadik nő

Három olyan nő volt az életemben,
akik miatt megizzadt a homlokom.
Ezek közül az első kettő csak rosszra
cserélte addig jó elfoglaltságom.
De csak a harmadikban leltem meg az
otthonom.
De jó lenne valakinek feltárni az elolvadásom.

Szalonka-vadászat

Nézem az utcán a birkaarcokat,
Nem tudok lefelé fordulni.

Mikor kapok már alkalmat
A nyakadba ugorni?

Elszaladt a remény

Lassanként elsötétült a vén csillag
a Hortobágy mögötti hegyen.
Mert minél keskenyebb volt a fényszalag,
annál hívogatóbb kellett hogy legyen.

Az álom elszállt, a sírás megmaradt

A gyermekkor tengervizében én azt hittem,
Hogy tudós, egyenesen világ ura vagyok.
S a leégett csillagszóróról a fátyol
fellibben,
S mint kétszer kettes kockára én,
Úgy néznek majd rám a nagyok.
Mások az én tehetségemből
fognak meríteni nagyot.
Ledobtak az élet vonatáról,
mehetek tovább gyalog.

Működési alapelvek

Nem tudom, mit, és miért teszek.
Nem tudom, kit, és miért szeretek.
Minden nap egy átvergődött,
változó örökkévalóság.
Az idő foglyai a féltve őrzött
szeretetéhség, és gyarlóság.

Nem csak a mostani életemen át

Légy jó, Évám, mindhalálig!
Ha nem néz Isten énrám, a tudómet kivágom itt.
Ha úgysincs oxigén, mivel lélegezzek?
Ha meg melléütött az Isten a billentyűn:
Bánja meg mélyen.
Sz*rházi nitrogénből én meg nem kérek!

Énekben révedek

Ha elszomorodsz néha, a hatoson bújj át.
Járd végig még egyszer kedvesed útját.
Egyelőre a nép még nem tégedet imád.
Még nem vesz elég komolyan a világ.

Hív a fény

Hiszek lelkedben. El nem temetlek.
Minden verssorom tégedet dicsőít.
Szemed forrásvize léptedben ered meg.
Engemet táplálnak reménnyel végsőkig.

Új versek híján

A versmondó angyal most máshol járt.
Öreg költőnk szépen összeüti a bokáját.
Illedelmesen meghajol, és elköszön.
Maradj még velünk élmény, és jókedv özön.

Sírás, égi segítséggel

Öregkorára az ember
már dallamtalanul sír.
Mindegy, kihez tartozik
Kunasir, Iturup, Sikotan, Paramusir.

S ha a szerelme miatt nem megy,
majd a Pápa kihozza belőle.
Már csak rajongói maradtak,
meg egy ampulla, belőle.

Intelem a vesztesekhez

Dologra férfi, meg van még a fejed.
Benne az agysejted, mind a kettő.
Különben a fejed felett nem lesz tető.
Illetve tulajdonképpen lesz.
Majd arra borul le a hű szerető.

A Rubik kocka klub rajongóihoz

Ölembe vettem a Rubik kockát.
Raktam belőle néhány mintát.
Még a tavasz sem mutatta meg igazán magát.
Így lettem én Tiszavirág.

Kérem a Tisztelt Szerkesztőket:
a gyakorlás engem is megerőltet.
Ha szép minta kerülne ki kezeim közül.
Ne változzon keresztté, min lelkem feszül.

Rekordokat, igaz, nem döntöttem.
Hiába, az ebédet elköltöttem.
Fél év alatt tért vissza belém a mese.
Múltán vágyódom elismerésekre.

Kérem az emberiség felnőttébbik részét,
ha kisgyereket lát, kit elragad a szépség,
ne kívánja az ember önnönmaga vészét.
Távcsőbe pillantva is elragad a részegség.

Rejtett tagadás

Nem mint a fellegek mögül előbújó,
korán jött Szilveszterek,
sokan vannak kik nem engemet választottak,
a halandóság helyett.

A szerelemről

Ez most csak egy déli pihenő.
Mit is írhatnék a szerelemről?
Jó volna egyszer elkapni a grabancát.
Vagy csak óvatosan megfogni a haját.

Mit jelent számomra ez a vonzerő?
Mit írhatnék a Föld legszebb érzéséről?
Ismerem már minden hatás-mechanizmusát.
Nélküle nincsen ifjúság.

Jó lenne, ahol Ő előfordul, ott nekem is
előfordulni.
Ha fajtársakat látok, egy kicsit háttérbe vonulni.
Ahol Ő van, mindig léptei mögött lenni.
Mindenkivel csak jót cselekedni.

Ez még csak a déli pihenő. Nem sokára jön a föld
alatti.
Megpróbálom a szerelmet magam elé képzelni.
Milyen lehet megkövetni? Milyen lehet utána
szaladni?
Mi tudja az agyat puhábbra faragni?

A boldogság vendége

Húsvéti locsolkodás nálad.
Szemnyomásos szemvizsgálat.
Fejfájás. Egy kortynyi Liszt.
Boldogság, mit az ember hisz.

Ahol eddig verseim,
ott most egy őrangyal állt.
S hogy magamra ne
borítsam az éjszakát,

Isten vendéglátását
kedves szókkal viszonzozzuk.
Még fújhatunk elégszer riadót.

Vasarely mottójára

Felforgatta, -ez kitetszik-,
a világot, most fekszik
másik oldalára, az álmát
most fekteti két vállra.

Szeretet-filléreket
hasztalan kunyerál.
Sarkokat a megaminxen
élekkel integrál.

A szerelem metamorfózisai

Mikor eszembe jutottál fiatal koromban,
strandra jártam, matekoztam.
Az iskola után, a menzán, az ebédet otthagytam.

Mikor eszembe jutottál szerelmes koromban,
nem számítottak a kilométerek:
hoztam neked tengernyi levelet.

Mikor eszembe jutottál mámoros koromban,
mint fáradhatatlan számár, házad előtt álltam.
S mint szuszogó sün: postaládád megszagoltam.

Mikor eszembe jutottál reménykedő koromban,
kitettem a vesszőt, nyújtottam a verset:
recsegtettem a bűvös kocka-rétegeket.

Mikor eszembe jutottál elvakult koromban,
én voltam a varjú az út menti sárban.
Eszméket osztogattam, politizáltam.

Mikor eszembe jutottál gyűlölködő koromban,
fényesebbnek hittem a képedet a papírról,
mire a büntetés lett az átmeneti otthon.

Mikor eszembe jutsz öregedő koromban,
úgy kapok Ady Endre versei után, mint
hegymászó, az oxigénpalackért.

S ha eszembe jutsz majd a halálos ágyamon,
áldást kérek rád, hogy Isten megbocsásson
minden bűnömért.

Sejtelek II.

Az öncélok lassan tánclépéssé enyhülnek.
Körülötte a téren a tömegek elterülnek.
Egy pillanatra még a diszkók forró gázlámpái is
lehűlnek.
S a templomok harangjainak kötelei egyszerre
meglendülnek.
Már csak 9 nap, és senki nem háborítja többé meg
lelki üdvünket.
Már senki sem választhatja szét összeforrott
testünket.
Még a gördeszkázó ifjoncok sem tisztelik meg pihenő
helyünket.
De a nagy orgiában a régi tetemek helyére újak
mindig kerülnek.
S hirtelen halálomat, hogy te megmaradhass,
Még van egy heted, hogy elkerülhessed.
Az összes vágyaidhoz a kulcsaid előtted hevernek.
De használni őket a földi törvények nem engednek.
Boszorkányt és tündért, bölcsét és tehént ötvözve
emlegetnek.
S még, ha te hűtlen is vagy hozzám, ne ejts értem
könnyeket.
Én mindig veled vagyok, én téged soha el nem
eresztelek.
Ha jól körül nézel, csak engemet látsz, mert örökre
szeretlek.

Ki fogyatkozik

Álmodtam, hogy a Föld árnyéka
egy tornaterem volt.
Annak közepén lebegtem én,
amely vízzel telített volt.
Feljebb szerettem volna evickélni.
Ehelyett a széle felé kezdtem közeledni.
Míg magam mögött hagytam,
mint valami medencét,
s kimásztam belőle
az egyik peremén.
Majd átszaladtam a parton
a túlsó szélére,
hívogatóan néztek rám a lányok,
elindultam arrafele.
S elkezdtem röpködni
vadul navigálva,
zsibvásárt keresve.

Nem tudom, mennyire volt
drága ez az álom.
Még nem látom, örültségem
látom -e, vagy halálom.

A Hold majd fogyatkozik egyet,
s megy tovább a maga útján.
Elfelejtí, hogy róla írtam ezt a verset.
S kiballag a temető kapuján.

Lélegeztetőgépen (Gömbvers)

Májusok. Kék szemek.
Kacagásod. Félszegek.

Tanterem sarka tőlem távol.
Nem merítettem a gyönyörök kútjából.
Itt vagy a szívemben, egész közel.
Érzem, a halálom itt van, közel.

Vannak érzések, miket csak eltáncolni szabad.
S életed végén mondatba foglalni azokat.
Légy áldott, hogy szerethetlek.
Te tartottál életben engemet!

A falevél lehull, ha eljön az élet ősze.
Te voltál szép egyedül ebben az életben.

Mű-boldogság

A tavasz mindenkor csodákra képes.
A legtöbb öngyilkos is ilyenkor tér észhez.
A tavasz pótolja az elvesztett ifjúságot.
A világot ilyenkor józanabbul látod.

Strandon – 2011

Úsztam, mint egy robot,
amíg karom, s lábam bírta.
Élveztem a növekvő számsort,
még nem ez volt az igazi iga.

Majd ahogy az erő
tagjainkból egyenként elszökött,
átmentünk a 38 fokal Balatonba,
emlékeink között.

Mélyre szívtuk a kedélyes
udvarlási jeleneteket,
mint bérházak között az akácfa,
kiről úgy ítélik meg, hogy beteg.

Megint tettél egy nagyot,
képes vagy értékelned,
kiválasztani azt a napot,
amikor érdemes élned.

A költészet istene

Tudod, mivé változnék szívesen,
ha megengedné az istenek kegyelme?
Apollónná változnék, hogy a sok szenvedő
megnyugvást leljen a művészetben.

A kilépés

Ma reggel vidám, jó gyerek vagyok.
Fölkelek korán, s vígan kosarazok.
Zöld mezőkön, bitumen pályákon
számolom a sok kosár-találatot.
A lányoknak ezt kacsintom szemébe:
ti imádni való lányok, bámuljatok.
S ha fordulok két dobás közt a labdával,
rajtam ejtett tekintetük mind szomjúhozott.

Holnap éjfél előtt, vihar híján, nem alhatok.
A levegő molekulái közt elektromosságot találok.
Még olvasgatok ezt-azt, bolygóészlelő-rovatot.
S egy hajnalon a fák közötti Jupiterrel randevúzok.
S ha minden mentsváram végleg összedőlt,
Aladdin-hátteret csinálok a falnak pirosan-fehéren.
S kisportolt fejemmel bukok fel a sorsom fölött:
hogy nem lesz pihenésem többé ágyneműben.

Árhullám után

Köszönöm szépen, már jobban vagyok.
Leállítottam a készenléti fokozatot.
Sajnos nem tudtam megszakítani
Az alacsony színvonalú sorozatot.
Egy fecske nem fogja e csordát lehalkítani.

Lukács Réka

Én egy 21 éves, főiskolás lány vagyok. Szociálpedagógiát tanulok, mert nagyon érdekelnek az emberek és szeretek/szeretnék segíteni másokon, főleg a hátrányos helyzetű gyermekeken.

Már 8 éve írok verseket, melyek főleg szerelmes hangvételűek, de emellett a legújabb „próbálkozásaim” a dalszövegek.

Néhány művemet megmutattam már interneten más amatőr művészeknek, pár versem pedig megjelent a 2009-es Verselő Antológiában.

Remélem, hogy a verseim mások tetszését is elnyerik és örömet okoznak minden kedves olvasónak és művésznak (vagy művészpálántának) egyaránt.

20 éves múltam

Felnőttem már, és látod, itt vagyok,
20 éves múltam s tán még változom.
Minden, ami eddig történt velem,
-Akár jó vagy rossz- már történelem.

Szerettem, megcsaltak
Hibáztam, elhagytak
Vitáztam, szerettek,
De bizony sohasem feledtem.

Múltam jéghegy a tenger közepén,
A szép emlékek a víz felszínén,
S mit takar a tenger, a mélybe, lent,
Feneketlen jövő, a végzetem.

Csak attól függ sorsom,
Mint csinálom dolgom,
S miként lesz életem,
Így elérhetem a végtelent!

„Végzetlenség!”

Nem tudom, hogy mondjam el szebben:
Szeretlek, mindennél mélyebben.
Hisz ősszel Te vagy a megnyugvás,
Te vagy télen a fehér ragyogás,
Tavasszal Te vagy a szerelmes kikelet,
És nyáron miattad szárnyal a képzelet...

Megbabonáztál

Megbolondítasz:

Hozzám bújsz és megfogod kezemet.

Szinte megőrjít,

Ahogyan kémleled a szememet.

Beleőrülök,

De most már szárnyalhat az akarat,

A Tiéd vagyok,

A többiek már nem számítanak.

Szerelmemnek

Rád gondolok, mikor ébred a napsugár,

Fejemben jársz, amíg elő jő a holdvilág.

Szívem már hangod hallatán is lángra gyúl,

Mikor hozzámérsz, egyből minden megvadul.

Ilyesmit még nem érzett senki e Földön,

Ez inkább a boldogság, mintsem egy börtön.

Szeretlek, bár szavak helyett szebb, mit érzek,

Tudd meg: Számomra Te vagy maga az élet!

Köszönöm, hogy vagy nekem

Nem adhatok mást,
Csak mi lényegem:
Egy szerelmes nő vagyok,
S nekem Te vagy a végzetem.

Leírom szívem
Rejtett titkait:
Teveled virág lelkem
Boldogan szórja szirmait!

Melletted vagyok
Mindig, hogyha kell.
Ragyognak a csillagok,
És a Hold fénye átölel.

Nézlek tétován,
Kémlelem szemed.
Én nem szólok csak némán
Megköszönöm, hogy vagy nekem!

Ma már nem mond újat a Rock 'n' Roll...

XXI. század fiataljai figyelmébe ajánlom (dalszöveg)

1.

Az élet olyan kegyetlen,
Senki nem bízhat meg senkiben,
A jót a rossz kioltja,
S ezt semmi sem kárpótolja.
Barát barátnak gyilkosa,
Ember ellenségének cinkosa...
Minden nap az éltet minket szüntelen,
Hogy ez a mellébeszélés az „Értelem”.

Refrén:

Hisz az lett a menő,
Hogy pénzre hajt a nő,
És a férfi nem lát benne mást,
Csak egy újabb kis színjátszást.
A kapcsolat nem hosszú távra szól...
Ma már nem mond újat a Rock 'n' Roll.

2.

A lányt ismerkedés helyett az ágyba viszik,
A tini lányok manapság ezt engedik,
Hiszen remélik a szépet, az újat,
De nem tudják még mit hoz a holnap:
Még ilyenkor nem sejtik, hogy a fiú reggel lelép,
Bár előtte még a lányon hagyja a jelét.

Refrén:

Hisz az lett a menő,
Hogy pénzre hajt a nő,
És a férfi nem lát benne mást,
Csak egy újabb kis színjátszást.
A kapcsolat nem hosszú távra szól...
Ma már nem mond újat a Rock 'n' Roll.

3.

Ez lett volna a tanmese,
Így megtudtad, nem élsz örökké már Te se,
De hidd el, majd megtanít az élet,
Szeresd azt, aki szeret Téged.
Most már látod, ilyen a világ,
Csinálj hát fából vaskarikát!

Refrén:

Hisz az lett a menő,
Hogy pénzre hajt a nő,
És a férfi nem lát benne mást,
Csak egy újabb kis színjátszást.
A kapcsolat nem hosszú távra szól...
Ma már nem mond újat a Rock 'n' Roll.

Mészáros Erzsébet

Szerencsés vagyok. Szerencsés, mert kora gyermekkorom óta magas dózisokban kaptam az értékeket a családomtól: a szeretetet, a hitet, az alkotás örömét, az emberi kapcsolatok fontosságát, a természet szeretetét. Erre az alapra már könnyű rímeket építeni... Őrizni és átadni annál nehezebb... de igyekszem!

Ablakok mögött

Zárt ablakok: lehunyt szemek,
befelé néző tekintetek.

Tárt ablakok: kitárt szemek,
világra nyíló lélegzetek.

Zárt ablakok: titkot rejtők,
fájdalmakat elfelejtők.

Tárt ablakok: titkot tárók,
ragyogással felruházók.

Zárt ablakok: magányra vágyók,
sorsfordulásra régen várók.

Tárt ablakok: nyitott szívek,
sorsokat tartó erős kezek.

Zárt ablakok: fáradó hangok,
fásultan szóló méla harangok.

Tárt ablakok: fények tánca,
csilingelő zenék vad románca.

Zárt ablakok: vénülő csontok,
idő vasfogát magukba hordók.

Tárt ablakok: friss üde szelek,
kergetőző vidám kisgyermek.

Zárt ablakok: bezárt terhek,
súlyos levegőjű termek.

Tárt ablakok: táncoló leplek,
friss légáramban tűnő lelkek.

Zárt ablakok: nehéz álmok,
lázás, éji forgolódások.

Tárt ablakok: ébredések,
kapaszkodások, reménykedések...

Kavicsok

... s a sebes víz a kavicsokat mossá...
Simogatja kerekre, laposra,
egymásra dobja, elsodorja;
hordja partra, viszi iszapba.
Színes kavicsok kavalkádja...
A folyó őket meg nem szánja;
de nem bántja, csak formálja...

Fotóid

- H. Heninek -

Képbe zárt pillanatok;
Lezárt örömök, bánatok;
Örökké élő távlatok:
Égő színek,
Élő képek,
Víg emlékek.

Keretbe komponált hangulatok;
Vidám növények, néma állatok;
Váratlanul megtört mozdulatok:
Érző szemek,
Vérző szívek,
Hús tenyerek.

Sokszor megálmodott holnapok;
Színtelenné fakult nappalok;
Vibráló éji csillagok.
Szép arcok,
Mély ráncok,
Vad táncok.

Ezerszer vágyott alkonyok;
Hűsítő, csendes hajnalok;
Hangok, formák, illatok:
Nevetések,
Ölelések,
Életképek...

Mihók Tamás

Nagyváradai költő. 2010-ben debütált. Eddig két román nyelven kiadott verses kötettel rendelkezik. Felmenői között megtalálható Arany János, magyar világhírű költő.

Utolsó óra

Utolsó lap a naplóban.
Földünk kiszáradt sáncai
Terjednek mint öregnek a ráncai -
Itt van az utolsó óra!

A fülbemászó nem mászik már fülbe
És a nyuszi sem üldögél a fűbe.

A kolorádó-bogár gyón kihányva a krumplit.
A veréb csoszog, még véletlen sem ugrik.

A papagáj Isten hangját próbálja utánozni.
Az udvarló béka nem akar a háremjével lógni.

A tücsöknek elromlott a hegedűje.
A passzív teknős menekülne.

A sirályok sötét odvakban eutanáziálják egymást.
A makkegészséges makk most himlős és leprás.

A nagydarab medve nem foglalkozik a mézzel -
Kedvtelenség, szomorúság bárhová nézel.

Együtt sóhajtozik a természet,
Lelkük nem fáj, hisz nincs nekik,
A *miért* kérdést kifelejtik -
Reménység nélkül várják a véget.

A kortárs költő szonettje

térden kuporog a költő.
kéri – most az egyszer, lángot
gyújtsak neki be mert flörtöl
s ezen ideig csak átkok

gördültek a számlájára
és gyengül a hitvallása,
miszerint mint kortárs költőm
alkohollal egyenlő ő.

rákérdeztem: - nyamvadt ember
– látom sápadt korhadt arcod –
az élet értelmén kívül,

kerestél-e mást vagy egyszer?
feladhatod ócska harcodd!
- *lángot kértem, szívem kihűl!*

Vörös gyönyör

a vörös, szeplős, puha arcú maca
az öltözőben harisnyáját igazgatja.

mekkora báj, előre látta az érkezést,
beléptem, pupillatágulással zenélt.

várt rám vörösen majdnem húsz éve,
hogy megjelenjen elém csillaga vére.

hajlékony pántok karoltak közösen át.
betoppant az ablakon a napsugár.

egy test voltunk, nyerő(k) rögtön,
az ajkaim csúsztak a szeplő-fröccsön.

Kedves nedves

megvagyok fázva bébi,
mondd, mitévő legyek?
hívjalak megtérni?
ütközzek-e veled?

jó, na, akkor mondom...
vagy hallgassak és várjak?
ha nem érzem hogy csókolsz,
muszáj prédikáljak.

Szófogyatkozúltamnak

mert nem törött le szárnyad
rád léghajóban vártam
az időt is áthágtad
szófogyatkozásban.

néztem nekünk egy fészket
kivettem bérbe bátran
nincs köszönöm mert éppen
szófogyatkozás van.

beköltöztünk. a szárnyad
nem fért be a képbe
le kellett hát vágjad
(szó)fogyatkozás végett.

halandó lettél, én is,
de te bőgsz szívenszúrtan
nem vigasztallak, szép kis
szófogyatkozúltam.

Molnár Szilvia (Georgina)

1973-ban születtem a Szűz jegyében. Szegeden élek, könyvtáros vagyok. Kiegyensúlyozott párkapcsolatban élek. Büszkeségünk egy csodaszép és okos kutyus, akit két éve nevelünk. Tinédzserként kíváncsiak ki belőlem az első kezdetleges sorok, amiket több és több követett, ám ezek elenyésztek. 1996 környékén kezdtem tudatosabbá válni, amikor az internettel való ismerkedésem során amatőr irodalmi oldalakra vetődtem. Akkor váltam végképp tudatossá, és mertem is magam felvállalni, amikor a 2000-es évek elején csatlakoztam a Barátok Verslistához. A távol-keleti vonzódásom során beleszerettem a haiku versformába. Gyakran próbálom ki magam benne.

Egyenleg

pártvezér-szobor
büszkén tartott orráról
fagyott jégcsap lóg

Életünk

két szikla között
csörgedezik a patak,
percnyi áhítat

Hűség

sötét ruhában
anyóka lép az utcán,
margarétát visz

Ősz

fák halott haját
szél fodrozza, fodrozza;
lent rőt pillangók

Számtan

Állsz, csak álldogálsz,
hány madarat láthattál
madárijesztő?

Lassított felvétel

vérszegény kolomp,
apró foltban délibáb
tikkatag réten

Távolban

szétnyílt bokorból
gyér utacska kanyarog,
elmúlt éveim

Szertárban

tornaszerek közt
elpihen a pattogás:
medicinlabdák.

Hajdan-képek

1. Évnyitó

első lépések
bő iskolaköpenyben -
súlyos tanszerek

2. Korlát

'a' után a 'bé'
ne lógjon sorközön túl -
sablon-szenvedés

3. Felnőtt vélemény

színes feladat:
rajzom szemüvegen át
gyermeteg-remek

4. Két pont

vonalzó vezet:
észt és tant egyenessel
kedv kapcsolhatja

5. Kísértés

lap alatt a lap -
földrajz órán a puska
rám szegeződik

6. Órarend /Adventi naptár variáció/

periódusos
rendszer ablakocskái
hetente nyílnak

7. Jegy jegyzet

történelemből
ha megkapom az ötöst,
rám régészet vár

8. Gaudeamus

elsőballagó
fehér blúzok emléke
elszáradt virág

Mülek Adrienn Lujza

Született: 1986.12.06. Békéscsaba

Tevékenység: festés-rajz, "írogatás", kreatív elfoglaltság

"Lányom, olyan vagy mint apád, ha odamegy hozzád egy kisgyerek és egy kiskutya, te biztosan a kutyához fogsz lehajolni." *(Édesanyám)*

„Amondó vagyok, hogy az ember alkosson... vagy tegyen olyat, amit nem néznek ki belőle... én raktam már falat is.” *(Mülek Adrienn Lujza)*

„Mosolygott hozzá az arcom, de mögé, már senki se néz. Játszani a közönyös embert, most látom csak milyen nehéz.” *(Osztrovskij)*

„Művészet nélkül csonka a valóság.” *(Seneca)*

Csak néhány aprócska pillanat...

Miért hiszem el még mindig, hogy szeret?

Miért nem látom végre a jelet?

Ami megsúgná mi tévő legyek,

Vagy a boldogsághoz melyik út vezet.

Lehet, hogy én nem akarom látni?

Hogy önszántamból karok vak maradni?

Vétkezni kéne tán, hogy észrevegyen?

Vagy, hogy én észrevegyem?

Nem járható ez az út, én is tudom,

De azt nem, megoldani miként fogom.

Talán fogom a kalapom és „égveledet” mondok,

Vagy folyton folyvást neked rontok.

Nincs itt béke, se nyugalom, csak rettegés,

És ez engem lassan már felemészt.

De nincs mit tenni, nincs választás,

Csak tűrni a megaláztatást.

Hát bocsásd meg, ha egyszer vétkezek,

Ha már nem lesz másnap, és nem védelek,

Ha már nem hiszem, hogy változol, s hogy megéri,

Ha már elhiszem, nincs mi a múltat idézi.

Akkor majd mennem kell,

És Te már nem támaszthatsz fel.

Késő lesz és borús ősz,

A sors ily csúf hálót sző.

Tovaszáll a múlt, mint egy megfáradt falevél,

Csak lehull a porba, szinte már alig él.

Életünkben is így marad, néhány aprócska pillanat,

De jaj, az is milyen gyorsan elszalad...

Vétkeznék...

Nem volt több csupán egyetlen pillantás,
Mégis amit érzek az valami más.
Más, mint eddig, valami új,
Nem hagy futni, magához húz.

Furcsa, olyan érzéki,
És az ember oly kíváncsi,
Emberből vagyok én is, vétkeznék, de nem lehet,
Bocsásd meg, hogy ilyen vagyok, és nem merek.

Ha már nem félek...

Szívem újra táncra kelt,
Mert benned társa lelt.
Minduntalan csak azt dobogja,
Gyere vissza, csókolj újra!

Csak érints mindig úgy, mint eddig,
Oly szenvedéllyel, mint még senki(t),
S az a vágy se múljon el soha,
Mi szívemet ily ritmusban tartja.

Veled leszek, ha már nem félek,
Ha elhiszem és érzem újra élek.
Csak egyre nagyon szépen kérlek,
Higgy bennem, amíg én még félek.

Esőfelhők...

Hinni lehet, hogy jön egy új élet,
Szeretni szerethetsz, s rád akadhat a végzet.
De hinni, hogy egy szebb életben,
Szeretni még szebb lészen, lehetetlen.

Vigyázni vigyázhatsz,
De csak egy aprócska virágra.
S várni neked is szabad,
De a virágból fa sosem fakad.

Ölelhetsz bárkit, ki téged ámít,
De arra, hogy szeretni fog, sose számíts.
Érdekelhet a csend dallama,
S felcsendülhet szívet húrja,
Együtt lélegezhet az egész világ,
De csak Te ismered szíved dallamát.

Érezheted a szenvedélyt, a vágyat,
Vigyázz rá, hamuvá válhat.
Elfoghat egy végtelen érzelem,
Olyan melyben nincsen félelem,
Légy óvatos! Beállíthat valaki hirtelen,
S mondhatja: „Nem volt más, mint kusza véletlen.”

Védeni védhetsz bármit,
Keresni kereshetsz bárkit,
De szeretni valakit, akit még meg sem találtál,
Hidd el, nagyobb hiba a legnagyobbnál.

Örülj mindennek, de legjobban, hogy élhetsz,
Így a szerelem lángjában te is megéghetsz.
A vágy közepette egy pillanatra figyeld az eget,
Ne szólj semmit, csak nézd a hatalmas kékséget.

Képzeletben utazz oda,
Hol nincs baj soha,
Ahol csak a nap süt,
Ott van igazán minden együtt.

Egyszer csak arra kell figyelmes legyél,
Eszőfelhők rohannak feléd...

"A harcos sokszor furcsán viselkedik. Munkába menet táncol az utcán, mélyen a szemébe néz egy ismeretlennek(...) vagy olyan elveket vesz védelmébe, melyek másoknak nevetségesnek tűnnek(...) Nem szégyell sírni régi sebei miatt, vagy örülni új győzelmeinek. Amikor úgy érzi eljött az idő, képes otthagyni mindent és elindulni az álmai után. Amikor megérti, hogy fogytán az ereje, felhagy a harccal, és nem hibáztatja magát, amiért elkövetett egy-két váratlan örülséget. A harcos nem próbál megfelelni a szerepnek, amit mások akarnak ráerőltetni." (*Paulo Coelho*)

Nagy Gábor

Van valami ebben a világban, ami soha nem hagyott/hagy nyugodni. Nem tudom mi az, de van valami, amiről úgy érzem írnom is kell. Verseimben ezt a megfoghatatlan entitást próbálom kielemezni, körülírni. Ezt a valamit, ami ott húzódik finoman és alig észrevehetően az általunk valóságnak érzékelt világ mögött. Amit gyakran és egyszerűen csak sorsnak vagy végzetnek nevezek és felelős minden rosszért és jóért, minden történésért és elvont összefüggésért.

A vonzódás reménytelenségéről:

Mint a párkányon repkedő
borzas fekete tollas
villanydróról és száguldó golyóról
álmodó tövismadarak olcsó
elcserélt pillanatait
mint a kukák barlangászhai
az utcán a kalapba tett
pár forintra könnyező
olcsó energia fűtötte
szellem csövesek átkait
lökött ki utcára a vágy
Lyukas szívemből mint falevél
sorjázott alá a láng
fekete felhők lihegve
nyelték el a fényt
még a homályban csak üresség
és én mint rövidre vágott torz mesék
kerestem a kéjt a könnyű lét
a forró vérbe fulladó
torz szörnyeteggé váló
csillagokkal táplálkozó
alattomos folyékony anyagba fulladt
révült zenét
Nagy áron kis reményt
mert kezem üres s agyamban a szemét
halmokban ég
vágyam eldobott virág
fájdalmam egy kannibál gép
mert szerelmem por
s elfújja a szél
elfújja a szél

Félúton megfagyott:

A buszon a villamoson a metrón
a szélben úszó nejlonzacskók
abszurd vonaglássá fakadt táncában
reggeli agyleblokkolással széttört
félmozdulatok tompaságába ragadva
forró vérrel elsőhajtott koszos
tócsákba hulló álmok fátyolködén
összekarolt irodaházak ablaküvegein
sikítva átbukó holdfénycseppekben
igénytelenül összetákolt
hétköznapi hazugságok végtelen
láncolatával megbilincselve
fekete mágiával megkötött árnyak
éjszakai szekrényropogásai között
arcokra fagyott negyed mosolyok
színaranyra kovácsolt hegyei alatt
műanyag világ robotjába szúrt
igazgyöngy tisztaságú matériája
izzadó várakozás macskaköves
sikátorok langyos öblén
hangtompítóval szívbelőtt utcai
rikkancsok papírhazugságai
kéjtől megrészegült pénzbüzü bűneink
fejmagasságig felkúszott hieroglifák az utcafalon
mocskosan fénylő arabeszek
láthatatlan tartományokban utazó
kódolt félelemkeltő adatok
szétáradok mint hamu az űrben
lelkünk automataszerkezetei kinyílnak
mint a felrobbanó csillagok
egy gondolat félúton megfagyott
megfagyott

Kettőnk között háború van:

Még nem mondtál semmit de már tudom
ott van minden mozdulatodban
halk sóhajodban
lehunyom szemem
s könnyekkel öntözöm meg sebeim
hogy halott virágok nyílnak belőle
felrobbantom az agyam egy koktéllal
hogy elfelejtsem örökre
amit most még nem is mondtál
de most még addig
csendben éhezem
gyenge véres kézzel kitapogatott negédes sóhajodra
olcsó hazugságokkal összepillantott mosolyodra
tudom mi lesz
mégis remegek
majd lassan fölém hajolsz
mintha holló szárnyú démon-angyal zuhanna alá az égből
füstöt nevetek
karjaid kéjesen kaparják bordáim
a szívem keresed
de a helyén csak hamu van
ez a szerelem

Nagy László

Ifjúkorom óta verselő, írogató, papírszagú dolgokat elkövető vagyok. Az a megtiszteltetés ért, hogy az Együtt antológiában már megjelenhetett néhány versem, így hát örülve az újabb lehetőségnek szeretném megismertetni az olvasóval más verseimet is. Továbbra is a legfontosabbnak tartott emberi érzések adják az ihletet a költeményimhez. Ha csak néhány pillanatig tudom elgondolkodtatni az olvasót, már volt értelme megírni mindazt, ami most, jelen kötetben kézbevehető és olvasható.

Ima (feleségemnek ajánlom)

Imám nem szelíd,
már tán szitok!
Már ezerszer s megint kiáltok:
Hát vak az Isten?
Belső, csorbult tükrőmben
külső fél-magam látom,
s csak kiáltom, kiáltom
ez utolsó imát.
Hazudnék befelé?
Isten még nem vétett
ekkora hibát!
Három büszke, gyönyörű álom
mit itt hagyott
s egy gyászos kárpadot,
mire nap nap után
engem feszítenek.
Ki háborúban vész „szerencse fia”
ki békében hal,
miért kell többet adnia,
hogyan tudják, Volt!
S nem csak holt,
kit feled az idő.
Uram segíts!
Mond, hogy magamnak nem hazudok
s volt legalább egyetlen igaz okod:
hogy hiányzott fönt egy angyal.

Orosz ősz

Felhőket vonszol
a lassan surranó ősz,
s a mézterhes nyár
félszegen elvánszorog.
Rozsdába hajlik
a fáradt-zöld nyírfaliget
eső dobolja
fönn a bádogot.
A meleg nagy búsan
utolsót piheg,
megsimít még,
majd árván elődalog,
poros utakon rohannak át
a kendő alá bújó
csípős hajnalok..
Az erdő csikorog
párák terhétől,
s fellobbannak
vörös levél-Napok,
fehér kérgével
hív még a liget,
de lepergő levele
már fázósan vacog.

Az utolsó spártai

Csak egy maradt!
Kardon és pajzson
napsugár csordul alá véresen.
Körötte háromszáz, vérben,
fekve vagy térden
markol érces markolatot
s hallhatod
hogya hörög a halál.
A háromszáz testvérként
ott ez egyben,
de részes valahány az Isteni kegyben,
hogya a hazáért önként halhatott
s hagyhatott
örök, nemes üzenetet.
Lándzsájuk törve,
pengéjük csorba,
előttük ezren roskadtak
torz halomba,
s a honba
közülük egy sem juthatott.
Már csak egy maradt állva,
halálra várva
pajzsot, kardot,
kérdőn égnek emel,
s felel
a sós tengeri fuvallat.
Félig holt már de áll még, egyedül,
hangjában ott zúg
a társak utolsó szava:
Megcselekedtük, amit megkövetelt a haza!

Holdfényes diófánál

Éned patyolat vitorlája
lelkem szelének feszül
s ott valahol belül
önnön hullámunk felül
önnön habzó tarajára..

Zsigeri, feszülő kötélzet,
párás erőbe belesajdul,
minden darabja feljajdul,
a szél el nem halkul
s remeg a te-én fedélzet.

Hullámozó önmagunk hullámai,
szállongó permet, pára,
cseppekből lett fellekvára,
ritmusban lel magára
majd békésen lanyhulnak vágyai.

Révbe lágyan siklik tova,,
vászon s kötél lassan ereszkedik,
már békés, kis ladik,
zord szelem már alhatik.
Ölelve öllelek hullámozó csoda.

Lehet, hogy vétkezek

Pillangó szárnyáról
lopnam a színeket,
Napsugár fényével
csókolnam két kezed,
de félek, hogy vétkezek.

Szivárvány hídjával
övezném lelkedet,
májusi szellővel
áldanám bőrödöt,
de félek, hogy vétkezek

Harangok hangjával
félteném testedet,
perzselő ajkammal
csókolnam melledet,
de félek, hogy vétkezek.

Add hát a két kezed,
lehet, hogy vétkezek,
de ezer szent csókkal
bánom meg vétkeimet.

Mesélek

Mesét mesélek majd neked, rengeteg mesét
mindet, ami elmesélhető,
elmesélem, hogy hogyan születél
és miért piros a háztető,
mesélek majd a folyóról, meg a tóról,
meg, hogy milyen nagyok a tengerek..
elmesélem neked hogy a cipőfűző
a legszebb szó, hogy lehet,
elmesélem , hogy szép szó még
a csók, a szív, meg a vér,
és azt is elmesélem neked,
az igaz barátság mennyit ér,
elmesélem majd, hogy miért sír a bohóc
s hogy a gonosz, miért vigyorog,
azt is elmesélem, hogy az ereszből
a májusi eső, hogy csorog,
elmesélem, hogy mi az a kalucsni,
és azt is, hogy mire való,
elmesélem neked, hogy milyen is
az a pajkosan hintázó hintaló,
elmesélem, hogyan úszik a csónak,
elmesélek minden madarat,
elmesélem miért jó, ha az ember
néha gyerek marad,
elmesélem majd neked az ovit.
elmesélem a rétet meg a füvet,
elmesélem, hogyan ad tejet a tehén

és milyen a ló, mikor üget,
elmesélem, a vak, hogyan lát
és a néma miért hallgatag.
elmesélem a súlyát, a kimondott szónak,
és hogy miért piros a pirkadat.
elmesélem, hogy mások mi mindent megéltek,
elmesélem a Holdat meg a Napot.
elmesélem, hogy nekem miket meséltek.,
elmesélem majd a holnapot,
elmesélem a virágokat, a tavaszt,
ősz, nyarat meg a telet,
azt is elmesélem, milyen haragudni
és milyen, ha valaki szeret.
elmesélem a záport, az esőt,
elmesélem a szelet,
elmesélem neked, milyen útra kelni
és milyen, ha valaki megérkezett.
Elmesélem neked, hogy milyen az élet,
azt is talán, hogy milyen a háború,
elmesélem, milyen boldogan nevetni
és hogy milyen, ha valaki szomorú.
Mesélek majd a mamiról
és elmesélem ott fönn, azt a csillagot.
elmesélem azt is, hogy a többi közt
fényesebben miért ragyog.
elmesélek neked minden mesét,
mindet, ami a kis buksiddal érthető,
így talán nem kell elmesélnem azt az egyet
ami nem elmesélhető!

Dr. Nemessányi Mária

Három gyermekes anya, orvos
vagyok. Gondolataim, verseim
azonban jobban jellemeznek.

*

Sohase mondd, hogy MAJD...
általában nincs "majd".
Van a MOST,
és ezen felül...
vannak elszalasztott pillanatok.

Hallgatni...

Néha csak hallgatok.
Mert a csend ezüst,
csak az én konok
fejem kong, mint egy üst.
Néha csak hallgatok,
és nézek szótalán körül,
mert a világ, bár bennem zord,
köröttem mégis valaminek örül.

*

A szavak a kifejezhetetlen érzések halott burkai.

*

Honlapjaim:

<http://www.ararat.gportal.hu>

<http://www.nemoblogja.blogspot.com>

Briliánsok

Minden nap csiszolod lelkeinket...
Istenem, mért kínoz meg minket?
Miért, hogy mindez annyira fáj -
Hogy gyötrődések pokla vár?

Csak azt próbáld meg, akit szeretsz, Uram...
Szabadulnánk: „Mutasd meg utam!”
De az utat megkeresni és meglegelni
Lelkünk mélyében kell. Ezernyi

Úttalan úton, tévelyegve járunk,
Mindent, mi vétek, sorra kipróbálunk,
És mégis, hasztalan - Hozzád vágyunk,
Miért, hogy a helyes útra nem találunk?

Könnyítsd meg vívódásainkat, Uram,
Töröld le könnyeinket lágyan,
Kérlek, enyhítsd szívünkben a kint,
Lelkünk sebeire kérlek, adj gyógyírt!

Ima Érted

Ha átvehető a fájdalom,
Hát vállalom.
Ha bármit számít; imádkozom érted,
Bár nem kérted.

Nekem is fáj a szenvedésed -
Talán nem érted -
Érzem minden gyötrelmedet;
és féltelek.

Add a kereszted, hadd vigyem!
Egyedül túl nehéz ez a teher...
Lelkem minden nap átölel,
De neked nem kell...

Tedd már félre a büszkeséged!
Bár tanácsot adni nem tudok...
Az én szenvedésemet Isten elé teszem
És életem Érted Kezébe rakom.

Legyen...

Szándékaimat és vívódásaimat tudod,
S nem fontos, hogy emberként én mit akarok,
Ha kedves előtted, fogadd el, amit adok:
Uram, legyen meg a Te akaratod!

Szeretetet, vágyat tettél szívembe,
Mégis: akaratom ne vedd figyelembe,
S ha nap, mint nap szenvedek emiatt, Tudod:
Legyen meg Uram, a Te akaratod.

Minden nap keresztre feszít, amit érzek,
Legyen ez Ima Őérte, kit féltek,
Uram, az utamat csak Te tudod:
Legyen, legyen a Te akaratod.

Sokszor adtál már szerelmet szívembe,
Mégis, boldogság nem jár cserébe érte,
Csak a kínlódás, fájdalom, és keserű napok:
Uram, legyen meg a Te akaratod.

Minden nap esengve kértelek,
Vedd el tőlem, Uram, ezt a szerelmet,
Ma már csak lábad elé borulva mondom:
Érte ajánlom fel minden kínom,

Szabadítsd meg Uram, Őt kérlek,
Fájdalmát tedd vállamra keresztnek,
Szerelmemmel lábad elé leborulok:
Uram, legyen meg a Te akaratod!

Boldognak lenni... nem az én utam,
Hát fájdalmam ne legyen céltalan,
Uram, ha imám Hozzád eljutott:
Legyen, legyen a Te akaratod.

S Neked, kiért imámat felajánlom,
Életed, kívánom, legyen boldog mától,
Fogadd el: hadd legyek őrangyalod...
Uram, legyen meg a Te akaratod!

Valahol létezel...

Téged kereslek, Istenem,
de nem talállak templomok rejtekében;
csak fecsegnek, locsognak a papok,
de Te nem vagy ott... nem vagy ott!

Szép szavak bűvöletében
telt el csaknem az egész eddigi életem,
s bár törvényeidet emberek írták - jól tudod
az ostoba törvény engem megnyomorított.

Darabokra hullott bennem minden,
nem leltelek Párom tekintetében,
nem találtalak gyermekeim szemében...
magamra hagytál, magányra ítéltél engem.

Nincsen már Otthonom, kitaszított lettem,
árva gyermekként bolyongok ebben az örületben,
s megkapaszkodni szinte már semmiben sem tudok,
a semmibe, a bűnbe, a mélybe zuhanok.

Téged kereslek, Istenem,
talán rád találok lelkem rejtekében,
madárdalos, napfényes virágkelyhekben,
és barátaimnak szerető szemében.

Vajon mi vagyok?

Vajon mi vagyok? Tündér, ember, vagy angyal?
Tele vagyok vad, nyughatatlan vágyakkal.
Bennem feszül minden, mi rossz, s minden, mi jó,
vagyok önző sóvárgással megvert, gyarló,
mégis; magamat leküzdeni akaró,
Átkos Önmagával néha meghasonló:
Emberi mohóság, és angyali lélek;
Nincs boldogság a Földön, csupán ígéret.

Mi vagyok hát én, a kettősségében-egy?
Magammal a napi harc egy isteni kegy?
Boldogtalan-boldogan telnek a napok
tömött erszényemben fénylő talentumok...
Űz a gyógyítás nyughatatlan szelleme,
bolondul segíteni vágyás kényszere,
bennem zene, versek, képek, tündérléptek...
igazságtalanságot el nem tűrhetek...

Vagyok kalandra éhes, bátor, s vakmerő
tüzes, lidérces, szerelmes, igazi nő.
Vagyok gyöngédséget áhító kisgyerek,
ahogy meséért, ölelésért esengek.
Nem épp boldogító a rám szabott karma:
Örökre sóvárgó vágyra kárhoztatva.
Mi lehetek hát? Földre küldött ígéret?
S végzetem, hogy mégis reménység az élet?

Ha csak nagyra törő, önző ember vagyok,
lelkem sötétbe hull, a szó, s a szív halott.
De mégis: szeretek, s szeretni akarok,
s a reménység angyalszárnyain suhanok.
Hogyha győz bennem a tündér, lehetek Jel,
ilyenkor teli vagyok Fénylő Élettel.
Lényem fájón oldódik e kettősségbe:
szívem rejteke Pandora szelencéje.

Vajon mi vagyok? Tündér, ember, vagy angyal?
Fénylőn suhanok, vagy zuhanok halottan?

Vagyok talán gyöngyragylóba került piszok:
a ragyló rám igazgyöngyöt sírt, izzadott...

Karácsony van (2010)

Forró zsarátnok
igéz Karácsonyt
fehér, fagyos télben,
míg a messzi révben
ringva úsznak a hajók,
vígán újra szárnyat bont
a tavasz és a forró nyár,
s a százszínű ősz hazavár.
Nem csak a hófehér télben,
hanem egész álló évben
izzik a forró zsarátnok,
mely élteni a Karácsonyt
a szívünkbe rejtve mélyen...
Angyal száll a messzeségben.

Advent (2010)

Alszik a világ.
Ködbe vont fák
Törzsén zuzmó szakáll,
Szél muzsikál.
Sárgul a lomb,
Kopár a domb,
Zizzen az avar,
Hideg szél kavar
Por felhőt,
Az erdőt
Hideg leli.
Pára lepi
A szikkadt rét
Dérbe vont fűvét.
Tompá hang:
messzi harang
kong,
zsong,
Mint kolomp a réten,
a messzeségben
imára kulcsolt lelkek
Istent dicsérni mennek.
Csend,
Béke.
Angyalok fénye
a földre oson.

Küldetés

Egy tiszta tóba eltemetném mindazt, ami fáj:
hogy sárba tiporhatnak minden értéket ma már,
hogy kacagni való bolond mindenki, ha szeret,
hogy tiszta fénnel kezeimben élni nem lehet,

hogy gúny tárgyává válik minden, amit a szív rejt,
hogy egy ember meggyalázhatja a másik embert,
hogy a Földön dúlnak a kicsinyes, vad háborúk,
hogy piederstálra emelik mindazt, ami rút.

Eltemetném örökre a becsvágyat és vagyont,
s vele minden hatalomra vágyó akarnokot,
eldobnám az önzést, ölelném a fényt, s a mosolyt.

Eltemetném a feledés - tóba a fájdalmat,
kapnék szeretet-repítette fénylő szárnyakat,
s boldogan suhannék a ragyogó-kék ég alatt.

Gúzsba kötött szárnyak

Szerettem volna tündérré válni,
de csupán levágott szárnyú őrangyal vagyok,
hiába minden, imám nem számít,
szemedben csak ámítanak a csillagok.

Bárcsak segíthetnék szabadulni,
de Isten nem hallgatja meg az én imám,
s tudom, hiába mondanék bármit,
Te semmiképp, „csak azért sem” hallgatnál rám.

Imámhoz Isten kezébe rakva
Felajánlottam Érted vívódásaim,
a te büntetésed is vállaltam,
mégsem jelent Istennek semmit ez a kín...

Telnek a hónapok, s Te nem döntesz,
kiegyensúlyozottnak és boldognak tűnsz,
de a látszat csal, és én féltelek,
mert egyszer összetör majd ez a tűz.

Hiába hát imám, s szenvedésem,
értelmetlen talán mindaz, amit adok,
félve és tehetetlenül nézem,
ahogyan fejedet a hurokba hajtod.

Tönkremész... tönkremegyek... egyre megy:
szívem - Veled együtt - kitépni nem tudom.
Talán majd megérted szeretetem,
egyszer, tán úgy negyven év múlva... gondolom.

Suicidium

Talpam alatt fütyül a szél,
ringat vastag kender kötél.
Hogy a pokolba kerülök?
Nem számít, hisz a pokol a Föld!

Himbálódzik szép csendben
karóba húzott lelkem,
mint horgász zsinegén a csali:
vadászatra hív a hallali.

Ha neked ez kell...

Megváltozom. Ígérem, megváltozom,
kőkemény leszek, akár a vídia,
és lélektelen. Már nem kapaszkodom
kétségbeesésemben beléd soha.

Nem kell az ölelésed! Most már nem kell!
Állj félre az útból, el a kezekkel!
Hogy szerettelek valaha? Tagadom!
Gyűlöllek! Menj el! Kotródj az utamból!

Fuss csak el!

Fuss csak! Fuss gyorsan! Soha ne nézz vissza,
Úzzön a vágy, hajtson hamis szerelem,
Csak én lehettem oly naivan balga,
Hogy egy halandót ennyire szerettem!

Fuss csak, hisz a szeretet oly riasztó!
Keress álnok kígyót, aki körbe fon!
Álmom, hogy szeretsz, csak szép illúzió,
Az éj hidege immár magába von

Úzzön az álom, hajtson ezernyi kín,
Sebezzen halálra téged is egy nyíl,
Érző, sok sebből vérző szívem helyett
A kedvedért újra kő szívet teszek!

Ritmuszavar

Százötvenes iramban száguld,
néha botlik, szívesen megállna,
arcomból a vér Téged látva kifut:
kegyetlen hajsza a versenyló halála.

Belül a szívroham, kívül a kőszobor,
lélegezni kéne, arcomra nyugalom
álarcot venni. Hiszen csak egy mosoly
egy mosoly... jeges, mint a pokol.

Vissza

Kő szívem olvasztottad
Lehullottak a jégcsapok,
Felébredt a tetszhalott,
Dermedten alvó lélek,
Egy pillanatra úgy éreztem: élek.

A szív-meleg mégis becsapott,
Neked csak játék,
Ami engem elringatott,
álmaimban szállnék...
de jobb, ha hallgatok.

Kő szívem olvasztottad,
S azt hittem létezik menedék,
Illúziókba kergettem magam,
De rájöttem, nem elég,
Jobb, ha magamat átkarolva
Elpusztítom, aki voltam, a tündért.

Csillagtalánul

Sötét az éj.
Felettem nincsenek csillagok,
Nekem nem ragyog
Fényük. Oly elhagyott
És kopár a lét.

Vajon miért?
Miért a falak, a rohanás, a konok
Fekete óriásokká nőtt romok?
Az idő pereg, percei értéktelen homok
Szemcsék.

Kérlek, beszélj!
Miért a titkok, kételyek és buktatók?
Vajon fontos vagyok?
Te hallgatsz, de én miért hallgatok?
Valóban nincs remény?

Hiányod: nem-lét.
Miért, hogy a szó csak dadog,
Hogy érzéseid tagadod,
Hogy soha nem ölel karod?
Gyötör egy emlék;

Amikor gyengéd
Kezed, mint oltalom
- Maga a nyugalom -,
Védelmébe von,
- Csodaszép! -

Nem elég:
Meleg és puha otthon,
Ahol béke honol,
Magával sodor
A Lét.

Az éjszaka ködét
Lényeddel oszlatod,
Kérlek, ne engedd, hogy halott
Koporsómmá váljanak a dalok:
Szeress, csak szeress még!

Negyvenötödik születésnapomra

Ha elveszítelek...
ha elszakítanak Tőled...
ha nem érezhetem
a felém áradó lélek-meleget,
ha lélek-tenyeredből nem csipegethetek
szeretet-gyöngyszemeket...
ne feledd:
síromra csak annyit jegyeznek:
élt negyvenöt évet,
s meghalt,
mert szeretett.

Repülj!

Szabadon engedtelek,
mert a madárnak szállnia kell,
a szélnek fújnia.

Ha béklyóba vernélek,
nem lennék más én sem,
csupán egy fúria.

Szerelem, tűnő árny,
szeretet: könnyű szárny,
vagy nyitott ajtó;

Ha akarsz, beléphetsz,
nyitva áll, a bilincs
semmire nem jó.

Főnix

Újjá születek minden nap,
Mert aki voltam, elhamvad.
Tűzforró szívem lángja ég,
Átjárva a világ ködét.
Lobogva hív a messzeség,
Amíg el nem jutok eléd.
Könnyel gyógyítom sebedet,
Nem számít, fáj-e elégek.
Kutasd a zordon szirteket,
Alkoss új földet és eget,
Szél söpör, mint falevelet,
Tűz szárnyán újra éledek.
Tegnap, ki voltam, por lett rég,
Szíved mélyében ébrednék.
Sohamadárból főnix kel,
Ki szeret engem, tündért lel.

Éden

Más világ volt:

A felhők mögül kikandikált a rőt Hold,
sápadtan kacsintottak fényes csillagok.
Nem volt vadul zakatoló gépi élet,
önző vágyak nem zavarták meg a létet.

Szép világ volt:

Angyalok suhantak a kristályos légben,
csillagpor-sziporkákkal sugdosva éppen,
s a pajkos-játszi tündérekkel karöltve
szeretet-felhőket szórtak a zöld földre.

Csend szava szólt:

Manógyerekek álmából csordogáló
ezüstös fényű, ringató mesefolyó
hátára vett, és lágyan messzire sodort,
a lét csillogó boldogsággá oldódott.

Gyere velem:

Lásd álmomban hívogat ma is az Éden,
gyémánthegyek intenek a messzeségben.
Csupa-csoda, csupa csilingelő kacaj,
Nincsen benne pénz, hatalom és zűrzavar.

Gyere Velem:

Álomországban mindent Neked adhatok,
Nincsenek tabuk, és tiltott gondolatok,
Nincs sóhaj, s gond, nincsenek fájdalmak, s fagyok
Álomországban, Édenben Veled vagyok.

(Mesefolyó Hozzád sodor,...
Tündérszárny nőtt a hátamon.
Gondolat szárnyán repülök,
A boldogságtól szédülök.)

REJTELEM

(Rondó variációk egy témára)

Rejtelem (1) *(téma)*

Szíved szívembe rejtem,
Általad tündér lettem.
Csodaváró lelkem
Ablakodba reppen,
El soha nem rebben,
Bár néha megretten.
És mert tündérré lettem,
Szíved szívembe rejtem.

Rejtelem (2) *(egyszerű rondó)*

Szíved szívembe rejtem,
Általad tündér lettem.
Forró tűz lett a lelkem,
Szíved szívembe rejtem.
Madár voltom, ha rebben,
Retten, el mégse reppen.
Szíved szívembe rejtem,
Általad tündér lettem.

Rejtelem (3) *(kettős rondó)*

Szívedet szívembe elrejttem,
csodákra leltem a létedben.
Cinkeként röppenek szép csendben,
madarad el soha nem rebben,
csak néha bánatos, megretten.
Általad üzen a végtelen;
Szívedet szívembe elrejttem.
Te mindig kitartasz mellettem,
megóvsz, ha legyőz a félelem,
két karod mámoros védelem,
elringat ezernyi rejtelem;
Szívedet szívembe elrejttem.

Éj-mély

Hallgat a szó
Tétova gondolat
ring a csupasz ágon,
csendes a tó,
ezüstje elringat,
akár egy szép álom.

Bennem a tűz
Emésztő örvényt kelt,
hulláma elsodor,
őrzítőn űz,
amit a lelkem rejt
maga a zord pokol.

A szerelem
Sóvárgón feléd hajt,
Légy egy kicsit velem,
Az életem
Feledve minden bajt
Melletted elpihen.

Szállnék veled;
Két karod rejtekén
Forró szívem csitul.
Nem értheted.
Ábránd és álmkép:
Éj mélye ráborul.

Pinczési Sándor

1941-ben születtem Sárszentlőrincen. Tanárképző főiskolát végeztem. 1965-ben hazajöttem, és több mint negyven éven keresztül a helyi általános iskolában tanítottam. Nyugdíjazásom óta Petőfi és családtagjai életrajzát kutatgatom. Ezzel szeretnék hozzájárulni a sárszentlőrinciek szívében mindig is elevenen élő Petőfi-kultusz elmélyítéséhez. Az írások és a versek is a helyi újságban rendszeresen megjelentek.

A verselésben alapelvem: az őszinteség és az egyszerűség. Nem kedvelem a "fejtörős" sorokat. Verseim egy része szkeptikus hangvételű. E vonás részben természetemből is fakad. Másrészt meggyőződéselem, hogy a világban egyre jobban terjedő erőszak és önzés láttán, valamint az alapvető emberi értékek devalválódása következtében nem nagyon lehet okunk az optimizmusra. Szeretném, ha a következő "rímelő gondolatok" legalább néhány olvasót megérintenének, hiszen akkor már volt értelme e versek közreadásának.

Úgy vártalak már ... (Kisunokámnak Majának)

Úgy vártalak már, mint a tikkadt föld az esőt
Mint a hajótörött a viharból kimentőt
Vagy ahogyan a vén, odvas fa várja
Hogy még élő tövéről kinőjön hajtása

Kacagásod olyan, mint a madár csacsogása
Mint szikláról lefutó patak csobogása
Késő napsugár vagy, mely az ősz színeit hozza
Hogy a fák hulló levelét még bearanyozza

Éltem alkonyán, ha jön a naplemente
A sötétben fénylő csillagom leszel Te
S ha lezárja szemeim majd az örök álom
A messzeségből is a te lépteid vigyázom

Számvetés

Rácsodálkoztál-e már az útszéli virágra
Amint rámosolygott az őt beporzó bogárra
Vagy nyári délután a szivárvány színére
Mit a nap festett fel a zivataros égre
És hallgattad-e este az ablakodon át
Az őszikék-játszotta tücsökmuzsikát?
Nem, ... mert hallásod elnyomta szíved dobogása
Látásod zavarta tested izzadtsága

Mert nem gondolkodtál sem tavaszban, sem nyárban ...
Csak mában, holnapban és holnaputánban
S ha kezded a délibáb egy foszlányát elérte
Áltattad magadat: "Ugye, hogy megérte?"
S bár sajgott a tested és fogytán volt az erőd
Mégsem pihentél meg, mert nem volt rá idő

S míg féltőn fogtad a gyermeked kezét
Figyelted-e szavát, kérdő tekintetét
És észre vetted-e az évek sodrásában
Kedvesed könnyecseppjét a szeme sarkában
Vagy megláttad-e reggel a tükörnél állva
Hogyan sokasodik arcod barázdája?
Nem, ... mert megbabonázott a Gyémánthegy varázsa
Tízkörömmel kúsztál fel az oldalára
Ha a fáradtságtól néha visszaestél
Nem adtad fel, hanem megint újra kezdtl
S bár sajgott a tested és fogytán volt az erőd
Mégsem pihentél meg, mert nem volt rá idő

És most, hogy felértél, szűnik *már* varázsa -
Már messzinek tűnik a róna délibábjá
Már megfakultnak látod a szivárvány színét
Hamisan hallod *már* a tücsökzenét
Felelnél neki, de most *már* hiába
Már nem emlékszel gyermeked kérdő szavára ...

Már megcsodálnál a réten minden virágot
Már magadhoz ölelnéd az egész világot!
- De gyenge a karod és fogytán *már* az erőd
Lehet, hogy elkéstél, s *már* nem lesz rá idő!

/2004. Karácsonyán, betegen/

Karácsonyi gondolatok

Felidézve gyermekkorom karácsonyát
Ma is frissen érzem melegét, illatát
Pedig szerény ünnep volt, a helyzethez illő
Kevés szaloncukor és borókafenyő.

De mi most a karácsony: istálló és jászol,
Vagy palota, gazdagság, mind, amire vágyol?
- Ez is csak kellék már, akár a többi más
Ablakba kirakott hamis hivalkodás

Csak fénye világít, de nincs meleg parázs
Mert kioltja azt a gőg, a jólét-varázs
- Más Megváltó jött el, az ember új ura:
A pénz az ezredvég magyar szimbóluma.

Homo Sapiens (Az Értelmes Ember)

Ülök a rács mögött, és nézem az Embert
Miért van ő ott kint, én pedig idebent?
Te mondtad - én nem tudtam - nagybecsű rokon
Hogy ősanyánk egyazon majom volt egykoron

S bár két lábra álltál, a szavad nem hiteles
A lábad vérben gázol, a gerinc sem egyenes
Mi hát a különbség, az a nagyhatású
Mitől Ember lettél, s én csak emberszabású?

Játékos a fegyver, a bomba a rémed
Pokolivá tetted nappalod és éjed
Ördögi játék ez, amit senki meg nem nyer
Nőjél végre már fel te, Játékos Ember!

Majomtól tanácsot, - ezt nyilván kikéred
Hisz néhánnyal több az agytekevénnyed
Pedig ha nem okulsz, a szintünkre süllyedsz
Térj már végre észhez te, Homo Sapiens!

Részleges napfogyatkozás (1996. október)

Eltelt már azóta néhány évmilliárd
Hogy kettesben járjuk az ég országútját
Vigyázom a nappalt, őrködsz te az éjre
Földi gyermekeink nem kis örömére

Mostanság azonban valahogy úgy érzem,
Nem kell már nekik sem melegem, sem fényem
Füst- és koromhályog borítja szemüket
S melegem elől is elrejtik szívüket

Osztom bánatodat kedves Nap, barátom
Halovány fényemnél én ugyanezt látom
Míg a lelkiismeret mély álomban alszik
Mint surranó tolvaj, a bűn úgy lopakszik

Siess, éji vándor, halljad kívánságom:
Állj élém egy percre, takard el az arcom!
Te jól ismeresz engem, nem sírok egykönnyen
Hát ne lássa senki, hogy kicsordult a könnyem.

Szülőfalum

Utcáidat járva gyakran eszembe jut
A hírnévben gazdag évszázados múlt
Hol van most az erő, amelyik egykoron
Túlvitte híredet megyehatárokon?

Te adtál a költőnek - aki még gyermek volt
Barátot, szerelmet, vidámságot, otthont.
Iskolád a tudást, hitet a templomod
Padja ma is őrzi a költő-monogramot

És tied az út is - hisz hozzád is elér
Amelyen ballagott a négyökrös szekér
A költőnek köszönjed, ha talán szerényen
Megőrzi nevedet majd a történelem.

De mit ér a dicső múlt, ha sivár a jelen
Ha lassan nem lesz már, ki rá emlékezzen
- Foghíjas utcák, kopott gimnázium
Azért mégiscsak te vagy az én falum.

Póli Matilda

Megpróbáltam, hogyan tudnék verset írni, mert szorgalmi feladat volt a suliban. Megtetszett, ami a papírra került. Írtam hát még párat. Most mind itt van, ebben a kötetben.

Nagyon örülök, hogy megmutathatom másoknak is ezeket.

Magamról? Kicsi vagyok, és szorgalmasan tanulok. És nem utolsó sorban: imádom a lovakat!

Nárcisz

Sárga, mint a napsugár,
élénk színe ragyogó,
virága csábító, aranyló,
nincsen párja e világon.
Szedj egy csokrot,
s meglátod, hogy e virág
miért oly káprázatos,
varázsos és gyönyörű!

Karácsony

Karácsonyra ébredtünk,
Megjött már a Mikulás,
Hozott nekünk ajándékot,
Aztán ment is tovább.

Hallottuk a csengettyűt,
— milyen szépen szólt!
De a szán már tovaszállt,
Viszlát kedves Mikulás!

Hópihe

Milyen gyönyörű s ékes,
formája, akár egy mesebeli kis virág,
de ez egy hópihe, nem mesevilág:
ez a szintisza valóság.

Ez a sok hópihe oly gyönyörű,
de tavasszal ők lépnek,
majd visszatérnek jövőre,
és a hóban ismét egyesülnek.

Eső alma

Mi potyog az égből?
Eső? Vagy tán alma?
Persze! Hiszen ez eső alma!
Hát ez hogy lehet?
Mert a fák magasra,
Sőt, óriásra nőttek?

Esik sárga, zöld és piros!
Hű, de szépek! Csak kár,
Hogy kemények.

Édesanyám s apám

Az én édesanyám
Olyan kedves mindig,
Hogyha vele vagyok,
Engem folyton felvidít.

Anyukámat szeretem,
De az apukámat is,
Velük lenni olyan jó,
És mindig boldogít.

A tulipánról

Piros a tulipán
olyan, mint az ajkad
tavasszal gyönyörű,
mint a reggeli harmat.

Piros pozsgás arcod
pont olyan, mint ő,
el is viszem néked
ugyanis nagyon kecsesető.

Póli Róbert

Gondtalan, boldog évek! Amikor még a felnőttek körülöttünk ugráltak, nekünk pedig nem volt más dolgunk, csak örülni az életnek, a játéknak, és felfedező utakra indulni, ahogy fokozatosan tágult a világ! Amikor még nyugodtan lehattünk koszosak és maszatosak, és jöhetett tél, nyár, ősz, vagy tavasz, mindet szívből vártuk! Amikor az élet még játék volt!

Tarka lepkeszárnynon elszálltak ezek az évek, de gyermekeinkkel kicsit ismét belekóstolhattunk, milyenek is voltak azok!

Most az Olvasót igyekszem elrepíteni egy kis gyermekvilágba, azzal, hogy gyermekeink a múltunk, a jelenünk, és a jövőnk is egyben, és azzal, hogy merjünk néha gyerekek lenni!

Ui.: rólam, többet, a Verselő Antológia 2009-ben lehet találni!

Tevetéma

(Variációk tevére és sivatagra)

1.

Tétova tevecsapat tipeg tova
fáradhatatlan a sivatagban.
Cipelik málháikat kitartóan,
púpjuk ing csak ide-oda.

2.

Tesze-tosza teve tekereg a sivatagban,
nem találja az utat, amin hazatalálhatna.

3.

Teveháton tevegelve-hintázva
hajózik át a Szaharán,
miközben folyton dülöngélve
tengeribetegség tör reám.

4.

Tétova egypupu teve lustán sétál tova.
Teste ring, mint tengereken hajók fara.
Ahogy eltűnik a magas buckák mögött,
nyomában csak forró homok marad;
tevétlen lett átmenetileg a sivatag.

5.

Erre léptet karavánúton
száz teve, egypupu és tétova,
lustán sétál tova ezeréves
kitaposott ösvényen;
léptük után a homok
örök anyag marad.

6.

Tétova teve púpja lágyan
ring ide-oda, ahogy
tapossa a homokot
a forró sivatagban.

7.

Teveháton utazok a víztelen tengeren át,
de idefönn, a nyeregben, betegség bánt.
Hát taposnám inkább a magam lábán
a Szahara végtelen-forró homokját,
minthogy innen a magasból
hagyjak rókákat lépteink után.

8.

Tomboló tűzzel éget a nap.
Tevecsapat ballag hallgatag
tüzes-délibábos ég alatt.
Merre, hova visz útjuk?
Szomjasak, fáradtak mind már,
rájuk, valahol messze,
hűvös oázis vár.

9.

Tikkadt nyelvét a teve
kis patakba nyújtja,
szomját oltani most kell,
aztán folytatódik útja,
amint teli van púpja.

10.

Dromedár hátán az út
meg se kottyán nekem,
ringatózok púpja előtt,
tán nem leszek tengeribeteg.

11.

Dromedár, álnevén a teve,
szeli át békésen a sivatagot velem.
Páros ujján a pata,
azzal lépdél hangtalan-

Jókedv

Puha hósapka
takarja a tájat
és minden házon
fehér sál van;
kevereg, kavarog,
hullik a hó,
olyan vagyok
én most,
mint egy kiscsikó!

Nyári égháború

Villannak a, cikáznak a
villámok,
döngenek a, dobbannak a
nagy dobok.
Ömlik a, zúdul a
záporoső,
szaladnánk, rohannánk,
de már késő:
elázunk, megázunk,
nincsen tető!

Késői nyár búcsúja

Szőlő-szaggal
köszön el a
szeptember,
bágyadt napon
sütkérezik
október.
Késő-nyári
méz-illat
és szőlő-íz,
meleg még
a Balaton,
de a tél
már közelít!

A vakbélműtétről

Már szép a sebem.
Nem látszik a varrás helye sem.
Nemsokára talán újra
labdázhatok majd tesiórán.
Kivették a vakbeletem.
Éjszaka vittek be a műtőbe,
miután itthon nagyon rosszul lettem.
Fájt, és pocskékul éreztem magam.
De anya végig velem volt,
vigyázott rám,
és mindenki körülöttem
a kedvemben járt.
Azért nem szeretnék
megint kórházi ágyban
kedvenc lovaimmal játszani.

Gyomorkorgás

Jajj nekem!
Lehet, éhen halok!
Régen volt reggeli,
a hasam úgy korog!
Saci is kérdőn néz rám:
mi ez az égzengés?
Kezem pocimra teszem,
hátha így nem hallja senki sem!
Jajj, mindjárt éhenhalok!
Csengessenek már ki,
hadd egyek pár falatot!

Hóvirág

Csipp-csöpp,
csöppen a csöpp;
ázunk-fázunk,
nincs kabátunk,
csurom víz lett
végig a hátunk.
Vége a télnek,
olvad a hó,
jön már a tavasz,
halihó!
Kibújunk a
hideg földből,
simogat a
napsugár,
köszönti a
meleget
ezernyi hóvirág!

Kék lepke

Kék lepke, kék lepke,
szállj ide, szállj ide!

Megfoglak, megfoglak,
aztán elengedlek.

Kék lepke, kék lepke,
repülj el messzire!

Kék lepke, kék lepke,
veled hadd mehessek!

Szállunk az égen át,
szállunk az éjen át.

Vissza ha érkezünk,
majd újra elmegyünk!

Kék lepke, kék lepke,
szállj ide, szállj ide!

Tarka pille

Tarka pille libben
erre meg arra,
ezer virág szökken most
hirtelen szárba.
Libbenj, pille,
fel az égre,
virágról virágra,
s köszöntse a májust
gyönyörű madárdal;
zengjen a nóta,
zengjen a fütty:
vígabb lesz lelkünk,
mert örülünk!

Altató

Kéken száll az est -
pilládon megpihen.
Ha lehunyod szemed,
messzire libeg.

Itthagytja álmát,
csillag-ragyogását.
Véle ha álmodsz,
látsz mesevilágot:

tündérek, varázslók,
törpék, kis manók,
vad, hatalmas fák,
s tengernyi virág.

Aludj szépen hát!
Ők vigyáznak Rád!

Pólya Lajos

Kinek írok?

A Testvérnek, mert egy a vérünk,
A Barátnak, mert egy a reményünk,
Az Embernek, hogy épüljön az Élet,
A Szenvedőnek, hogy sóhajtson mélyet,
A Menedéknek, ahol jó megpihenni,
A Bátyának, ahol nem kell már félni,
A Boldognak, ki átölel érte,
A Gyermekeknek, ki a jövőt ígérte,
A Múltnak, hogy okuljon belőle,
A Jelennek, hogy legyen Jövője,
A Vágynak, mert nincs Élet nélküle,
A Vérnek, mert kevés van belőle,
A Fáknak, hogy nőjenek az égig,
A Holtaknak, legyen béke Nékik,
A Földnek, hogy befogadjon,
A Felhőnek, hogy eltakarjon,
A Hitnek, hogy Neked is segítsen,
A Szomjazónak, hogy vizet merítsen,
A Vigasznak, hogy Neked is adjon,
A Gyásznak, ki ne maradjon,
Apámnak, mert itt lakik bennem,
Anyámnak, lelke a lelkemben,
Neked, de hisz úgy is tudod,
És magamnak.

Ars poetica

Van, aki bélyeget gyűjt,
én rímeket.

Van, aki rémeket lát,
én képeket.

Sok ember álmodni sem mer,
mert nem bízik, hogy teljesül,
szerintük a Nap is bal lábbal kel fel,
még tán a csizma is az asztalra kerül.

Van, aki a semmibe néz,
én a szemedbe.

Van, akinek sós a méz,
nekem kezem a kezedbe.

Nincs annyi idő, hogy mindenre jusson,
a világ annyira bonyolult,
míg arra figyeltél, hogy a tej ki ne fusson,
válladra a saját sorsod borult.

Van, aki a szerencsét keresi,
én is ezt tettem.

Van, ki csak a pénzben hisz,
én viszont a hitben.

Ha nincs kitartás, ha nincs remény,
csak botorkál az ember,
korog a szív, a matrac is kemény,
betűket vasal az úthenger.

Van, aki árokban ébred,
én néha fel sem ébredek.
Van, aki maga elé mered,
én ha nem látok, szenvedek.
Hamisan szól az ámítás zenéje,
a festményt áthúzza egy ecsetvonás,
behunyt szemmel nyúlsz feléje,
talán én vagyok, talán valaki más.

Momentán

Csendes órák idején,
mikor magamba szálllok,
ülök, fekszek vagy állok :
létezek a Világ tenyerén.

Körbe nézek,
a szárnyak tollat hullatnak.
Megnézik, hova esnek,
aztán eldöntik, visznek-e, vagy hoznak?

A víztükör képére formál,
pedig a tükrök hamisak.
Kérded, ez itt mind te volnál?
Nem, csak a válaszok udvariasak.

Egy tükörnek nincs érzése,
mutatja, mit látni szeretnél,
aztán kinevet, szétfoszlik,
vagy melléd fekszik álmodban, ha félnél.

Csendes órák, hol vagytok?
Fülemben kopognak a gondolatok.
Bebocsátást kérnek, vagy kifelé indulnak?
Tény, hogy egy helyben soha nem maradnak.

Csendes órák, eleget kínoztatok,
amikor kellett volna, elhagytatok.
Én már nem az az ember vagyok,
amerre járok, nyomokat hagyok.

Foltozom az emlékeim,
lyukas egy se maradjon,
egyre mélyülnek a ráncaim,
élem az életem, hogy fogyjon.

Ötvenből egy

A Sóhajok Völgyének
hullámozó fűtengerében,
a víz tükrében, égi ösvényen
fogalmazódott meg:
ötvenből egy.

Gyümölcstől roskadozó ág,
hegyi patakban csillogó piztráng,
völgy fölött ívelő szivárvány,
nekem mindezt mutasd meg!
Ötvenből egy.

Hang nélküli zokogás,
csukott szemmel való látás,
akaró szorítás,
kifakuló ősz hajsza:
ötvenből egy.

Emlékek képében,
a becsukódó könyvemben
meggyűródött egy papírlap.
De ha kisimítom, újra élem:
ötvenből egy.

Mondhatnám, ennyi jutott,
elvettem, amit Isten adott.
Ágaskodom, hogy a templomba belássak,
megszenvedek, hogy valamit elássak,
megérteni, amit a Múlt itt hagy,
hagyni örülni, mikor velem Vagy,
érezni, hogy szeret a tó, folyó, hegy,
nézni, ahogy a nap, nap után megy,
ezt jelenti nekem, hogy ötvenből egy.

Találkoztam egy fiatalemberrel, akit ugyan csak néhányszor láttam, de magamban megpróbáltam „felépíteni” vélt és valós tulajdonságaival együtt. Így született meg a :

Vigyázó „blues”

A fodrozódó vízen megcsúszik a Nap,
álnokul simogat, máskor meg harap.
Csalfán hív magához, habjaival kínál,
biztat, magaddal még másokat is hívjál!

Csónak ringatózik, benne éber Őr,
szabad szemmel is messzire lát.
Ott egy napozó a matracon fő,
mellette úszik a részeg barát.

Jó volt a feles és a hideg sör,
imponál a nőnek, jöhet még egy kör,
de mert meleg van, belül is fűtenek,
irány a hűvös víz, a hullámok hűtenek.

Lehúz a sör, a szív meg kalapál,
nehezen jön a levegő, a tüdő zihál.
Lefordul a matracról, vízben a kapitány,
ám a víz tudja, hogy nem az, csak egy lány.

Siklik a csónak, dolgozik az evező,
a Vigyázó tudja, milyen kincs a levegő,
az úszógumi repül, a részeg partra vetett hal,
a lányért ugrani kell, még mielőtt meghal.

A csónakban fekszenek, szemük az égen,
a Halál torkából jöttek, nem oly régen.
A parton majd új élet kezdődik, tele reménnyel,
a Vigyázó meg indul, hogy mást is megvédjen.

Annyi a jó tanács, mindenki magyaráz!
De Vigyázó, Rád vajon ki vigyáz?

Eszmélés

Amikor úgy érzed, olyat tudsz,
amit más nem tud,
amikor olyan után futsz,
amiért más nem fut,
amikor ismeretlen helyre jutsz,
de nem félsz, egy zug neked is jut:
No, az a blues!

Amikor olyanért is fizetsz,
amit más ingyen kap,
olyanért szenvedsz,
ami másnak is jön, csak holnap,
felfedezed, hogy életed
egy soha meg nem festett kép:
No, az a blues!

És ha várólistán a vágyaid,
ha kialudtad az álmaid,
amikor nincsen más élet,
csak a gyomnövény,
amikor hálni jár beléd a remény:
No, az a blues!

Mikor az Élet úgy fáj,
ahogy van,
amikor a meleg kéz kihűlt,
mozdulatlan,
a vágy hamvába halt,
mert a Pokol felfalt:
No, az a blues!

Ez az út ne legyen tiéd!
Eszmélő szavam jusson el feléd!
Okos ember más kárán tanul,
de az érző ember megérti,
akár fölül van, akár alul,
hogyan a fájdalom is lehet szép,
ha méltósággal viseled,
és az erő csak botor jelkép,
álarc, mert mögé bújva cipeled.
Amikor megtanulsz belülről sírni,
a kibírhatatlant is kibírni,
nem szégyenkezni, ha legyőztek,
kezed hálásan nyújtani, ha felemeltek,
megbecsülni, amit más eldobott,
meghallani Istent, Aki eddig hallgatott:
No, az a blues!

Adj nekem békét!

Oly rég kértem valamit,
akkor sem teljesült,
azóta sok minden elveszett,
de volt, ami talán megkerült.

Értékem nincs, amit féltének,
hogyan elhagyok,
ami igazán fontos, az belül van,
ha az nincs, én sem vagyok.

Nem kínoztam állatot,
sose vertem embert,
betartottam a törvényeket
és meggyűlöltem a fegyvert.

Szerettem, csalódtam,
botorkáltam vakon,
néha lámpást gyújtottam,
hogyan átlássak a falon.

Nem jó titkok tudójának lenni,
nyomasztóan édes, vagy keserű a teher.
Faggatnak, áruld el, mi a megoldás?
Pedig a válasz a szemünk előtt hever.

Sokat tévedtem, néha ártottam,
mert kanyargós az ember útja.
Mindennek van teteje és alja,
eddig legalábbis eljutottam.

Hogyan tovább, kérdezhetném?
De talán jobb nem tudni a végét.
Istenem! - vagy bárhogy hívnak.
Kérlek, adj nekem békét!

Sóhaj „blues”

Messze van az ész, messze az értelem,
messze aki él, messze a holt és a végtelen.
Követ tör a képzelet,
sírt ás a magány,
szomjazik a forrás,
csókot küld a Halál.
Folyóparti uszadék,
kincset érő menedék,
átkot fogant a fohász,
betonba csúfolt a gyász.
Tétován fogást talál a tenyér,
sebeit felitatja a megalvadt vér.
Ám ha a vér elfogy,
marad az üres lüktetés,
ócska lepel betakar,
örökre eltüntet a Feledés.

Selmeczi Péter

Mit mondjak magamról? Az Úr 1998. évében láttam meg a napfényt a Föld nevű planétán. A történelem, a népművészet és az irodalom foglalkoztat. Ebben a három dologban találtam meg a boldogságomat és az életem értelmét. 10 éves koromtól vagyok amatőr regény és versíró.

„Az előre nem látott lehetőséget azonnal használd ki, s az előre nem látott nehézségekre rögtön tettel felelj.” - Carl von Clausewitz

Egy szép festmény

Egyszer éppen ültem
és töprengtem
Mikor megláttam
egy csodaszép festményt.

Ragyogó volt minden tekintetben,
Laza ecsetvonások,
Kitűnő színhasználat!
És rajta egy csodaszép leány.

Olyan szép, mint
a nap az égen,
olyan komoly, mint
Hold a sötétben.

Olyan ő mint
Egy igazi tündér,
aki éppen a tóparton üldögél.

Vég

Csendes az ég,
Közeleg a vég.

Csendes a kert,
Alszik a rét.

Csendes a szoba,
Szendereg a villa.

Beteg az ágyban,
Szalad az árnya.

Megy a másvilágra,
Megy messzire.

Ezt csak ő ismerheti,
Mert csak ő élheti át,
Ma és soha többé.

Mi az ami

Mi az amit
meg nem tehetnél,
és el nem fogadhatnál
világon az életedben?

S a világon,
két fontos dolog van,
a szeretet
és Isten.

Slezák Lajos

1948.ban születtem, iskoláimat Somogy megyében majd Budapesten folytattam. Az írást már fiatalkoromban elkezdtem, előbb csak baráti körben írtam. Később egy-egy versemet sikerült kisebb, majd nagyobb példányszámú újságokban megjelentetni. A pályázatokon egyre több elismerést kapnak a verseim - okleveleket, különdíjakat, helyezéseket. A verseken kívül meséket és novellákat is írok. Verseim megjelentek a Tehetség, az Újjászületés, a Ködlepel, a Szonettek, valamint a Berzsenyivel zeng a mellkasom antológiában. A Holnap Magazin Kötetekben és a Verselő antológiában is jelentek meg verseim. A 82. Ünnepi Könyvhétre jelent meg az Aposztróf Kiadónál a Szó – Kincs antológia melybe az egyik versem bekerült.

Láttad már a napot...

Láttad már a Napot felkelni?
Angyalok dalára táncolni?
Hús patak vizében fürdeni,
S önfeledten mosolyogni?

Mikor a Nap a földet eléri,
Két angyal palástját leveszi.
Patak vizében megmártózik,
Bársonyos réten törölközik.

Szép palástját magára ölti,
Hatalmas csizmáját felveszi,
Fénylő koronáját fésüli,
Patak vizében magát nézi.

Mielőtt még elindulhatna,
Két kis angyal megtáncoltatja,
Vidáman forog, jobbra - balra,
Így kezdődik el az Ő napja.

Önfeledten mosolyogna, ha
A hosszú útra nem gondolna.
Nehéz munkája van szegénynek,
Ő világítja meg a földet.

Választ nem várok...

Megírtam levelem, az öcsödi lánynak,
Választ én nem várok, mert énrám várnak.

Vár rám egy leányka, élek, halok érte.
Úgy érzem örökre enyém az Ő szíve.

Ő most a mindenem, Anna Ő a lelkem,
Fekete szemének, végleg rabja lettem.

Kóródi Erzsébet, ne haragudj énrám,
Szerelmem kérése, búcsúzó levelem.

Búcsúzom most tőled, kedves jó barátom,
Szívembe zártalak, minden jót kívánok.

Danolva élek...

Danolva élek, gyűjtöm a szépet,
Meleg szobámban ülök egy széken.

Bent a szobában izzik a kályha,
Bor a pohárban, ivásra várva.

Pohár a kezemben, iszogatok csendbe,
Ablakomon át, nézek a messzeségbe.

Vége az ősznek, eljött hideg szeleknek,
Fagyos lehelete: ablakom belepte.

Itt van a tél, hóval, faggyal,
Hideg széllel, fagyos csókkal.

Danolva élek; vár rám egy lány,
Szívem te légy, Ecsedi kislány.

Stramszky Márta

Amikor összeállítottam e Verselő Antológiába szánt írásaimat, képeimet, azon gondolkodtam, „szerzőként” vajon mit is mondhatnék magamról. Talán azzal kezdeném, hogy megélt éveim alapján az élteesebb korosztályhoz tartozom... Ötven felett járok, Budapesten szület-

tem, és eddig kizárólag itt éltem.

Három évvel ezelőtt valami megfelfejthetetlen kényszer hatására kezdtem el rajzolni, festeni és írni. A kezdeti hobbi azóta szenvedéllyé, szerelemmé vált, ami – civil foglalkozásomon túl – szinte kitölti az életem.

Őszintén vállalom, hogy amatőr vagyok mindkét „művészeti ágban”: egyelőre csupán három önálló kiállítással és néhány nyomtatásban megjelent művel (Tekintet folyóirat, Arcok és énekek évkönyv 2010, Poet évkönyv 2010) dicsekedhetek. De igazából ennek számomra nincs akkora jelentősége. Mindazt, amit csinálok, elsősorban önmagam, barátaim, szeretteim szórakoztatására teszem. És persze azért, hogy megmutassam a világnak: *mi, kortalan lelkiállapotú, ötvenen túli nők bármikor, bármit el- vagy újrakezdhetünk!*

Ami belőled marad...

Már csak az esténként gyújtott gyertya
Idézi emlékedet.

Elhalványul, ha rosszat tettél,
S megszépül az emlékezet.

Árván maradt gyermekek, családi asztalt
Nélküled ülnek körül.

Étvágyadról anekdotáznak,
S közben megrakott táljuk ürül.

Földi létedből özvegy maradt hátra
Ki hagyatékod rendezi.

Kell? Nem kell? – szelektálna,
S féltett kincseid elteszi.

Évente egy nap maradt számodra,
Melyet veled töltenek.

Sírodhoz virágot visznek,
S elhangzanak e közhelyek.

„Emlékeztek, milyen kedves és jó volt”
Idézik életutad.

Míg lent’ tudatod maradéka,
Egy jó cselekedet után kutat.

„E földi lét ily mulandó”? Megriadsz,
Hisz ez egyet jelent:
Nem jöhetsz többé vissza,
S nem élheted meg e jelent.

Haláltusa

Az elveszett karácsony...

Az asszony döbbsen ült egyszemélyes garzonlakásában egy nyitott gardróbszekrény előtt. *Hova lett a doboz?* Hitetlenkedve újraolvasta a feliratokat: *Húsvét, Halovin ...* De hol a *Karácsony*?

Ez nem lehet, biztos vagyok benne, hogy magammal hoztam – gondolta, s ismét hozzálátott a dobozfeliratok módszeres átnézéséhez... *Családi iratok, Családi ingatlanok* – kezdte lentebbről a precízen rendezett tárolók átvizsgálását – *Húsvét, Halovin...* Nincs. *De ez lehetetlen!* Biztosan tudta, hogy ez lehetetlen...

Hiszen amikor a költözés mellett döntött és pakolni kezdett, világosak voltak a szabályok: a megszokott, közös életből minden marad. Bútorok, képek, edények – mindaz, ami a régi élet kényelmét jelentette. De amikor az otthagyzandó apróságokra került sor, határozottá vált. Vinni akart valamit a múltjából, a közös családi életből, s ezt nem tudta máshogy megtenni, mint, hogy megküzdött az évek során felgyűlt kacatok egy részéért. Nem értékes tárgyakat akart vinni, csupán felakasztható díszeket, mécsestől világító karácsonyi házikókat. Néhány darabot mindabból, amit harminc év alatt összegyűjtögetett.

Határozottan emlékezett eljövételére: miközben a pénzben mérhető vagyontárgyak sorsa felett nagyvonalúan átsiklott, ezeknek az apró vackoknak feliratozott dobozokat készített, s görcsösen ragaszkodott a „*minden ünnepből*” emlékekhez.

És most értetlenül ült a kitárt szekrényajtó előtt: *lennie kell egy „Karácsony” feliratú doboznak...* Lennie kell egy doboznak, aminek fedelét kinyitva végre hatalmába keríti majd az ünnep hangulata.

S ahogy így ült a doboz hűlt helye felett, az emlékek hatalmába kerítették. Igen. *Luca nap*. Most már meg kell venni a fenyőfát, nehogy a kiválogatottak közül kelljen hazavinni... Majd a „Programterv” összeállítása: *Szent este jönnek a gyerekek – nyolcan leszünk; Karácsony első napján meglátogatjuk a Mamát, második nap hozzánk jön a család – akár huszonöten is lehetünk...*

Majd *december 20-a*, a piacon töltendő nap – hiszen a halat, káposztát, kocsonyahúst ilyenkor lehet sorban állás nélkül megvásárolni... *december 21.* kezdődhet a sütés: zserbó – az úgy jó, ha összeérik -, majd bejglik, aprósütemények... Azután jöhet a végtelen főzés: káposzta, halászlé. Majd a nagytakarítás, ablakpucolás... Végül az ősz során maga készítette 25-30 apró ajándék becsomagolása... És e feltörő emlékek közepe tette eszmélt rá, hogy *egész eddigi felnőtt életében így tett...*

Most pedig még a doboz sincs meg. Nincsenek elhozott díszek – hát akkor egymagának inkább fát sem állít – gondolta. Ha nincs fa, nem kellenek ajándékok sem. Sőt ki az az örült, aki önmagának halászlét főz? Nem kellenek sütemények – úgy sem lesznek vendégek... Nem kell káposzta, és kocsonya, amit a két ünnep között otthon töltött napokon be lehet kapni...

Elveszett a doboz – *vagy el sem hoztam?* Elveszett,
s vele minden, ami eddig fontos, vagy jó volt. Egy-
szerre tűntek el hagyományok, érzelmek, illúziók –
gondolta a nő, arcán végigpergő könnyei közepette.
Minden elveszett?

Pedig az előbb még csak egy dobozt kerestem...

Ha...

HA minden baráti vacsorán
kilencedig vendégként foglalasz helyet,
HA két személyre lefőzött kávéd felét
 másnap magad iszod meg,
HA ágyadban, páratlan párnák között
 egyedül hajtod le este fejed,
 HA filmet te választasz,
 S te veszed a mozijegyet,
HA fogkrém-tubusod alakzatáról
magad dönthetsz, s mindig lehajtva
 találod a wc-fedelet -
 ne legyenek kétségeid:
 MAGÁNYOS vagy.

Szabó József

Születtem 1954. augusztus 22-én a Tolna megyei Sárszentlőrincen.

A sport és a vers két fontos és szép dolog az életemben. A versírást újrakezdtém, a sportot még mindig oktatom. Szerényen és sportszerűen próbálok viszonyulni mindkettőhöz.

Egy perc a vers jegyében

Egy perc a vers jegyében
néhány pillanat a szavak ünnepében.
Tengernyi gondolat, érzések és vágyak
öröm, mosoly vagy fény mögött az árnyak.

És hidd el, hogy a gondolatod
falakon áthatoló élő áramok.
S hogy a versben a fájdó lelket
gyógyító szavakra válthatod.

Szelíden

Én nem siratom az elmúlt szerelmet
csak a múltó időt szerelem nélkül.
Nem élek emlékek tűzvonalában
hogy megégessék napjaim szelíd sompolygását.
Élek egy képzelt jóval karöltve
gondjaira bízva az ábránd kötetlen hatalmának.

S ami van még az a szavak hiteles perce,
egy életet átfogó gondolat felszínes logikája.
Pár csepp könny a szikár néma csendből
a forró lángoló arcon.

Hazám

Jelented nekem:
A házat, udvart, hű ebet
álmokat és a kék eget.

Folyót, madarat, hegyet
Istentől a Teremtő kegyet.

Tájat, illatot, színeket
Barátot és izzó szíveket.

Titkot, apró gyermeket
embert, csodát és vétkeket.

Ünnepet, teremtmény családot
Éltető, meleg kalácsot.

Emléket a fájó múltból
színeket a hulló hóról.

Bánatot, gyászt, temetőt
a lélekhez közel a Teremtőt.

Hitet, reményt, vágyakat
szerelmet, munkát és szárnyakat.

Árva gyerek Anyák Napja

Ez a nap az Anyák Napja
Árva gyerek nagy haragja.
Emlékek egy kicsi méhből
Valóság a forró vértől.

Álom voltál, megszülettél
múlt az idő, feleszméltél
Anya után epekedtél.

Hívtad százszor legyen Veled
kérted újra, emlékekben hozzábújva.
Sírva másztál megremegve
magányodban cseperedve.

Felbolydult a lelked árja
nem lehettél életed királya.
A sorsod ellen is felesküdtél
Bánatoddal nekiestél.

Ölelted a párnát éjjel
Kitárt szívvel és reménnyel
de a vágyaidtól már ne térj el!

Képzeletben szeresd mindig
Legyen hited Bízzál Benne!
s meglásd árva szíved úgy tesz,
mintha ez csak mese lenne.

Október 23.

Voltak tankok és voltak harcok
Viták és a tetőkről lövő gyáva kutyák.
Volt sok rossz eszme
 benne a semmi teremtvé.
Vér, mocskok, érvelés és árulás
 sorsokkal a semmibe hullás.
Voltak srácok és a fiúk a térről
 Fegyverrel, irtózva a vértől
Kapaszkodva a teherautó platóján
 majd öröklétre szenderülve
 a géppuska tűz altatóján.
És nem volt már remény a nyár után
 de volt sok megtorló bosszú
És idő a börtönben iszonyúan hosszú
 Volt akasztás újra meg újra
 És a rothadó egységben
 a köddel bátorítók versenyében
 a félelem a megalázás.
És hallgatás, vagy negyven évig
mint amikor a nyelveket is kitépik.
De ma, talán már sokan értik
 és a bőrüket sem féltik.
Hiszik, hogy szabad a világ
amiben nem lesznek téves eszmék, véres viták.
Ünnepelni jönnek, tisztelegni
 a torz vágyakat eltemetni.
 Élni a Hazát
 Hinni a Békét
 Emlékezni, éljenezni
 És szabadon lélegezni.

A mi 20 évünk

A mi 20 évünk csak ringó semmiség
mely körülveszi életünk szelíd suhanását.

Letarolt, gondokkal tűzdelt vádirat:
Valóság,
mely kezedből illan el,
mint fürge gyík a puha pázsiton.

A mi 20 évünk múltó illúzió
és nem teszi az üde
nevetni tudók mosolya sem mássá.

Eltékozolt idők, megfáradt kezek
remegő hangfuvallat a csendes légen át.
És kiáltás az életért, az életért.

Mert a mi 20 évünk csak vegetáció lehetett.
Éltünk soká ...
- feleszmélve -
meghalunk hamar.

Március 15.

Te még nem voltál és nem is kérted,
de voltak Hősök, kik érted éltek!
Letépték a rabság súlyos láncát,
majd eljárták a halál táncát.

Fegyvert fogtak, énekeltek
Szebb sorsú jövőt reméltek.
De az életnek már nem volt rangja,
mert elnyomta az ágyú hangja.

És a milliónyi szív mind összébb hajolt,
s lelkükben is egyé váltak.
Harcukkal a mennybe szálltak.
De a túlélők is halált vártak,
mert Bitófa alatt álltak.

Legyenek Ők örökké emléikkel áldottak,
mert gyönyörű volt, mit megálmodtak!
Legyen hitük Bennünk Örök és Vétlen.

S ha kell, harcolj Te is!
S ne maradj soha tétlen!
hogy

Éljen a Magyar Szabadság, éljen a Haza!

Karácsony

Most minden illatos, csendes és kicsi
de ha a Teremtő a lelkét az emberhez viszi
 elég néhány perc a boldogsághoz
és érzed, hogy a világ ölel magához.

A régi vágyad szállhat a szélben
édes lesz az álmod, mely vár rád az éjben.
 És érző szíved éghet a fényben
mert örök az ünnep, mi eljön a télben.

Legyen Ünnep minden szív dobbanása
legyen több, mint szalmaláng lobbanása.
 Legyen Karácsony, Áldás és Béke
És a szép napoknak sose legyen vége.

Simogatás

Álmomban gyermek voltam újra
 rejtélyes erő repített a múltba.
 Kéklő csillagokat láttam hullva
fénylő sugaraikkal egymáshoz simulva.

Hirtelen átsuhant
 egy pillanat volt csupán.
De az álmodó szem könnybe lábadt
 a gyönyörű érzés nyomán.

Vakon mindig

Mert a szeretet nem múlhat el soha.
De kell az erő, érte harcba szállni
Szorosan ölelni, nem elveszetté válni
S ha a vágyak a feledést halkán odaintik
Bízzál bennem vakon mindig.

A legszebb virágod

Csak ábrándozva éld az élted,
Mert legszebb virágod a reményed.
Holtig izzed fényednek árnyait
Őrizd féltőn vágyait és álmait.

Csak ábrándozva éld az élted
Hagyd, hogy vigyenek a szenvedélyek.
- Magasztos vágyak, Remények -
S ha nagy a vágyadnak lángja, mely éget,
A lelked annál boldogabb.

Harmatcsepp

Fátylas, apró parányi ködfelhő
Elmúló lebbenő fehér-szürke ernyő.
Megremegett a képe, elillant. Vége.
S láttad benne ugye az alkalmat?
Sütött a Nap, felszáradt a harmat.

A festő

Ecset a teremtő kézben
színek a remegő fényben.
Festék a feszített vásznon
túl a sok éltető álmon.

Festeni a képet
megmutatni a szépet.
Emberit, ördögít, mesebelit vagy földit
mely mély érzésekre indít.

Egymás szemébe nézve
várni és hinni az öröklétbe.

S ha készen van a mű
mely a küldetéséhez hű
kép a falon
vagy feljebb közel az éghez.
És a lélekből ez mind adható
pedig ember az alkotó.

Halottak Napjára

A temetők csendjében
Élőknek keblében
sírkövek kertjében
érzőknek szívében
fejfáknak rendjében
a sóhajok enyvében.

A gyertyaláng fényében
szemednek könnyében
holtaknak lelkében
a lélegzet ízében
vágyadnak tükrében
szenteknek üdvében.

Az álmoknak titkában
emlékek foglyában
a virágok színében
gyász után békében
Élj, emlékezz, érezz és szeress!

A dal

Bűnöd nincs csak énekeltél
Szelek szárnyán útra keltél
Szívedben egy dalt is leltél
Csak akkor már nem öleltél

A lelkem zúztad széjjel
Odaadó örök szenvedéllyel
Sárba löktél, megaláztál
Vágyaidnak szárnyat adtál.

Amit hittel írtál

Szemeidnek lángja lobban
 tested remeg
 s a szív is dobban (egyre jobban).
 Tekinteted felszáll, repül tán az égig,
 hisz a lelket csak ott fönt értik.
 Így lett szép mit hittel írtál,
 de az élet néha mást is diktál.
 Vágyat, hitet felülírhat,
 mit a lélek ki sem bírhat.
 Majd kapsz egy másik képletet
 benne időt, érvet, életet,
 kikerülhetetlenül a végzetet.

S a pillanatok tovatűnnek
órák, napok el sem jönnek.

Szabó Márton

Szombathelyen született, a most Tanakajdon élő költő. Verseiben a természet, az évszakok változása jelenik meg erőteljesen. Érdeklí a történelem, a **Károly Vezér** című készülő verses elbeszélése egy fiktív középkorban játszódik.

Versei megjelentek a pécsi **Új Hang** 2007. decemberi, 2008. márciusi és decemberi kiadványaiban, a **Nyírségi Gondolat** 2008. decemberi, 2009. februári, júniusi, szeptemberi és novemberi számaiban. A „**Mint a gyöngyhalász**” (2008), az „**Életjelek**”(2009), „**Számadásra készen**”(2010) és a „**Verselő antológia 2009-2010**” című kötetekben is olvashatjuk lírai alkotásait. A 2009-es **Országos József Attila Versíró Pályázaton** emléklappal tüntették ki. Összegyűjtött lírai a **Vizuális Pedagógiai Műhely Feketén-fehéren** című folyóiratának 2011/1-es számában jelentek meg!

Eddig líráám...

Eddig líráám és pennám keze játszott,
Míg ez a kor engem elért.
S az én világom kitágulni látszott,
Mert gondoltam: minden enyém.

De most eme züllő szférákból kilépve,
Átszelem a líra sugarát
És a klasszikus antikoktól kezdve,
Dacos epikába lépek át.

Eltanultam a cifra mondókákat,
Melyeket szépen sok író leírt,
S félretéve az üres szodómiákat,
Új költemény éltre kél.

Hosszú forró nyár...

Meleg nyár a Nap évszaka
Forró nappal, langy éjszaka
A kalászkok sárgállnak
A gyümölcsfák esőre várnak

Nyoma sincs a ködnek-bősznek
Pók takácsok hálót szőnek
Ki a strandra, nap-fürdőre!
A sok ember sülvé-főve

A levelek zölden harsognak
A termő fák szélről hajladoznak
Szép a nyár, szép a nyár
De az ősz lesben áll

Szabó Patrícia

Pályája legelején tartó költőnő. Eddig a **Nyírségi Gondolat** 2009 márciusi és augusztusi, valamint a 2010 januári számában jelentek meg versei, 2009-ben bemutatkozott a pécsi **Új Hangban** is.

Még nem döntött véglegesen milyen művészeti ágban próbál kizárólag szerencsét: rajzai, grafikái átlagon felüli kezűgyességet sejtetnek. Nem meglepetés, hogy a Vizuális Pedagógiai Műhely **Feketén-fehéren** irodalmi folyóirata 2011/1-es számában több komputeres grafikával is bemutatkozott.

Könyvben ez a kiváló Verselő Antológia kötet lesz a debütálása!

Szentkarácsony este

Mária a kisdeddel,
áldott állapotban;
népszámlálás folyt
a Római Birodalomban.

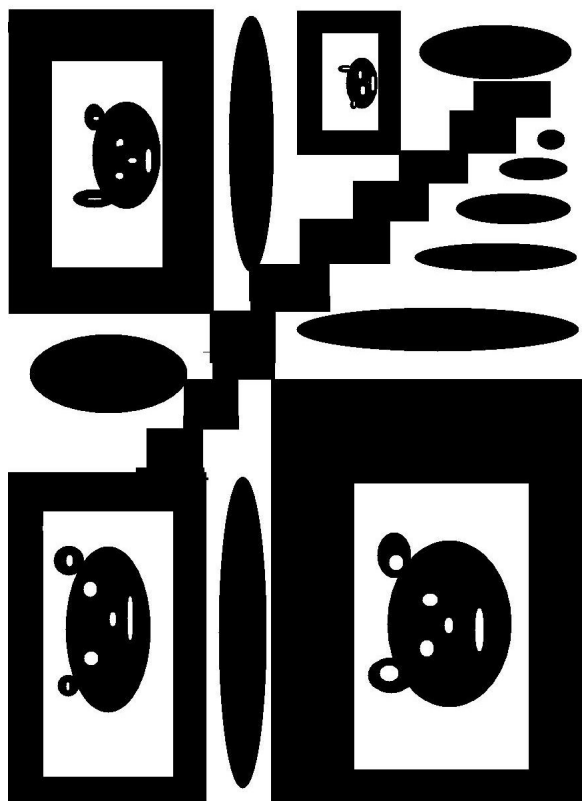
Kővárosba mentek,
Betlehem a neve.
Csúf pajtába tértek,
itt leszen a Kenyérnek helye

Büszkén nézte József
éjfél után a Babát:
"Megszületett a kis Jézus!"
a megtestesült csodát!

Hajnaltájban jöttek
jó pásztorok, hárman.
Jézuskát köszöntötték
szalmás jászlában.

Három Bölcs jött,
a csillagot követve,
- tömjén, arany, mirha –
a Megváltót tisztelve.

Ezt ünnepli a Szív,
a feldíszített karácsonyfa,
Világszerte sok-sok hívő:
Jézus születése van ma!

Szolyka Hajnalka

Mottó:

*El a lelki daganattal, ha legalább annyi haszna nincs,
hogy művészetet termeljen!*

/Szabó Lőrinc/

Hegymászás

levegőt venni is
fáj
idegen, zordon a
táj
nyugtalan lüktet a
szív
valaki magához
hív
követem a hegyre
fel
ám erőm szivárog
el
hegytetőn vakít a
fény
micsoda páratlan
lény
nevemen szólít és
kér
azt mondja még vissza-
tér
bátorít kövessem
hűn

s a bércről leránt a
bűn

Négy fal

Bár maradhatnék
mindig e házban!
Nyugalmat adnak
a vastag falak.
Nyugalmat, amit
nem bolygatnak fel
a szavak.
Távol mindentől
a világzajtól
és törtetéstől
nem szennyezne kosz,
mit gyárban termel
az emberi nem
s hazához.
Egy csendes helyet
kérek a földön,
kijelölt helyet,
mi csak az enyém.
Ne terhelj mással!
Magamnak is sok
vagyok én.

Érted imádkozom

Érted imádkozom. Nem kérek magamnak,
Minden égi áldás terajta maradhat.
Kerüljön a bánat, töltsön el a béke,
Lássalak őszintén felnevetni végre!
Legyen célod újra, ragyogjon fel az út,
Melyen az életed végül a mennybe jut.
Öleljenek szívből, szeressenek vágyva,
Teljesüljön szíved legtitkosabb álma!

Várjon valaki rád úgy, ahogy én várok,
Lássa meg azt benned, amit oly rég látok.
Légy boldog, könnyörgöm! Ne is vegyél észre,
Akkor sem, ha szemem könnyes téged nézve.

Érted száll az imám. Engem érjen átok
Amiért rád olyan őrült módon vágyok.
Összeroppan szívem, fekszem némán, holtan...
Imám örökké véd. Boldog leszel. Jól van.

Sztankó Ildikó

Az életemet jelentősen meghatározó és teljes mértékig átszövő kommunikációs készség, íráskonceptió révén az elmúlt évek óta a versíráson kívül több írói mesepályázatokon is részt veszek. Ez évben, a Föld napjához kapcsolódóan kiadásra került egy környezetvédelmi mesekönyv, melyben különdíjasként szerepelek.

Érdemnek tartom még életem folyamán a hobbi szintű verseny-szövegszerkesztési, gépelési tendenciát, mely esetében elmondható, hogy a 2008. országos szövegszerkesztői verseny döntőjében az I. helyezést tudhattam magaménak.

A gépírási hobbim mellett az asztrológia tudományos szakmai terület (okl. asztrológusként) még a „szívem csücske”.

Elmondhatom, hogy a gépírástól a mese- és versírásig minden, úgymond: a kreativitást igénylő munkaterület jól megfér egymás mellett az életemben, úgy mint akár a túrakerékpározás is.

A mosoly tükrében

A mosoly legyen édes, ékes, ezüstszólvíg kacagás,
a mosoly, mint egy égi tünde,
ha az orcádon bájként tovaszáll.

S ha minden rezdülésedben megcsendül,
mely mindig tükrözve arcodon:
te vidám, jólelkű ifjú vagy!

Ha gondod is terem, mely oltaná tered,
ne szegje kedved, mert minden:
mint egy csillagok-közi sikoly
elillan, tovaszáll, hogy
meg sem érzed fuvallatát!

Ne azt kérdezd: miért?, hanem, hogy: kiért?!,
hisz' csengőn-bongón zenél
az angyali hangú kedvesség:
ha a hangod is muzsikál,
csacsogóan, csillogóan tovaszáll!

Miért is kérdeznéd: van itt magány?...
és sohasem mondhatod:
nincs itt kacagás, s jókedv,
ha a Hold is mosoly-táncot jár!

Holdfény-tánc

Holdfény-tánc az éjszakában,
Holdfény-lány, ki elalél karjaidban;
Megvillan a tündérlepel,
mosoly és vágy röppen feléd.

Álmodni tüzes, izzó fényben,
csillag terem környező éjben,
egyszeriben elillan köd, s pára,
minden játszi-könnyedséggel.

Harmat virág nyílik mezőn,
a Nap éltető erejével ösztöngzőn,
kivel álmodj rekkenőben,
tüzes orcád égetően.

Újra est és elmúlt már,
fáradt lelked aludni vár,
mikor újra nyílik mámor,
készülőben égi zápor.

Szerelem-töredék

Hogy mikor is volt, vala',
hogy katonaénekként szállt lelkében hangja,
Nem tudom, de az biztos:
ő volt, kinek szárnyalt tűz-égő, ékes szava.

Ha száműzte is a sors a csatába,
a torz, a méreg, a kegyetlen halálba,
nem számított, csak az ő
kegyes volta!

Várta haza, melengetőn,
mintha „élte, élete volna”,
de egy napon szent ének
árnyas fuvallata, csengően jő:
elvitte őt, nem tért haza,
meghala ő.

Mint a kettétört szív,
úgy zokogott a leány, hogy majd' megszakadt
végleg a való lénye;
ám dölyfös hit-szegőként
nem odázta el
az újramegszerettetés ködös fátylát...

Tagai Kata (Maja)

..meglátni és megálmodni..

átélni és átérezni..

s mindezt másokkal megosztani..

szeretetből. . boldogságból..

csintalanságból..

s olykor lelkem fájdalmából..

Mégis

Teli a markom, a semmit szorítom..
Kő szívemből vér szivárog..!
Könnyes szememből ezüst homok pereg,
mindent elveszíték, mégis nyerek..
Itt vagy velem mégse lellek,
taszítanálak, mégis kellek..
Ölelő karod szoros bilincs,
zárt ajtó, min nincsen kilincs..
Ölelő karod puha kendő,
didergő szívem melengető..

Pillanatnyi boldogság

Tavaszi szélben, virághullásban
repül a lány a hintában..
szoknyája libben, haja száll
viszi a szél kacaját..

Kétely

Szépek a szavaid,
mint a szirmát bontogató
cseresznyefa virág,
De hideg szíved égető fagy,
s földre hullik mindahány..

Szentivánéj

Az éj sötét leple alatt
fortyogó indulatok..
Elégek, megfagyok,
ébren is álmodok..
Csillag se gyúl,
hold se süt..
Az óra tizenkettőt üt..

Ez a perc kell nekem!
Ez a mágikus átmenet..

képzeletből a valóságba
mából a holnapba
életből a halálba..

Merülj, merülj álomba..

Szerelem

Belül van! Él, lüktet és feszít..
Néha fáj és elszomorít..
Belül van! Gyökere átfonta
lelkem minden kis zugát..
Mi néha többért,
néha szabadságért kiált..

Veled

Vad vagyok, de ha kéred szelíd..
Kemény kéz, mely arcodon végig simít..
Konok vagyok.. De mosolyodtól
mint a vaj a napon, elolvadok..
Harcos vagyok, de ha kell alázatos..
Melléd állok.. De csak ha hagyod!

Lázas éjszaka

Távoli vagy,
ismerősen is idegen..
Mikor fölém hajolsz,
hogyan forró homlokom
érintse hűvös tenyered..
Szemedben aggódó csillogás..
Néznék még..
Oly szép vagy,
ahogy rád süt a holdsugár..
De egyre mélyebbre húz
az álom és a láz..
Lehet az egész
képzetem csupán..

Csalárdság

Csak nézlek! Enyém vagy..
Vagy mégsem?
Hisz másra is nevetsz
olyan szépen..
Csintalan szemed szikrát szór..
Hamis a mosolyod..
Vajon kinek szól..?

Ünnepvárás

Dér csipkét ver a tél,
készül az ünnepi dísz..
fagyos, szikrázó és fehér..
Gyémántot csillant
rajta a nap,
fagyos csengése
mint az üvegharang..
Gomolygó leheletem,
betűket formáz..
várakozó örömöm
az égre kiált..

Tóth Andrea Éva

Tóth Andrea Éva vagyok. 1987. március 8-án születtem, Szegeden. Jelenleg Kiskunmajsán élek. Könyvkötő szakmám van.

14 évesen írtam először, azóta is az írás a szenvedélyem. De szeretek olvasni, sétálni, zenét hallgatni is.

Kitaszítva

Reményvesztett, halott lelkek
Árnyak, lidércek kísértenek
Fekete ködben úszva járnak
Éjjelente a széllel szállnak

Elszakadva e világtól
Álmokat szőnek a halálról
Fátylakként terülnek szárnyaik
Halotti lepelként vágyaik

Kitaszított, ősi lények
A végtelenben egyesülnek
Elátkozzák az örök létet
Sorsuk szomorú, gyászos ének

Reményvesztett, halott lelkek
Árnyak, lidércek kísértenek
Fekete ködben úszva járnak
Éjjelente a széllel szállnak

Halott erdő

Leszállt a hűvös alkony
Homályos, borult ég volt
Árnyékos lett a táj
Sóhajtoztak az ősi fák

Vénséges erdő
Elfeledett temető
Baljós csendjében
Örök sötétségben

Múltbéli ösvények nyomán
Halkan követtek a fák
Elkorhadó törzsükön
Felkapaszkodott a holdsugár

A sötétségnek erdején
Átsüvített a zord szél
Suttogtak az öreg fenyők
Hideg, nyirkos lett a köd

Karjukat kitárva
Fölém hajoltak
Hamvai közt jártam
A holt erdő fáinak

Gonosz járta át
Gyűlölet, s halál
Rothadás körülötte
Pusztulás a léte

Tóthné Telkes Csilla

„Kitűnővé egy szerencsés perc által is válhatunk,
hasznos emberré a fáradságos évek tesznek.”

Kemény Zsigmond

Anyám

Gyakorta látom őt az álmaimban.
A haja kontyban, kreol bőre méz.
Harsányan nevet, a foga kivillan.
Kartonruháját lengeti a szél.

Sohase értettem meg őt egészen,
Ha lángolt, láng volt, tűz volt, pusztító,
Ha szelíd volt, hát szelíd volt egészen,
Ha nyugodt volt, több volt, mint nyugtató.

Bizalmat adott, és nem kért cserébe,
Sokat szeretett, csalódott, remélt.
Az életben, amit akart, elérte,
Bár néha mindent elvesztett ezért.

Nézem őt titkon kertünk lugasában,
A Fülöp-hegyet fürkészi szeme.
Elnézem őt, s bizony az őszi tájban
Haja is őszt lett, ráncos a keze.

Mégis e percben fiatalnak látom,
És feltör bennem, felbuzog a múlt,
A bölcső fölött az ő mosolyát várom,
Az anyám arcát,..... már bealkonyult?

Messze futott a gyermekkor egészen,
Fogom a kezét, el nem engedem.
Anyá vagyok, de még kislány egy részem.
Ő, az anyám, a fele életem.

Csíksomlyói ballada

Fenn a Somlyón, fenn a bérce,
Kis kápolna áll kevélyen,
Szélben, fagyban, hóesésben
Egy kislány térdel élében.

Miért térdepel ott e gyermek?
Miért kérlel ott kegyelmet?
Hogy az anyját Isten áldja!
Hogy az apját úgy ne várja!

Hajdan régen kicsi házban
Együtt éltek mindahányan.
Isten adott inni, enni,
Nem kellett kétségbe esni.

Ám egy hűvös nyári éjen
Zörgettek az ajtóreszen::
-Gyergyóiak és csíkiek,
Ébredjetek, ébredjetek!

Istenünkért, Szűz Anyánkért,
Székelyföldért, szép hazánkért,
Védjük meg családjainkat!
Jézus vezesse karunkat!

S mind az apák és a fiúk,
Nem nézték, hogy merre ki fut,
Mentek harcba és halálba,
-Haj elébe! Haj,. utána!

Pünkösöd szombat ünnepében
János Zsigmond seregében
Sok jutott a ravatalra,
Ki a székelty nyakba kapta.

S lám egy férfi ott serényen
Viaskodik kinn az élen,
Bunkósbotját mint forgatja,
Zsigmond hadát megfuttatja.

S amint fordul, sebesedik,
Karja vértől veresedik,
Szülőföldjét így is védi.
Már lelkét Isten vezérli.

Kis kápolna áll kevélyen,
Fenn a Somlyón, fenn a bércezen,
Egy kislány térdel elében
Szélben, fagyban, hóesésben.

Jézust kéri, hívja, várja.
Őnélküle nem lesz árva.
Hogy az anyját Isten áldja!
Hogy az apját úgy ne szánja!

Három kereszt a Hargitán,
Győzelem a halál torán,
Hirdeti a dicsőségtek,
Ősi magyar székelységtek.

Gyökereink

Gyökereink a mélybe nyúlnak,
Mint ősi hársfa húrjai,
Őriznek, óvnak, átkarolnak,
Viharos szélről lombjai.
Sohase leszünk kivetettek,
Mi székelemek, mi magyarok,
Mert e hazában idegennek
Mi nem érezhetjük magunk.
Egy a szívünk, és egy a lelkünk,
Hisz Istenben egyek vagyunk,
Emlékezzünk, és így reméljünk,
S akkor együtt alkotunk!

A tükör

A tükör két fele:
Csillogó, tiszta fény,
És matt homály.
A lélek két fele:
Békítő szép erény,
És vad viszály.

Ha elfogadsz...

Ha elfogadsz, már sokat adsz.
Ha megszeretsz, barát lehetsz,
Együtt leszünk, a Föld, a táj ,
S az akadály, nem akadály,
Ha bőrdöd barna, nem fehér,
Kakaót innék habbal én,
Ha szemed vágott mandula,
S nem kék, mint a levendula,
Az nekem tetszik, hisz remek,
Itt barátom minden gyerek,
Te írni tudsz, én repperek,
A világ így lesz csak kerek,
Te dadogsz néha, néha nem,

De csillag gyúl ki szíveden,
Lehetsz ukrán, kínai, szír,
A mi szívünk szeretni bír,
S önkéntesen fogadjuk itt
A kultúráknak kincseit,
Cigány népmesék dallamát,
A görög táncok ritmusát,
A szeretetnek örömet,
István királyunk örökét.

Csak álom

Arany szél moccan,
Csend ül a tavon,
Májusi zápor
Öntözi a kertet.
Vadkácsa csobban
Künn a nádason,
S a szürkemarhák
Csöndesen legelnek.
A Káli-rancson
Fölnyihog a ló,
A szürke gém
Prédára les a lápon.
Vadhattyúk ringnak
A Balatonon.
S néha úgy érzem,
Hogy mindez csak álom.

Koranyár

Vizet fodroz a koranyár,
Mint szitakötő szárnya,
Békák feje nő, s a mocsár
Életre kel a tó dalára.

A hárs virágait kiontja,
Vékonyka hangon szól a csíz,
Bolondos, bután bólogat,
És tollain pereg a víz.

A nádas szélén billeget,
Furcsán fürödve felborul,
Egy pille száll, s a fűzliget
Felett az ég bealkonyul.

A koranyár tovasuhan,
Szökdécsel, s végül elszalad,
Nézi a hárs és bólogat:
Hisz, éltünk csak egy pillanat.

Valkócziné Katalin

Amikor az év vége közeleg, lassan szokásommá válik, hogy ide, mint egy olyan helyre, ahol egyszer (többször) jól éreztem magam, újra betérjek. Hogy leírom a gondolatom, az olyan nekem, mint aki sétál a saját belső kertjében, és mindig új virágra talál. Nem könnyű bejárni, nagy az a hely, talán utolsó pillanatig találok magam számára újat. A virágok fajtára egymáshoz hasonlóak, hiszen ugyan az a termőtalajuk, és mégis mások talán. Amikor őket leírom, meglátom az összefüggést közöttük. Ha nem tenném, a múlttal, mint annyi minden, ők is messzire szállnának. Hogy másnak is megmutatom azért van, hátha valakinek megtetszik, örömet okoz az én kis virágos kertem.

Szivárványba szeretve

Tudod arra gondoltam,
aki beleszeret látványába
a csodás szivárványnak,
az hamar, csalódottan
marad magára,
és aki a csillaghullásba,
az is olyanba,
ami egy szempillantás alatt
eltűnik nyomtalan,
a következőre várhat hosszan,
amelyik egy picit sem különbözik,
semmivé válik megint ...
de aki az eget, a hol napfényes,
hol borús,
hol csillagfényest szereti meg,
annak van esélye
megkapni ajándékként
a csodás égi jelenségeket...
és aki beleszeret egy mosolyba,
a szépséges szempár ragyogásába,
egy emberi tulajdonságba,
az csalódik könnyen,
szinte mindig,
aki a jelenséget szereti meg,
nem a jelenség hordozóját,
az ajándékot,
és nem az ajándékozót.

Kezdhethném úgy is, hogy hol volt, hol nem volt, az Óperenciás tengeren is túl volt...

De amit én most elmondani szeretnék, az nem mese, az maga a valóság, a maga szépségével, és sok-sok keserűségével együtt.

A történet valamikor a múlt század elején kezdődött, amikor harmadik leányként egy picinyke baba megszületett. Hamar megállapította az orvos, beteg a kis szíve, vele született a betegség is. A két lány nagyobbacska, egészséges, és ez a kis szőke, halovány bőrű, beteg. Féltették is a szülők, hát hogyan féltették volna, mikor az a kis beteg szív volt az összes gyermeké közül a legmelegebb, ez a pici lány volt a legkedvesebb. Három lány, az egyik beteg. Nem könnyű feladat, de hogy a dolog még nehezebb legyen, tett róla az élet. Azt mondja a fáma, hogy nagy forróság volt azon a nyáron, amikor a perzselő napon a munkájában megizzadt családfő merített magának a kút jéghideg vizéből. Úgy mondták, a tüdejét forrázta le. Orvosra már idő sem maradt, olyan gyorsan távozott az élők sorából. Egyedül a három lánnyal, hogy közben pénzt is keresni, legyen kosztra, ruhára, és orvosra. Egy ideig próbálta szegény asszony, de azután már nem bírta erővel. A két nagyobb intézetbe került, maradt az egy, a beteg. Ő egész embert kívánt. A szőke kislány időközben, (szinte meglepetésszerűen) hajadonná növekedett. A fényképeken ketten, a halovány kislány az anyukájával. Mesélték, hogy mindig úgy mondta, olyannak lesz a felesége, aki nem csak őt, de az ő édesanyját is

megszereti. Jött is a nagy szerelem, amibe a háború szólt közbe, kegyetlenül. Később, egy bálban találkozott jövőendő párjával, későbbi gyermekei édesapjával. Pedig jaj, óvták a doktorok a szüléstől, gyenge a szíve, nem fogja bírni. De nagyon szerettek volna gyermeket, hát hamarosan (szerencsésen), gond nélkül meg is lett az első baba. Utána alig egy év telt el, hogy kéredzkedett a világra a második kisfiú. Az orvos csak húzta össze a homlokát, s közben a fejét ingatta. És az a beteg szív egyre rosszabb lett. Most már négyen voltak a kis családban, vagyis hát öten, mert el nem engedte volna özvegy édesanyját a leány, vagyis már fiatalasszony. Remélték szívükben, talán téved az orvostudomány. A gyerekek növekedtek, közben házat is építettek, már be is költöztek. Persze ment velük az imádott mama, nélküle egy tapodtat se tett volna a lánya. A gyerekek is elérkeztek az iskolás korba. Minden jó lett volna, csak hát ott volt a házra a sok adósság, sokat, erőn felül sokat kellett dolgozni a törlesztés egyenlítéséért, a megélhetésért. De ott volt a nagyi, nagy segítség, aki főzött, a növekvő fiúcskákkal szeretettel foglalkozott. Aztán jött az a kínzó fejfájás, három napig egyfolytában hasogatott. Jó lett volna maradni otthon, de hát nem lehetett, a pénz nagyon kellett. Majd a szomorú hír: munka közben a fiatal anyuka rosszul lett. Mentők jöttek visítva, küzdöttek az életéért három nap, de sikertelen, az életet már senki nem adta vissza. Maradtak magukra: anya nélkül a gyerekek, feleség nélkül a férj, szeretett leány nélkül

az anya. Valójában ment minden, mint addig, a nagymama vezette a háztartást, foglalkozott a gyerekekkel, az apa a pénzt kereste, csak persze már semmi se volt olyan, mint régen, csak persze szomorúbb lett minden. A családfő úgy érezte, a gyerekeknek anya kell, (mintha az csak úgy teremne) és erőltetetten, mindent megmozgatva keresett olyat, aki jó lesz erre a szerepre. Nem társat keresett magának, nem olyat, akit megszeret, aki megszereti, aki szeretetből lesz anya helyett anya, aki elfogadja őt együtt a fájó, kitörölhetetlen múltjával, aki segít a sebet begyógyítani. A kitűzött cél csupán az volt, hogy az utódnak ne legyen családja, gyerektelen leány legyen, akinek az ő családja lesz a családja. Eltelt egy év, máris megvolt a jelölt, hamar az esküvő. Szegény nagymama zokogott, folyton csak azt hajtogatta, mint a lányom, pont olyan. És igen, a képek a bizonyítékok rá, hogy nagyon hasonlított az ara a gyerekek édesanyjára. De bizony hamar kiderült, az új asszony szerette volna kitörölni a múltat, iszonyatosan féltékeny volt mindenre, ami az elődjére emlékeztette, mintha a halott vetélytársa lehetne. Ő saját, múlt nélküli családra vágyott, ami ugye már lehetetlen volt. Különösen a nénit viselte nehezen, gyűlölte, hogy a gyerekeket ő pátyolgatja, hogy bajaikkal hozzá fordulnak, hogy hozzá inkább tartoznak. Elmérgesedett a viszony annyira, hogy egy szép napon, mire a munkából hazaérték, a szobája üres volt, a nagyinak csak a hűlt helye maradt. Nem volt könnyű elmennie, hiszen feladta a lakását,

vissza út oda nem volt, és ott voltak marasztalónak szeretett unokái. De odáig fajult a helyzet, az élet pokol lett, mást nem tehetett. Szerencséjére egy jószágos rokon befogadta otthonába. A békesség kedvéért, a féltékenység enyhítéséért, a kapcsolat a gyerekek és a nagymama között megszűnt. Végleg. Csak távolról érkező híreket hallottak a néniről, hogy megvan jól. A vején csak annyi látszott, hogy szótalan lett. Szinte el is felejtkeztek a nagyiról a gyerekek, (az édesanyjukról se beszélt otthon nekik senki) felnőttek voltak, családosak, mikor elvitték megmutatni az első dédunokát. A dédi kilencvenhez közel, mint egy mozgékony gyerek, az unoka, a két éves, mint aki érzi, hogy szoros a kapcsolat, oly boldogan kacagnak együtt. Aztán már csak a kórház, nem eszik a néni, csak egyszer, csodálkozik is mindenki, hogy az unokájától, a kedvestől elfogadja, s jó ízűen megeszi a felé kínált gyümölcsöt. Kifelé jövet a kórházból, a lépcsőn lefelé, minő meglepetés, szembe találkozik a fiú az apjával, akkor derül ki, hogy végig látogatta anyósát, persze nagy titokban, a békesség kedvéért, úgy, hogy senki meg ne tudja, mert abból nagy veszekedés, vihar lett volna, azt ő nem akarta. Pár nap múlva jött a hír, meghalt néni, szép kort megélt, és talán, hogy látta kedves unokáját, dédikéjét, az ő szíve is megbékélt. Közeledett a temetés napja, az utolsó éjszaka, mikor váratlanul a kisebbik fiúéknál felvisített a csengő. Ó jaj, rémisztőek ezek az éjszakai csöngetések, bár csak téves lenne, ne valami rossz hírt jelentene! De nem, nem tévedés,

hírt hoztak az újabb gyászról: éjszaka meghalt a néninek a veje, a két fiú apukája, és a négy unoka szeretett nagypapája. Hogy miért pont azon az éjszakán, ki tudná megmondani, de az igaz, ha sokszor csal is a látszat, a dolgok nem múlnak nyomtalan. Nehéz lehetett a teher, amit magában, titokba rejtve hordott. A dédi temetésén egyik unoka se volt ott, olyan friss volt az új seb, nem lehetett volna kibírni akkor, abban a helyzetben a temetést.

Ennyi a történet, hogy miért meséltem el? Mert a dolgok részben, vagy egészben is szoktak ismétlődni, talán lehet belőle levonni tanulságot is. Mint ahogyan tanulságos lehet sok régi, sokszor unalomig hallgatott, valójában meg nem hallott történet.

Az Élet nevű kert **(A Szeretet virágát nevelve)**

Tudod arra gondoltam,
hogy talán az élet nevű kertben
kezdetben,
az élet elején
csupa mezei virág van,
nem ültette senki,
(esetleg az Isten)
az arra járót
a hozomány kedvessége
mégis készíti mosolyra...

ezt a kertet tovább formálja
az ember az idők során,
ebből a kertből
lehet a pokol üstje,
lehet a mennyország paradicsoma...
a várakozók tisztítótüze is lehet,
attól függően,
hogyan az évek során
milyen virágot,
milyen növényt ültetnek bele,
mit engednek elszaporodni...
biztosan eljut a pokolba az út során,
aki dédelgeti a gyűlölet gyomját,
ő a gyűlölet
sohasem hamvadó tüze égeti...
aki nem ültet semmit,
aki a kapott lehetőséggel
nem gazdálkodik jól,
de nincsen benne gyűlölet egy szál se,
és a szeretet virága se virít benne,
az ő fájdalma a tisztítótűz lesz,
a mennyországra lehetősége van
már itt a földön,
de csak akkor,
ha a kertjébe elülteti, önmagában
a szeretet boldogságos virágát felneveli.

Vilcsek Adrienne

Született 1956. május 16-án, a Bika jegyében

Bemutatkozni nem könnyű néhány sorban, különösképpen akkor, ha az ember már túl van élete felén, sok mindent megélt, és még annyi mindent meg szeretne élni, még mindig keresi az útját, s a választ arra, hogy mi a

küldetése, mi célból is született erre a világra.

Azért mégis megpróbálkozom a lehetetlennel. Mit is jelent nekem az írás? Feloldódást, megkönnyebbülést, bűvőhelyet a hétköznapi szürkeség előtt, egyfajta felszabadult, lelki „másállapotot”.

Érdekes, hogy nem tudok írni ha vidám vagyok, s írnom kell, ha valami nyomaszt, bánt, felháborít, vagy csak egyszerűen elgondolkodtat.

Nagyon szeretem a gyerekeket, a lovakat, ezért az utóbbi időben elkezdtem gyerek és lovas verseket is írni.

A Verselő Antológia két előző évi kötetéhez hasonlóan most is szeretettel nyújtok át egy csokrot az olvasóknak a különböző témájú és hangulatú írásaimból.

A nappalok szétestek (Gábor Zsazsa fényképéhez....)

A nappalok szétestek !
Ölembe hullott a hold.
Csillagköd borítja a meztelen holnapot.
Emlékek remegnek, dacosan integetnek,
ahogy rájuk terítem a hófehér leplet.
Szívem teletűzdelve koporsószögekkel,
sikoltva húzom ki oszladozó kezemmel.
Csepp, csepp, véremmel mintázom a szemfedelet,
sietve, hisz nincs sok időm!

Hamarosan temetnek !

A sírásó

Görnyedt háttal földet hány,
ásójára támaszkodik,
nap mint nap a kaszással
parolázik.
De a vén időt ő sem tudja
lekenyerezni,
eljön a nap, mikor érte
fognak harangozni.
S akkor majd valakinek
az ő sírját kell megásni.

Alkonyat

Szürke lepelbe burkolódzik a táj,
Lassan rátelepszik az alkonyat.
A madarak befejezik röptüket,
Sietve keresik fészüket.
Borzongok, ahogy a szürkesség
Nehéz takaróját ráborítja a tájra.
Nesztelenül közeleg a csend,
elcsitulnak a nappal hangjai.
Lábujjhegyen követi az este, hogy
Mélykék palástját lassan ránk terítse.

Mi mindnyájan temetünk

Mi mindnyájan temetünk.
Erről szól egész életünk.
Mindenki szívében lakozik valaki,
kiért majd valamikor könnye fog hullani.
Lelkünkben benépesedik a temető,
s halottaink száma csak nő, egyre nő.
Eltűnnek kedves, régi emlékek,
mint mikor szél fújja ki a ködös rétet.
Vele tűnnek el szülők, rokonok,
ismerősök, egykor volt barátok.
Mind elköltöztek a felhőkön túlra,
s csak szívünkben találkozunk velük újra.

Ezer életen át...

(vers a szorongásról)

Ordító félelmek csapdájába estem.
Pokolra szálltam, bűnöm temetetlen.
Ezer életen át hurcolt félelmeim,
kínzóan sajgó, fekélyes sebeim!
Vackotok bűze forgatja gyomromat,
vissza öklendezném az elfojtott szavakat.
Kezemet rémülten fülemre tapasztom,
de ordításotokat szüntelenül hallom.
Gondolataim üvegburába zárva,
láthatatlan térben keringek hiába.
Segélykiáltásom senki nem hallja,
szenvedéseimet senki sem látja.
Torzszülött gondolataim árnyékként követnek,
ezer halált halnak, majd ujjá születnek.
Arctalan masszaként arcomba vihognak,
tehetetlen rabja vagyok agyamnak.

Esti elmélkedés

Szelíden jött el az este,
Az álmos tájat tintába mártott palástba tekerte.
Az égre nézek, rám nevetnek a csillagok,
S valahogy most olyan boldog vagyok.
Szívembe béke és nyugalom költözött,
Nincs is halál!
Hisz a természet örök!

Átlyukadt perceim

Átlyukadt perceim tenyerembe zárom,
halkan ringatom kósza álmaim.
Tanácsot csupán szívemtől várok,
harcot is csak önmagammal vívok.
Ne kérdezd, hogy éppen merre járok,
s remélek e még tőled valamit?
Rajtam már nem fog varázsos átok,
többé már nem fullasztanak szavaid.

Minden, mi benned izzott

Minden mi benned izzott egykor,
semmivé foszlik az idő katlanában.
Régi emlékeid pernye súlytalansággal
oszlanak szét a mában.
Ami tiéd volt, többé már nem a tiéd,
agyadban egyre halványabbá foszlik a kép.
Szívedbe az érzés már nem ver szögeket,
egykor volt bánat többé nem csal
szemedbe könnyeket..
Az idő gyógyít, mondogatod magadban.
S a sebek egyszer behegednek valóban.
De azért ott a szíved rejtekén,
a hegekből néha még mos is
kiserken a vér.

Fércemberkék

Fércemberkék világa a miénk.
Fércéletek, fércremények, fércvagyak és
Fércesemények ideje.
Fércművek születnek fércszerzőktől, fércmondat-
Foszlányok hagyják el ajkunkat.
Férczene harsog fülünkbe, fércsztárok óriásfotóit
Világítja meg fércautónk reflektora.

Férclakótelepek férclakásaiban lakunk,
Fércmunkahelyen fércmunka vár ránk,
Fércfizetésért fércteljesítményt adunk,
S fércfilléreinkkel fércplázákban férctermékeket
Vásárolunk.

Fércgyermekeinket férciskolákban taníttatjuk
férctudományra,
Fércszerelmekre, fércvagyakra.
Fércéttermekben ebédelünk fércmenüket,
férckocsmákban hörpölünk
Fércitalokat, fércszerelmünkkel szeretkezünk
fércrandevúkon,
Fércálmokat álmodunk átizzadt fércágyakon...

Fércünnepeket ülünk, fércajándékokat adunk,
fércgondolatokat cserélünk,
Fércpolitikusat hallgatunk.
Férceredményeket hazudunk, fércvagyakat táplálunk,
férckönnyeket sírunk,
Férckacajt, fércsikolyt hallatunk, s ha vége a
fércéletnek, fércchalált halunk.

Vére hull a fűnek (új népvándorlás)

Vére hull a fűnek,
vére hull a tájnak,
búcsút intek immár
szeretett hazámnak.
Indulok messzire
idegen országba
leszek másik népnek
csendes katonája.
Hívnak újabb célok,
várnak friss remények,
gondjaim cipelem,
hiszen van temérdek.
Megyek köves úton,
megyek zúzó szélben,
megyek nyári napban,
megyek zordon télen.
Hagyom, hogy a magány
arcomba csapjon,
tengernyi könnyem
magam mögött hagyom.
Megyek, s meg nem állok,
visz előre hitem,
anyám fájdalmától
visszhangzik
a szívem.

Fohász a terápiás lóhoz

Köszönöm a türelmedet,
hogy ringatod megtört testemet.
Köszönöm, hogy érinthetlek,
hogy elűzöd félelmemet.
Köszönöm, hogy kezem lettél,
lábam helyett lábam lettél.
Köszönöm, hogy megértettél,
Közönyömből kiemeltél.
Köszönöm, hogy erőt adtál,
hogy arcomra mosolyt csaltál!
Köszönöm, hogy társam vagy
harcomban, s hogy általad

végre
hinni tudok magamban!

Tenyeremben (dal)

Tenyeremben melengetlek
a világért nem engedlek,
babusgatlak, dédelgetlek,
szívem közepébe tűzlek.
Szívem közepébe tűzlek,
szerelemmel megöntözlek,
ott virítasz szép virágként
illatozó rózsaszálként.

De a szép napok elmúlnak,
rózsaszirmok mind lehullnak.
Vége már a szép időknek
édes, mézes szerelemnek.

Vége már a szép időknek,
édes, mézes szerelemnek.

Mindig van út

Agyadban táncot jár ezernyi gondolat,
tenyeredben rejtesz féltve őrzött titkokat.
Vágyaid tüzében csaknem porrá égsz,
álmaid foglyaként egyre jobban félsz.
Csalódás és remény zúzdájában morzsolódsz,
félelem abroncsok szorításában hánykolódsz.
Pedig mindig van út, mely csak neked nyílik.
S jelek, melyek csak neked mutatnak irányt.
Van ösvény, melyre egyedül kell rálépned,
s szavak, melyeket csak is te érthetsz.
Van öröm, ami csak a te szívedben születik,
s van fájdalom, ami egyedül téged gazdagít.
A választás ezernyi, de csak te tudod, miért.
s van kérdés, melyre a felelet is egyedül tiéd.
Ki előbb, ki később talál rá az útra,
s van, aki egész életen át hiába kutatja.
Gyönyör az érzés, hogy végre célba érhetsz,
s nem bánhat már veled rongybabaként az élet.
Csak vissza ne fordulj, ne hagyd el hitedet,
légy kitartó, hogy betölthesd küldetésedet.

Villanások

Várakozás

Talán egyszer megérkezel.
Leszállsz a vonatról,
jössz felém mosolyogva.
Átkarolsz, és a fülembe súgod:
Megjöttem.
Elhoztam neked a holnapot!

Félelem

A legrosszabb érzés félni a félelemtől.
Mert a félelem arctalan.
Nem láthatod, nem hallhatod, s nem
tapinthatod.
Nincs önálló élete.
Ezért áhítozik a tiédre.

Virágba borulás

Szeretem a tavaszi virágba borulást.
A hajnali fuvallat keltette erdei zsongást.
Szeretem a mező mézillatát,
rügyek buja duzzadását,
Fészekrakó madarak fortisszimóját.
Szeretem a langyos esőcseppet,
ahogy végigfut a homlokomon.
Szeretek élni!

Álmok

Szeretem az álmaimat.
Álmodni jó, mert szabadságot ad.
Álmaimban minden lehetséges,
Végtelenné válik, ami véges.
Vágyaim valóság köntösbe bújnak,
Nappalba fagyott remények oldódnak.
Széttörnek gátak és félelmek,
S hirtelen új célok születnek.
A baj az, hogy az álmok néha hazudnak..
Csalóka képzeletvilágba rántanak.
Akár magzat az anyaméh súlytalanságában,
Úgy fürdőzöl te is a színes álomvilágban.
Aztán hirtelen vége szakad a varázsnak,
Felébredsz, hogy ismét fogja légy a valóságnak

Gyerekségek

Őszi levélbúcsú

Őszi erdő kopasz fáján
Árva levél didereg.
Ne keseregj,
Most búcsúzóom,
De ha jó a kikelet,
Üde zöldbe öltözködve
Újra itt integetek!

Kiscicák

Nagymama kertjében
Új élet született!
Cili cicának utódja lett!
Mit gondoltok, hányat
Láttam a kosárban?
Számoljatok csak bátran!
Nem egyet, nem kettőt,
Még csak nem is hármat!
Éppen hat kis cicája lett
A cicamamának.

Csikó álom

Álmodik a kiscsikó
Álma tiszta, mint a hó.
Szellő borzolja sörényét,
Napsugár fésüli szőrét.
Esőcsepp a fürdetője
Langyos szél törülközője.
Asztala az illatos rét,
Anyjától kapja a tejecskét.
Játszótársa pillangónép,
Takarója csillagos ég.

Madárfészek

Hűs erdő lombjai közt
Madárfészek,
Benne piciny tojásokban
Ébredszik az élet.
Madármama büszkén üli,
Hívogatva párját,
Jöjjön haza, ne feledje
Párja vacsoráját

Holdlesen

Jé, milyen közel van a hold !
Csak felmászok a fűzfára,
Annak is a legmagasabb ágára.
Onnan egy ugrás a legszélső levélre,
Mégpedig egészen a hegyére.
Aztán ügyesen tovább lendülök ,
S máris Holdanyó ölében csücsülök

Mek Mester

Talán kicsit öregecske,
Mégse mondják, de vén kecske!
Frissen nyírott a szakálla,
Pedig borbély sose látta.
Fején nem hord kalapot,
Csak két hegyes szarv van ott.
Akármit is kérdezek,
Azt feleli, mek, mek, mek.

Virág Balázs Face

A tétlenség az élet pazarlása.

Másfelé

Mert másfelé halad már a napsugár
A horizont ölébe hajtja a fejét
Örök kérdésekre adott dajkamesék
Nyomják el a jövő ígéretét
Mert másfelé táncol már a világ
Körülöttem forognak múltbéli játék babák
Üres üregek néznek csak már
A szemeket elvitte valami változás
Mert másfelé néz a világtalan létezés
Körbe se nézel drágám
Csak előre mész, mész, mész

Test

A testem hajójának kapitánya vagyok
Húsnek és vérnek egyedül parancsolok
Ködbe vezettem a gépet teljes gázzal
Az arcok tengerén, keresem a kihívást
Átölelem a veszélyt
Nincs mit vesztenem
A pusztulás vezeti a kezem
Átölel a végesség forró teste
Kéjesebb, mint bármelyik este
A hajó, bár léket kapott
El nem süllyed soha
Mindenkinek mást rejt az üres szoba

Megyek bébi, megyek

Egy pók lóg a falon
Halkan csilingelek
Álomtalan ágyamban
Gitár és dob kíséri el
A gondolatokat
Valahová, ahol a nagy
Autópályák tekintette figyel
Az utazók hátizsákba
Rejtett forradalmára
Az elhagyott parkolók
Lerakodott mocskában
Macska jár párban
Mosatlan gatyában,
Csillag cipőben
Sétálok át a horizonton
Szemem előtt a tájat újra
És újra átfesti a Festő ecsete
Megyek bébi, megyek
Út van előttem, meg hegyek de
Megyek, bizony megyek
Feléd terel a tér
Bekopogok ajtódon
Viharvert kabátom ledobom
Az ágyadban alszom
Tested melegében megnyugszom
És melledre hajtott fejjel
Kisgyerek leszek újra,

Ahogy alszom
Hozzád bújva, biztonságban
Férfi szerepem a mosodában
Alszom, pihenek
Nem félek, mert vigyázol
Fáradt testemre
Én meg elvesztem magam
Szép szemed fényében

Pengetánc

A semmi kapuin dörömbölök
Megnyílnak ereim,
Kezemből a Nap serken
Szemeim előtt, csillagok tánca
A végtelen marta lánc
A véges létű emberség
Hold ébred, holt lelkemen
Főnix lángja csap fel hamvaimból
De a semmi kapui zárva
Vérem, sugara a Napnak
Szemeim az égen, fényesek
Hold nyugszik el, halott lelkemben
Szárnycsapás szórja szét hamvaim
Dörömbölök a semmi kapuin
A bebocsájtás elmarad
Pengetánc, futó érzés,
Mikor az én, többfelé szakad
Az üresség szülte életre magzatomat

Nem vicces

Nem vicces, amikor
Az öklöm az üvegbe vág,
Mikor szilánkokra szakad a világ,
Mikor magad elől menekülsz
Nem vicces, amikor
A semmi közepén ülsz,
A szavad semmit nem ér,
A fejed fölött összecsap a tér
Nem vicces, amikor
Senki sem követ, arra amerre mész
Egyedül vagy, de nem félsz
Szádban érzed a magány édes ízét
S késsel verset a bőrödre írsz
Nem vicces amikor
Az éjszaka a szemedben ég

Váróterem

Egy váróterem,
amiben élsz,
amiben alkotsz,
amiben félsz
csak egy út van
innen, ahova mész
de addig a szád ízlel,
a szíved érez és a
szemed néz, néz, néz
ismeretlen érkezés
ezt írja a tábla
amihez a lemenő nap
fénye adta szín
a végtelen ráma

belefáradtam

Belefáradtam magamba
Az álmok sem adnak nyugalmat
Belefáradtam a hazugságokba
Amiket magamnak mesélek
Egyre nehezebbek a titkok
Amiket magamban cipelek
Fárasztanak a hallomások
Elveszik erőmet a látomások
Egyre fogynak az állomások
Pedig még tudom
Hogy rengeteg vár rám
Belefáradtam a szívem alatt
Hurcolt halálba
Ideje a fénynek
A megvilágosodás égési sebének
Belefáradtam, de te ezt nem látod
Öreg idő, velem, meg ellenem
De teszem a dolgomat
Élvezem a létet
Megélem a napokat
Hangfal vagyok, max hangerőn
És Öreg Idő örömmel eszem
Mulandó húsodat
Mert az íze a számban
Az, amibe soha nem fáradok bele

Virág Zsófia

Néhány sorba belepréselni magamat: ez nagyon nehezen vállalható, hisz az ember fényéveket, tonnákat, évezredekkel képes cipelni a lelkében, s mindezt megismerni egy életen át sem lehet.

Egy 1980-as évjáratú némből (azaz nő-ember) vagyok, aki szeret játszani, és most azt játssza, hogy megjelennek az írásai.

Kisiskolás korom óta verselek. Fiatalon elhunyt Édesanyám biztatott a kezdeteknél. Verseimet ő zseniálisnak látta, én gyengének. Szerintem mindketten jól ítéltük meg.

Az igazi verseket a szerelem hozta magával, de nem csupán a szerelem verssorait: minden addig megélt érzelmem, emlékem verssé formálódott – és formálódik azóta is.

Ha írnom kell, írok, de nem keresem az utamat. Inkább az utam keres engem. Talán most megtalált.

Fény-festmények között (*Udvardi Erzsébet kiállítása nyomán*)

I.

Ki már látott résnyi ajtónyílásban
szikrázni ünnepi fényeket:
látta a csodát.

Ki már látta a résnyire nyílt kapun
mennyeknek fényeit izzani:
mindent látott már.

Láttam a mennyei kapunyílast -
egy képtárnak falán nyílt elem:
előtött a fény.

II.

Számtalan festékszóró, sok színes flakon -
s az áldott napsugár árad az ablakon...
Tágas, hűvös térben készül a csoda,
Szentek születnek itt, s Isten mosolya.

Mikor a fény táncol, az Úr mosolyog.
Mikor gondolkodik, felhő gomolyog.
Van, aki látja ezt - sajnos nem sokan.
A ma népe földre néz, s céltalan rohan.

De van köztünk, ki lát. Látja az Eget.
Meglátja a távon táncoló fényeket.
Járása már lassú, társa karcsú bot...
De ki szemébe néz, kislányt lelhet ott.

Gyermekeket, ki színes tintákról álmodott,
s ébren a színekkel tovább alkotott.
Színei, fényei ezt: "én" - sosem mondják.
Az Égre mutatnak: ott az egy Igazság.

Arannyal, ezüsttel idézi a Mennyet,
messzire elűzi mind a földi szennyet;
gondoknak sarából a lelket kirántja -
köztünk élő angyal: a Kaput kitárja.

III.

Láttam a mennyei kapunyílast -
egy képtárnak falán nyílt elem:
előntött a fény.

Résnyire nyílt kapun át üzent a Fény,
és a fényen át az Úr üzent:
néztem Őt soká.

Résnyi ajtónyílás és ünnepi fény,
melynek titkát megleshettem én:
láttam a csodát.

Vízparti gondolatok bajai nyáresten

Hazámra gondolok - Bajára gondolok.
Messzire utazom - ide húz szívem.
Hogyha lelkem fárad, gondok alatt roskad,
mindig a Dunának partjára viszem.

Vigasztal a tág tér, nekem int a felleg,
szemben a Gemencnek sötét lombja hív:
s ha a Sugó partján városomra nézek,
hullámok ritmusán dobban meg a szív.

A szép Türr-kilátó titkos cinkostársam,
látta életembe térni a csodát:
velünk volt, amikor a tiszta szerelem
először lépte át szívemnek kapuját.

Sugó-parti sétány, de szeretlek téged!
Alkonyrak idején a víz csodaszép!
Kóborló csónakok megpihenni térnek,
elcsendesedik a pletykás kacsanép.

Fülemüle szólal: színezi az estet,
gyöngyözik és csattog a lombok közt dala.
Megfáradt emberek arcára mosoly ül,
mert érzik: nekik zeng e drága fuvola.

Távoli tájakról ezernyi illatot
hoz hátán magával a fáradt, vén folyó,
aranyhidat vetvén Nap-lábai elé
Gemenc fái közé gördül a tűzgolyó.

Hűvös szelek kélnek, megborzong a vízpart,
holdvilág-mécsest gyújt a nyári éjszaka...
Gyémántos szögekkel koromszín sátrát ver,
gyönyörködő szemünk' így várja haza.

Ide vágyom mindig, ha messze utazom,
Rád gondolok, Baja, ha azt mondom: haza.
Sugovica vize, Gemenc buja lombja,
Búsuló lelkemnek Ti vagytok vigasza!

Mosolyok

Láttam mosolyogni a fákat,
mikor alattuk jártam, szívemben Veled.
Látom mosolyogni az utcát mindig,
ha utam Tehozzád vezet.

Látom mosolyogni a tükröm,
ha belőle vissza Rád gondoló szemem tekint,
látom mosolyogni a szívem,
ha Teérted dobban újra és újra és megint.

Látom mosolyogni az arcod,
ha nézel lágyan és szerelmesen,
látom mosolyogni a szádat,
s a gödröcskéket a szegleten.

Látom mosolyogni a világot...
Mert vidám a világ, mióta Veled vagyok.
És ha Teérted imát mondok én:
mosolyognak az angyalok.

Vopaleczki Éva

24 éves vagyok és sok csalódás ért az életben, de emelt fővel próbálom élni a mindennapjaimat.

„Közel sem vagyok tökéletes... Mosolyt, de könnyet is csaltam már az emberek arcára. Olykor csalódást okozok, máskor én csalódok. Néha meggondolatlanul bízok, vagy magyarázat nélkül bezárkózok. Várok mikor már nem kellene, és kapkodok mikor még várnom kellene. Egyszerre szeretek és gyűlölök okkal, és ok nélkül is. Hibáztam, hibázok és valószínűleg még rengetegszer fogok is. Mégis, így vagyok önmagam.”

Csóklopók (Rögtönzés)

Lehetne bársonyos minden éjszaka
karodban érhetne a szerelem édes illata.
Betakarna minket az Éj sötét, mámorittas leple
S álmodban ajkadra szállna egy kicsiny csókszomjas lepke.
Csókot lopna tőled, hogy észre sem vennéd,
Csápjai piros ajkad mohón csak keresnék.
Csókszomja mintha soha nem csitulna,
Ajkadra hajolna újra és újra.
Szerelmet is lopna s csak vinné,
De a szerelem nehéz terhe hamar tönkretenné.
Ezért itthagyt Téged nekem, hogy
Engem érjen ez a tönkretevő szerelem.
Tőled csak a csók kell neki, mert
Ízed így mindörökre magával viheti.
Lehetne bársonyos minden éjszaka,
Szerelem-teli, mámoros minden pillanata.
Betakarhatna az Éj mindent elfedő
selymes leple,
S meglátogatna minket ezer csóklopó, színes lepke.
Ellopnák az összes csókot, amit egymásnak adtunk,
S észrevennénk, hogy már csak mi magunk maradtunk.
A szerelmet itthagynák teherként nekünk,
S csókok nélkül kellene boldoggá tenni az életünk.

Üres lélekkel írt sorok

Fáj mindenem, üres a lelkem, szerelem heve ég megfáradt
szívemben.

Keresek valakit, akit csak álmaimban látok, vele szeretném
elérni a vágyott boldogságot...

Fáradok lassan keresni ezt a valakit,
talán az idő az, mi mindkettőnket mássá alakít.

Nem keres, szerintem nem gondol rám,
megöli a szívem lassan a magány.

Hiányzik, csak álmaimban látom,
s ha vele álmodom, én vagyok a legboldogabb a világon.

Álmomban vagyok igazán boldog,
de nem értem, hol romolhattak el ennyire a dolgok...?

Elmaradtál s már csak emlékeimben élsz tovább,
mint színes sárkány, ami fáradtan lebeg a szelek sebes szárnyán.

Ingatag vagy, akár a talaj,
körbeleng téged ezernyi zűrzavar.
Sűrű a köd, már nem látok ki belőle,
úgy érzem, elmenekülsz tőlem s tőle.

Nem akarsz kijutni belőle,
s én nem erőlködök
elfogyott minden erőm, csak küszködök.
Fel kellene adnom, de nagyon szeretlek...

Hívlak, hátha utat mutathatok,
kivezethélek a ködből, de te nem hagyod.

Hiába hívlak hangosan-halkan,
te csak kóborolsz a sűrű sötétben egymagadban.

Nem tudom, miért teszed ezt velem,
de lassanként meghal bennem minden érzelem.
Szeretlek, s már nem tudom, hogyan mondjam,
fáj,hogy csak emlékekben élsz, elnyomottan.
Elmaradtál lassan,már nem hívsz, nem gondolsz rám,
betakart a köd...mert nem figyeltél rám.

Zuhanórepülés

Szálltam a szerelem szárnyán, majd ezer falba ütköztem,
A lelkem megtört, szilánkokkal küzdöttem.
Vergődtem,majd fény csillant az alagút végére,
Jöttél,s azt hittem, minden rossznak itt a vége.
Újra szálltam és csodákat vártam,
Küzdöttem újra, talpraálltam.
Száz falat másztam volna meg,mindent

Csak Érted

hagytad,hogy küzdjek, bár soha nem kérted.
Igyekeztem,hogy szeress, hogy magányos éjszaka,
Félálomban engem keress.
Hogy hívj, ha hiányzom,
Akartam,hogy érezd, Te vagy a boldogságom!
Küzdöttem a repüléssel, a széllel,viharokkal, villámok
erejével...
Lezuhantam...
Te nem jöttél, hogy felemelj,
csak a sötét nehezedett rám, s úgy nyomott,mint súlyos teher.
Vártalak...
Küzdöttem a fájdalommal, hogy ne tudjon szűrni, marni, fájni
De felőröl az érzés, nem tudlak már tovább várni.

Zsatkovics Edit

1951.február 8-án születtem a Vízöntő havában. Talán szüleim korai elvesztése miatt kezdtem el írni nagykorúságom kezdetén. Bölcsész végzettségű vagyok. Voltam orvosírnok, egészségnevelő, közművelődés-szervező, újságíró, tudományos segédmunkatárs, könyvtáros. Pályámat szociális munkával zártam.

Előnyugdíjas vagyok.

Írásaimat több ifjúsági és üzemi (időközben már megszűnt) lap közölte. 30 éves voltam, amikor egy összeállt verseskötetemet visszautasítottak. Bár akkor úgy éreztem, „meghaltak a mesék bennem...”, mégis 1998-ban az Alterra Kiadó antológiájában publikáltam.

Azóta sem „adom fel”: házasságban élek, gyermekeink felnőttek. Mindketten élettudományt választottak hivatásul. 2008-ban több verspályázatomat antológiákba szerkesztették. (Accordia Kiadó, Barátok Verslista, Anárbo Kiadó, BG.71 kiadó, Univerzum Művészei, Garbo Kiadó, Napút folyóirat). Úgy érzem, továbbra is lenne közlendőm, a szépirodalom közelében szeretnék maradni.

Kórus

Kanalak kara:

lebukunk minden élénk tálalt lébe
öblös hasunkkal merítünk hasznunkból
nikkelzekés testünk parádésan kifeszítjük

Villa trilla:

Rokona vagyunk kazalba, ganajba szúrónak
emberi négyujjnak, karmolónak, mohónak
a végtelen farkú malac előtt túrónak,
dallamhívó hangvillának
Posszeidón szerszámának
nikkelzekés testünk parádésan kifeszítjük

Késes ének:

kapával, ásóval, kétélű dárdával
emberfejekre váró alabárddal ropjuk a táncunk
keresztbe vágnánk mi az egész világot
nikkelzekés testünk parádésan kifeszítjük

Együtt:

visítunk hasításainktól
veszekszünk, ki mennyit metszhet be, darabolhat fel
az egészből.
Mire összeszokunk már megöregszünk
pattogzanak zománcpikkelyeink
S kong testünkből a rozsdás borzadály

Gyermekpárna

fehér gyolcs, selyemszál
hová tűntél, hol vagy már?

porfelhőkben bicikliző
sár-rét-bihari nagyfalu
szürke utcáival,
alföldi kofáival
káráló nagypiacáival
nőttem parányivá

fehér gyolcs, selyemszál
eltépve, miszlikben áll.

Akácvirágos álomszékem

a fűszálak őserdőt
a lapulevelek pálmafákat
a mogyorófa aranyalmafát
a barackfa fügefát
játszottak velem
akácillatos gyermeknapjaimban

udvarunkon, zöld bársonyszőnyegen
betonkútban három lépcső,
benne egy trón, álomszékem.
Ott hallgattam meséket a boszorkányról
és a legkisebb huncut csacska királylányról!

Meghaltak a mesék

megrekedt kátyúban
manó kiabál
oly parány !
az emberek továbbmennek :
nem hallják hangját
nem látják arcát

rőfnyi szakáll
görcsökbe rándult
sárcseppek mocskolják
meséi szálait

nincsenek többé gyermekek
kiknek szőhetné álmait.
piros süvegén
nem vet tótágast a fény

Nyárbúcsúztató haikuk

kék felhők felett
ezüst végtelen alatt
tengeri csillag

báránfelhő-hab
sziporkázó csillagok
kacagó sirály

csillámló habok
szélcsipkés hegyes sziklák
naphegyre vágynak

Kedves Versírók, Kedves Olvasók!

Négy éve ad teret a Verselő Antológia a magyar nyelven író emberek szavakba öntött gondolatainak, érzéseinek.

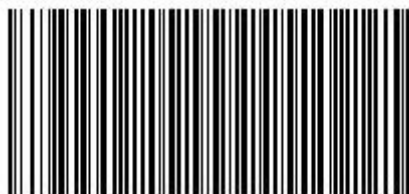
A sorozat folytatódik!

Már szerzője volt valamelyik antológiának és szeretne a következőben is jelen lenni?

Még nem volt a szerzők között, de a következő évben örömmel olvasná a saját gondolatait a könyvlapokon?

Érdeklődését minél előbb jelezze! Így az elsők között kapja meg a Verselő Antológia 2012 részletes kiírását!

Küldje el e-mail címét (esetleg egyéb elérhetőségét) a verseloantologia@gmail.com címre.

ISSN 2060-341X